

Promemoria

Finansdepartementet
Finansmarknadsavdelningen

Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning

Fi2017/04112/V

Oktober 2017

1 Promemorians huvudsakliga innehåll

Europaparlamentet och rådet utfärdade i november 2015 förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (i det följande benämnd SFT-förordningen). SFT-förordningen trädde i kraft den 12 januari 2016 och flertalet av förordningens artiklar tillämpas fr.o.m. detta datum. De artiklar i förordningen som kan föranleda sanktioner från den behöriga myndigheten ska dock börja tillämpas vid senare och olika tidpunkter.

Genom SFT-förordningen införs bindande krav på transparens och rapportering som syftar till att stärka förtroendet för det finansiella systemet. Förordningens bestämmelser utgör en gemensam rättslig ram för en effektiv rapportering till transaktionsregister av uppgifter om användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och där information om sådana transaktioner kan lämnas till dem som investerar i fonder. Förordningen innehåller även skärpta regler om villkor som ska gälla vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang. Reglerna innebär sammantaget att transparensen och övervakningen förbättras på ett område utanför banksektorn där det bedrivs bankliknande kreditförmedling (s.k. skuggbankverksamhet). Eventuella brister i denna verksamhet, som liknar den som kreditinstitut driver, kan påverka den övriga finansiella sektorn. I förordningen görs även vissa ändringar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

SFT-förordningen förutsätter att vissa nationella åtgärder vidtas, främst genom att medlemsstaterna inför sanktioner för överträdelse av rapporterings- och informationsskyldigheten och de skärpta villkoren för återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i förordningen. I promemorian föreslås därför en ny lag med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. Den nya lagen innehåller de bestämmelser som krävs för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige, framför allt genom bestämmelser som ger Finansinspektionen möjligheter att ingripa i enlighet med förordningens krav. I lagen finns även kompletterande bestämmelser avseende europeiska värdepappers- och marknadsmyndighetens (Esma) möjligheter att få biträde av svenska myndigheter i sin tillsyn över att förordningen följs och om sanktioner vid överträdelser av skyldigheterna enligt förordningen. Slutligen finns i den nya lagen bestämmelser om överklagande av beslut enligt den lagen och enligt förordningen.

SFT-förordningen föranleder även ändringar i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument, lagen om värdepappersfonder (2004:46), offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Den nya lagen och övriga lagändringar som föranleds av SFT-förordningen föreslås träda i kraft den 1 januari 2019.

Innehållsförteckning

1	Promemorians huvudsakliga innehåll	2
2	Lagförslag	6
2.1	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning.....	6
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument.....	11
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder	12
2.4	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	14
2.5	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	15
3	EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning	17
3.1	Bakgrund	17
3.2	Förordningens innehåll.....	18
3.2.1	Sammanfattning.....	18
3.2.2	Definitioner	18
3.2.3	Tillämpningsområde.....	22
3.2.4	Rapporteringsskyldighet till transaktionsregister.....	22
3.2.5	Transparenskrav för fondbolag och AIF-förvaltare	24
3.2.6	Särskilda villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang.....	24
3.2.7	Den behöriga myndigheten och dess befogenheter	25
3.3	Det fortsatta arbetet inom EU.....	25
4	Allmänna utgångspunkter	27
4.1	En ny lag.....	27
4.2	Hänvisningar till SFT-förordningen	28
5	Tillsyn	29
5.1	Behörig myndighet.....	29
5.2	Finansinspektionens tillsynsbefogenheter	30
5.3	Handräckning vid platsundersökningar och verkställighet av beslut om avgifter och viten enligt SFT-förordningen.....	32
5.3.1	Medverkan av den behöriga myndigheten.....	32
5.3.2	Tillstånd vid inhämtande av uppgifter	33
5.3.3	Rätt att utföra undersökningar på plats	35
5.4	Verkställighet av Esmas beslut om avgifter och viten.....	37
6	Ingripanden	38
6.1	Inledning.....	38

6.2	Ingripanden vid överträdelser av bestämmelser om rapportering till transaktionsregister eller villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang.....	39
6.2.1	Överträdelser som kan föranleda ingripanden.....	39
6.2.2	Ingripanden mot juridiska personer.....	40
6.2.3	Ingripanden mot fysiska personer.....	45
6.2.4	Särskilt om sanktionsavgifter och deras storlek	47
6.2.5	Omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande	52
6.2.6	Särskilt om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang.....	53
6.2.7	Offentliggörande av beslut om sanktioner och åtgärder	57
6.3	Ingripanden vid överträdelser av bestämmelser om information till fondandelsägare.....	59
6.4	Straffrättslig reglering	60
7	Informationsutbyte och sekretess.....	60
7.1	Inledning	60
7.2	Tystnadsplikt och möjligheter till utbyte av information.....	61
7.3	Ändringar i offentlighets- och sekretesslagen	64
8	Avgifter till Finansinspektionen.....	66
9	Överklagande.....	67
10	Ändringar i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister	71
11	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	72
12	Förslagets konsekvenser	73
12.1	Inledning	73
12.2	Förslagets syfte och alternativa lösningar.....	73
12.3	Kostnader och andra konsekvenser	74
12.3.1	Konsekvenser för företag och enskilda	74
12.3.2	Konsekvenser för stat, myndigheter och domstolar.....	76
13	Författningskommentar.....	78
13.1	Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning.....	78
13.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument.....	89
13.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder	90
13.4	Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).....	91

13.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	91
Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012	93

2 Lagförslag

2.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

2 kap. Ingrepan

När ska Finansinspektionen ingripa?

1 § Finansinspektionen ska ingripa enligt bestämmelserna i denna lag mot en juridisk person som åsidosätter sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att

1. inte inom föreskriven tid rapportera uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering som den genomför samt om varje ändring eller avslutande av sådana transaktioner till ett transaktionsregister som registrerats i enlighet med artikel 5 eller godkänts i enlighet med artikel 19 i förordningen (artikel 4.1),

2. inte arkivera uppgifter om alla transaktioner för värdepappersfinansiering som den har ingått, ändrat eller avslutat i minst fem år efter det att transaktionerna avslutats (artikel 4.4),

3. i förekommande fall, inte rapportera till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten att transaktionsregister för registrering av uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering saknas (artikel 4.5), eller

4. inte uppfylla sina skyldigheter vid återanvändning av finansiella instrument som tillhör någon annan och som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15).

Hur ett ingripande får göras

2 § Finansinspektionen får ingripa vid överträdelser som avses i 1 § genom att förelägga den som har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen att upphöra med överträdelser. Finansinspektionen får även ingripa genom föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något

avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, genom förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning.

Om överträdelsen är allvarlig, ska auktorisationen återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas, om den juridiska personen är

1. en central motpart som har auktoriserats av Finansinspektionen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, eller

2. en värdepapperscentral som har auktoriserats av Finansinspektionen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012.

3 § Om auktorisationen för en central motpart eller en värdepapperscentral återkallas enligt 2 § andra stycket, får Finansinspektionen besluta om hur avvecklingen av rörelsen ska ske.

Ett beslut om återkallelse får förenas med förbud att fortsätta rörelsen.

4 § Om beslut om anmärkning eller varning enligt 2 § har meddelats, får Finansinspektionen besluta att den juridiska personen ska betala en sanktionsavgift.

Avgiften tillfaller staten.

5 § Finansinspektionen får ingripa mot fysiska personer som ingår i styrelsen i en juridisk person som avses i 1 § eller är dess verkställande direktör eller ersättare för någon av dem genom

1. beslut att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i den juridiska personen, eller ersättare för någon av dem, eller

2. beslut om sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får bara ske om överträdelsen är allvarlig och personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

6 § Frågor om ingripanden mot fysiska personer tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Vid prövning av fråga om sanktionsföreläggande ska bestämmelserna i 25 kap. 10 a–10 d och 21 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden tillämpas. Vid tillämpningen ska det som anges där om överträdelser och ingripanden som avses i 25 kap. och sanktionsavgift som beslutats enligt 19 eller 19 a § den lagen avse överträdelser och ingripanden som avses i 1 § och sanktionsavgift som beslutas enligt 5 §.

Omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande

7 § Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om den juridiska personen gör rättelse, om den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot den juridiska personen eller den fysiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

8 § Utöver det som anges i 7 § ska det i försvårande riktning beaktas om den juridiska personen eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om

1. den juridiska personen eller den fysiska personen i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. den juridiska personen snabbt upphört med överträdelserna eller den fysiska personen snabbt verkat för att överträdelserna ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

Särskilt om sanktionsavgift

9 § Sanktionsavgiften för en juridisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade fem miljoner euro, vid överträdelser som avses i 2 kap. 1 § 1–3,

2. ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade 15 miljoner euro, vid överträdelser som avses i 2 kap. 1 § 4,

3. tio procent av den juridiska personens omsättning, eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå närmast föregående räkenskapsår, eller

4. tre gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelserna, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelserna har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

Avgiften tillfaller staten.

10 § Sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade fem miljoner euro, eller

2. tre gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelserna, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

11 § När sanktionsavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 7 och 8 §§, samt till den juridiska

personens eller den fysiska personens finansiella ställning och den vinst som den juridiska personen eller den fysiska personen gjort till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa.

12 § En sanktionsavgift får bara tas ut om den som avgiften gäller, inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

13 § En sanktionsavgift ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet.

14 § Ett beslut om sanktionsavgift får verkställas enligt utsökningsbalken, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 13 §.

15 § Om sanktionsavgiften inte har betalats inom den tid som anges i 13 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning.

Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

16 § En sanktionsavgift som beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

3 kap. Handräckning vid platsundersökningar och verkställighet av beslut om avgifter och viten

Handräckning

1 § Av 3 kap. 1 § lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följer att Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt artikel 63 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ska kunna genomföras.

Vid handräckning gäller bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet eller avhysning.

Om Finansinspektionen begär det, ska Kronofogdemyndigheten inte i förväg underrätta den som kontrollen ska genomföras hos.

Verkställighet

2 § Av 3 kap. 2 § lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följer att Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för äkthetskontroll enligt artikel 68 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012.

Beslut om avgifter eller viten enligt EU-förordningen får verkställas enligt utskökningsbalkens bestämmelser på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av EU-förordningen.

4 kap. Gemensamma bestämmelser

Tillsyn

1 § För tillsynen över att EU-förordningen följs får Finansinspektionen förelägga

1. ett företag eller någon annan att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och
2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Vite

2 § Ett föreläggande eller förbud enligt denna lag får förenas med vite.

Avgifter till Finansinspektionen

3 § För att bekosta Finansinspektionens övervakning enligt denna lag ska de företag som står under inspektionens tillsyn betala årliga avgifter.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifter enligt första stycket.

Överklagande

4 § Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande får inte överklagas.

Andra beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag och enligt EU-förordningen får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

5 § Finansinspektionen får bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart, om annat inte följer av EU-förordningen.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2019.

2. Ingripande enligt denna lag får bara ske för överträdelser som har ägt rum efter ikraftträdandet.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument¹ ska införas en ny paragraf, 3 kap. 4 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

4 §²

Ytterligare bestämmelser om förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan finns i artikel 15 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2019.

¹ Lagen omtryckt 1992:558.

² Tidigare 3 kap. 4 § upphävd genom 2007:365.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 15 och 18 §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

15 §²

För varje värdepappersfond ska det finnas en aktuell informationsbroschyr.

Informationsbroschyren ska innehålla

1. fondbestämmelserna,
2. de ytterligare uppgifter som behövs för att man ska kunna bedöma fonden och den risk som är förenad med att investera i den,
3. en tydlig och lättbegriplig förklaring av fondens riskprofil,
4. uppgifter om det arbete eller de funktioner som fondbolaget får uppdra åt någon annan att utföra enligt 4 och 5 §§,
5. uppgifter om vilka tillgångsslag fondmedlen får placeras i,
6. för det fall fondmedlen får placeras i derivatinstrument, uppgifter om i vilket syfte och hur det möjliga resultatet av användningen av derivatinstrument kan påverka fondens riskprofil, och
7. uppgifter om fondbolagets ersättningspolicy.

Bestämmelser om vad en informationsbroschyr ska innehålla finns även i artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

18 §³

Fondbolaget ska för varje värdepappersfond som det förvaltar lämna

1. en årsberättelse inom fyra månader från räkenskapsårets utgång, och
2. en halvårsredogörelse för räkenskapsårets första sex månader inom två månader från halvårets utgång.

Årsberättelser och halvårsredogörelser ska innehålla den information som behövs för att man ska kunna bedöma varje värdepappersfonds utveckling och ställning. Handlingarna ska på begäran kostnadsfritt skickas till andelsägarna och finnas att tillgå hos fondbolaget och förvaringsinstitutet. Fondbolaget ska i samband med att bolaget lämnar sådan infor-

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 2013:563.

² Senaste lydelse 2016:892.

³ Senaste lydelse 2016:892.

mation som avses i 22 § tillfråga andelsägarna om de vill ha årsberättelsen och halvårsredogörelsen.

Utöver det som anges i andra stycket ska årsberättelsen innehålla uppgifter om det sammanlagda ersättningsbeloppet för räkenskapsåret, fördelat på fasta och rörliga ersättningar, som fondbolaget betalat ut till sin personal samt om efterlevnaden och väsentliga förändringar av fondbolagets ersättningspolicy.

Bestämmelser om vad en årsberättelse och en halvårsredogörelse ska innehålla finns även i artikel 13 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2019.

2.4 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 30 kap. 6 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 kap.

6 §¹

Sekretess gäller i en statlig myndighets verksamhet som består i övervakning eller kontroll för sådan uppgift om en enskilds ekonomiska eller personliga förhållanden som på begäran har lämnats av någon som är skyldig att lämna uppgifter till myndigheten, om övervakningen eller kontrollen sker enligt

1. lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument,
2. lagen (1996:1006) om anmälningsskyldighet avseende viss finansiell verksamhet,
3. lagen (2000:1087) om anmälningsskyldighet för vissa innehav av finansiella instrument,
4. lagen (2004:299) om inlåningsverksamhet,
5. lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden på aktie marknaden,
6. lagen (2012:735) med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförfordning, *eller*
7. lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

6. lagen (2012:735) med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförfordning,

7. lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, *eller*

8. *lagen (2019:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning.*

Om en uppgift som avses i första stycket rör den som övervakningen avser, gäller sekretessen endast om denne kan antas lida skada eller men om uppgiften röjs och sekretessen inte motverkar syftet med uppgiftsskyldigheten.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2019.

¹ Senaste lydelse 2016:1314.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs att 10 kap. 1 och 5 §§ lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 kap.

1 §

För varje EES-baserad alternativ investeringsfond som AIF-förvaltaren förvaltar och för varje alternativ investeringsfond som förvaltaren marknadsför inom EES ska det finnas en aktuell informationsbroschyr. Informationsbroschyren ska innehålla uppgifter om

1. fondens investeringsstrategi och mål samt de omständigheter under vilka dessa eller investeringspolicyn kan ändras,
2. var mottagarfonden är etablerad om fonden är en matarfond till en alternativ investeringsfond samt information om var de underliggande fonderna är etablerade om fonden är en fond-i-fond,
3. de tillgångsslag som fonden får placera i och fondens riskprofil, inklusive information om användande av finansiell hävstång,
4. de viktigaste rättsliga följderna av en investering i fonden,
5. AIF-förvaltare, förvaringsinstitut, revisorer och andra tjänsteleverantörer,
6. ansvarsförsäkring eller tillgängliga medel i enlighet med 7 kap. 5 § för att täcka eventuella skadeståndsanspråk,
7. delegering av förvaltnings- och förvaringsfunktioner,
8. principer och rutiner för värdering av tillgångarna i fonden,
9. hantering av likviditetsrisker och rätt till inlösen samt förfarande och villkor för emission och försäljning av andelar eller aktier,
10. avgifter och alla andra kostnader samt maximibelopp för direkta och indirekta avgifter och kostnader som belastar fondens investerare,
11. förvaltarens principer för likabehandling av investerare och rätt till förmånligare villkor för någon investerare i fonden,
12. fondens primärmäklare samt relevanta arrangemang mellan sådan mäklare och fonden,
13. hur och när regelbunden information om fonden enligt 9 och 10 §§ lämnas,
14. den senaste årsberättelsen enligt 4 § och det senaste beräknade nettotillgångsvärdet (NAV) eller marknadsvärdet för fondens andelar eller aktier, och
15. historisk avkastning.

Bestämmelser om vad en informationsbroschyr ska innehålla finns även i artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvänd-

ning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

För en alternativ investeringsfond som omfattas av ett krav på att offentliggöra prospekt behöver AIF-förvaltaren endast lämna information enligt första stycket som inte redan framgår av prospektet.

5 §

Årsberättelsen ska innehålla

1. en balansräkning eller annan redovisning av tillgångar och skulder,
2. en resultaträkning,
3. en verksamhetsberättelse,
4. information om väsentliga förändringar i den information som ska lämnas enligt 1, 9 och 10 §§, och
5. information om ersättningar.

Bestämmelser om vad en årsberättelse ska innehålla finns även i artikel 13 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365.

Uppgifterna om räkenskaperna i årsberättelsen ska sammanställas i enlighet med

1. bestämmelserna om redovisning i den alternativa investeringsfondens hemland eller, om det är fråga om en icke EES-baserad alternativ investeringsfond, i det land där fonden är etablerad, och
2. fondens fondbestämmelser, bolagsordning eller motsvarande regelverk.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2019.

3 EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning

3.1 Bakgrund

Transaktioner för värdepappersfinansiering omfattar ett antal transaktionstyper för vilka finansiell säkerhet ställs, däribland återköps-transaktioner, utlåning eller lån av värdepapper eller råvaror, köp- och återförsäljningstransaktioner (s.k. repor) eller sälj- och återköps-transaktioner (s.k. omvända repor) och marginalutlåning. Efter den globala finanskrisen 2008 beslutade Rådet för finansiell stabilitet (Financial Stability Board, FSB) att se över de risker som uppstår i samband med sådana transaktioner, som faller utanför den traditionella reglerade banksektorn men har flera likheter med bankernas system för kreditförmedling och därför brukar benämnas skuggbankverksamhet. Uppbyggnaden av finansiella hävstångseffekter och avsaknaden av transparens vid transaktioner för värdepappersfinansiering ansågs särskilt hindra myndigheter och investerare från att bedöma och övervaka bankliknande risker och graden av sammankoppling i det finansiella systemet. I augusti 2013 antog FSB ett ramverk med riktlinjer för hantering av risker i samband med återköpsavtal och värdepapperslån ("Strengthening Oversight and Regulation of Shadow Banking") som underströk behovet av genomlysning gentemot berörda tillsynsmyndigheter, men även mellan fondförvaltare och fondandelsägare. Riktlinjerna omfattade även ett antal andra åtgärder, bl.a. skärpta villkor för återanvändning av den säkerställande motpartens tillgångar. FSB:s riktlinjer godkändes av G20 i september 2013 i samband med antagandet av en färdplan för stärkt tillsyn och reglering av skuggbanker.

Parallellt med FSB:s arbete har riskerna med skuggbankverksamhet utretts av Europeiska kommissionen. Utifrån de synpunkter som kom in med anledning av kommissionens grönbok om skuggbankverksamhet som offentliggjordes den 19 mars 2012 och med beaktande av utvecklingen internationellt, rapporterade kommissionen resultatet av arbetet genom meddelanden till Europeiska rådet och till Europaparlamentet den 4 september 2013. Kommissionen inledde därefter ett arbete med att ta fram förslag på bindande regler för att åtgärda de identifierade bristerna, i första hand för att säkerställa transparens och övervakning på området. I det arbetet har FSB:s riktlinjer från augusti 2013 följts för att säkerställa likvärdiga konkurrensvillkor och likartade regler på internationell nivå. Efter samråd med branschen och medlemsstaterna lade kommissionen fram ett förslag till förordning med bindande krav på transparens och rapportering avseende transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning. Europaparlamentet och Europeiska rådet antog hösten 2015 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr

648/2012 (nedan kallad STF-förordningen). Förordningen offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning den 23 december 2015 och trädde i kraft den 12 januari 2016.

3.2 Förordningens innehåll

3.2.1 Sammanfattning

Det regelverk som SFT-förordningen innehåller syftar till att öka transparensen vid användning av värdepappersfinansiering och återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang samt därigenom minska riskerna för den finansiella stabiliteten, återupprätta marknadsdeltagarnas förtroende för de finansiella marknaderna och förbättra tillsynens effektivitet. Genom förordningen införs krav på motparter i en transaktion för värdepappersfinansiering på obligatorisk registrering och rapportering av transaktionen till ett transaktionsregister (rapporteringskravet), krav på förvaltningsbolag (benämns fondbolag i svensk rätt när bolagen är svenska) och förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) att i sina informationsbroschyrer, årsberättelser och halvårsredogörelser informera fondandelsägarna om sin användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och vissa totalavkastningssvappar (transparenskravet) och särskilda villkor vid förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan och som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, t.ex. krav på skriftlig underrättelse i förväg om potentiella risker förknippade med sådan användning (krav vid återpantställning).

Tillsynen över transaktionsregister ska utövas av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna ansvarar i övrigt för tillsynen enligt förordningen och ska för detta ändamål få vidta vissa tillsyns- och ingripandeåtgärder i enlighet med bestämmelser i nationell rätt som medlemsstaterna ska anta enligt förordningen. Genom SFT-förordningen görs även vissa ändringar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

3.2.2 Definitioner

SFT-förordningen innehåller flera definitioner av termer och uttryck som används i förordningen (artikel 3). Nedan beskrivs några av de mest centrala.

Transaktionsregister och transaktioner för värdepappersfinansiering

Ett transaktionsregister definieras i SFT-förordningen som en juridisk person som centralt samlar in och dokumenterar uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering (artikel 3.1). Med transaktion för värdepappersfinansiering (eng. "securities financing transactions") avses en återköpstransaktion, utlåning och inlåning av värdepapper eller

råvaror, en köp- och återförsäljningstransaktion eller sälj- och återköps-transaktion och marginalutlåning (artikel 3.11).

De huvudsakliga transaktionerna för värdepappersfinansiering avser värdepapperslån och återköp (repor). Värdepapperslån är ett avtal mellan två parter om lån av ett visst värdepapper (eller viss råvara) under viss tid mot ränta. Låntagaren lämnar även finansiella säkerheter, vilket innebär att likheterna med återköp (se nedan) är betydande. Värdepapperslån används i samband med blankning (försäljning av värdepapper som säljaren inte äger, se prop. 2011/12:175), men spelar även, tillsammans med återköp, en viktig roll för att minska risken för försenad värdepappersavveckling. Se även definitionen av utlåning eller inlåning av värdepapper eller råvaror i SFT-förordningen (artikel 3.7). Återköp (repor) är ett samtidigt överenskommet avtal om försäljning och framtida återköp av ett värdepapper (eng. ”repurchase agreement”). Återköp möjliggör bl.a. upplåning mot säkerhet i värdepapper och används t.ex. för att frigöra likviditet och öka exponeringen i enskilda aktier på värdepappersmarknaden. En definition av återköpsstransaktion finns i SFT-förordningen (artikel 3.9).

I definitionen av transaktioner för värdepappersfinansiering ingår inte derivatkontrakt enligt definitionen i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Däremot omfattas det som allmänt kallas för likviditets- och säkerhetssvappar, som inte omfattas av definitionen av derivatkontrakt i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se skäl 7 till SFT-förordningen). Totalavkastningssvappar definieras i SFT-förordningen (artikel 3.18) som derivatkontrakt enligt definitionen av OTC-derivat i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 2.7), genom vilken en motpart överför det totala ekonomiska resultatet, inbegripet inkomster från räntor och avgifter, vinster och förluster från prisförändringar och kreditförluster, för en referensförpliktelse till en annan motpart. Genom SFT-förordningen (artikel 32.1 och 32.2) ändras den definitionen i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se vidare avsnitt 10). Ändringarna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister görs i syfte att säkerställa ett enhetligt tillämpningsområde för kraven i fråga om transparens och för rapportering genom en tydlig avgränsning mellan OTC-derivat och derivat som handlas på en reglerad marknad (se skäl 42 till SFT-förordningen).

Finansiella motparter

I SFT-förordningen kategoriseras motparter som finansiella och icke-finansiella på samma sätt som i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se artikel 3.2–3.4 i SFT-förordningen och artikel 2.8 och 2.9 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Skyldigheten att rapportera uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering enligt SFT-förordningen gäller alla motparter, dvs. såväl finansiella som icke-finansiella (artikel 4.1). Tillämpningsområdet för SFT-förordningen är vidare än för förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, eftersom SFT-förordningen även omfattar enheter utanför EU

när de är etablerade i unionen genom filial och även kan omfatta enheter utanför EU som inte har någon etablering i unionen om de tar emot eller återanvänder finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang från en motpart som är etablerad i unionen (se vidare avsnitt 3.2.3).

Med finansiella motparter avses följande aktörer enligt SFT-förordningen (artikel 3.3):

a) Värdepappersföretag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (i det följande benämnt MiFID II), dvs. i Sverige värdepappersbolag med tillstånd enligt lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

b) Kreditinstitut som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om särskild tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (i det följande benämnt kapitaltäckningsdirektivet) eller rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut, dvs. i Sverige kreditinstitut med tillstånd enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

c) Försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (i det följande benämnt Solvens II-direktivet), dvs. i Sverige ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med tillstånd enligt försäkringsrörelselagen (2010:2043).

d) Fondföretag och, i relevanta fall, dess förvaltningsbolag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (i det följande benämnt UCITS-direktivet), dvs. i Sverige fondbolag med tillstånd enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder.

e) Alternativa investeringsfonder som förvaltas av AIF-förvaltare som auktoriserats eller registrerats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (i det följande benämnt AIFM-direktivet), dvs. i Sverige AIF-förvaltare med tillstånd enligt lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

f) Tjänstepensionsinstitut som auktoriserats eller registrerats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (tjänstepensionsdirektivet), dvs. i Sverige tjänstepensionskassor (föreningar som meddelar tjänstepensionsförsäkring) och livförsäkringsföretag som driver tjänstepensionsverksamhet med tillstånd enligt försäkringsrörelselagen, registrerade pensionsstiftelser som tryggar pension till fler än 100 per-

soner enligt lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m. samt tjänstepensionsinstitut med tillstånd att driva verksamhet i Sverige enligt lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige.

g) Centrala motparter som auktoriserats i enlighet med förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

h) Värdepapperscentraler som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 24 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012.

i) Enheter i ett tredjeland som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med de rättsakter som avses i leden a–h ovan om de var etablerade i unionen.

Icke-finansiella motparter

Icke-finansiella motparter definieras som i unionen eller i ett tredjeland etablerade andra företag än de enheter som definieras som finansiella motparter (artikel 3.4). Enligt gällande rätt omfattas icke-finansiella företag också av delar av regelverket på finansmarknadsområdet, t.ex. bestämmelser om prospekt i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument, bestämmelser om information som emittenter ska lämna enligt lagen om värdepappersmarknaden och bestämmelser om under rättelser till Esmas och Finansinspektionens positioner i OTC-derivat när dessa positioner överskrider relevanta tröskelvärden och om lämpliga förfaranden och system för att mäta, övervaka och begränsa operativa risker och kreditrisker enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artiklarna 10 och 11).

Återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang

SFT-förordningen innehåller även bestämmelser om särskilda villkor som ska gälla vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15). Det som avses är situationer där den som har tagit emot ett finansiellt instrument som säkerhet (pant) enligt avtal som har ingåtts med den som ställer säkerheten i sin tur använder det pantsatta finansiella instrumentet i eget namn för egen räkning eller för någon annans räkning, dvs. det som i svensk rätt brukar benämnas återpantställning. I förordningen används dock termen återanvändning (se definitionen i artikel 3.12), som i svensk rätt har getts en något vidare innebörd (prop. 2004/05:30 s. 46). I denna promemoria används därför termen återpantställning vid hänvisning till de bestämmelser i gällande svensk rätt som reglerar sådana förfoganden som avses i SFT-förordningen och som där betecknas återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (se 3 kap. 3 § lagen om handel med finansiella instrument och avsnitt 6.2.6).

3.2.3 Tillämpningsområde

För att bestämmelserna i SFT-förordningen ska bli tillämpliga på motparter i en transaktion för värdepappersfinansiering krävs att den aktuella motparten har någon form av etablering i unionen, vilket inbegriper etablering genom filial (artikel 2.1 a).

SFT-förordningen är även tillämplig på fondbolag och AIF-förvaltare (artikel 2.1 b och c).

Vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (se avsnitt 6.2.6) gäller särskilda regler (artikel 2.1 d) som innebär att motparter utanför EU omfattas av SFT-förordningen endast om motparten som återanvänder säkerheten är etablerad i) inom unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna eller ii) i ett tredjeland, dock endast om återanvändningen ingår i en verksamhet vid den motpartens filial i unionen (första strecksatsen) eller avser finansiella instrument som tillhandahålls inom ramen för ett säkerhetsarrangemang av en motpart etablerad i unionen eller av en filial i unionen till en motpart etablerad i ett tredjeland (andra strecksatsen). Bestämmelserna i förordningen om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang ska därför (i enlighet med vad som anges i artikel 2.1 d ii andra strecksatsen) tillämpas även på motparter som är etablerade utanför EU (s.k. extraterritoriell tillämpning), om sådana motparter tar emot en säkerhet som återanvänds från en motpart inom unionen, oavsett om den motparten som är etablerad i unionen är etablerad direkt eller via en filial. I förordningen finns en definition av vad som avses med etablering (artikel 3.5). Några särskilda bestämmelser om gränsöverskridande verksamhet som begränsar den behöriga myndighetens tillsyns- och ingripandemöjligheter till aktörer inom dess territorium eller till utländska aktörer som driver verksamhet genom filial på dess territorium finns inte i förordningen.

Vissa aktörer undantas uttryckligen från SFT-förordningen (artikel 2.2 och 2.3). Bland annat ska vissa bestämmelser (artiklarna 4 och 15) inte tillämpas på medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS), andra organ i medlemsstaterna som fyller likartade funktioner, andra offentliga organ inom unionen som har i uppdrag att förvalta eller deltar i förvaltningen av statsskulden (artikel 2.2 a) och på Banken för internationell betalningsutjämning (artikel 2.2 b). Vissa bestämmelser ska inte heller tillämpas på transaktioner där en medlem i ECBS är motpart (artikel 2.3). Undantaget från tillämpningen av SFT-förordningen på dessa aktörer har motiverats med att de utför uppgifter som monetära myndigheter (se skäl 12 till förordningen).

3.2.4 Rapporteringsskyldighet till transaktionsregister

SFT-förordningen ställer, som redovisas ovan, upp krav på såväl finansiella som icke-finansiella motparter att rapportera uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering (artikel 4 jämförd med artikel 3.2). Detaljerade krav om rapporteringsskyldighet och skydd för transaktioner ställs på de motparter vid transaktioner för värdepappers-

finansiering som har ingått sådana transaktioner. Rapportering ska ske till ett transaktionsregister som registrerats eller godkänts i enlighet med SFT-förordningen (artikel 4.1). SFT-förordningen innehåller i övrigt bestämmelser om registrering av och tillsyn över transaktionsregister som motsvarar bestämmelserna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Transaktionsregister ska enligt SFT-förordningen bl.a. uppfylla samma krav för registrering som gäller för transaktionsregister i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 5.2). I likhet med vad som gäller för rapporteringskravet enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister får rapporteringen enligt SFT-förordningen delegeras till annan part (artikel 4.2). Små och medelstora företag som är icke-finansiella motparter behöver inte rapportera sina transaktioner eftersom den rapporteringen i stället ska göras av deras finansiella motpart för bådars räkning (artikel 4.3). De företag som omfattas av undantaget ska på balansdagen (i den engelska språkversionen "balance sheet dates") inte överskrida gränsvärdena i fråga om åtminstone två av de tre kriterier som fastställs i artikel 3.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (i det följande benämnt årsredovisningsdirektivet). De tre kriterier som anges där är a) Balansomslutning: 20 000 000 euro, b) Nettoomsättning: 40 000 000 euro och c) Genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 250. Som nämns i avsnitt 3.2.3 undantas därutöver vissa aktörer helt från SFT-förordningen.

Rapporteringen av uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering enligt SFT-förordningen baseras på det befintliga ramverket för rapportering som i dag gäller för derivattransaktioner enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och kommer att fungera på motsvarande sätt, dvs. genom att motparter i en transaktion för värdepappersfinansiering rapporterar uppgifter om denna transaktion till ett transaktionsregister. Enligt SFT-förordningen ska Esma ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn, med specifikationer av uppgifterna som transaktionsrapporteringen ska avse (artikel 4.9) och för genomförande, med specifikationer av formen och frekvensen för sådan rapportering (artikel 4.10). De tekniska standarderna antas därefter av kommissionen.

Ett transaktionsregister är enligt definitionen i SFT-förordningen en juridisk person som centralt samlar in och dokumenterar uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering (artikel 3.1) och den ska ha registrerats av Esma eller, för det fall det auktoriserats i ett tredjeland, godkänts av kommissionen (artikel 4.1 första stycket). Esma ska utöva tillsyn över rapporteringen till transaktionsregister i samråd med behöriga myndigheter (jfr artikel 9.1 i SFT-förordningen med hänvisning till artiklarna 73 och 74 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister) och ta fram tekniska standarder om rapporteringsförfarandet, tillgång till insamlade uppgifter och om registrering för transaktionsregister (jfr artiklarna 5.7, 5.8 och 12.3). Esma har enligt förordningen även befogenhet att – efter hörande av

berörda parter – besluta om avgifter och viten vid överträdelse av bestämmelserna om transaktionsregister i SFT-förordningen (artikel 9.1 i SFT-förordningen med hänvisning till artiklarna 65–67 och 73 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Esma får för fullgörande av sitt uppdrag kräva in information och göra allmänna utredningar och inspektioner (artikel 9.1 i SFT-förordningen med hänvisning till artikel 64 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Kraven på transaktionsregister gäller bl.a. verksamhetens tillförlitlighet samt informationens tillgänglighet och kvalitet. Ett transaktionsregister ska offentliggöra aggregerade positioner per typ av transaktion för värdepappersfinansiering som inrapporterats (artikel 9.1 andra meningen i SFT-förordningen).

De uppgifter som rapporteras till transaktionsregister kommer att vara tillgängliga för tillsynsmyndigheter och regelgivare med ansvar för finansiell stabilitet och värdepappersmarknadsfrågor. Utöver Esma kommer därför bl.a. även ECBS, Europeiska Systemrisknämnden (ESRB), Europeiska bankmyndigheten (Eba), Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och behöriga myndigheter i medlemsstaterna ha tillgång till uppgifterna.

Om rapporteringskravet i SFT-förordningen inte fullgörs ska den behöriga myndigheten ingripa (artikel 22, se vidare avsnitt 6.2).

3.2.5 Transparenskrav för fondbolag och AIF-förvaltare

Fondbolag och AIF-förvaltare omfattas, som redovisas ovan, av tillämpningsområdet för rapporteringsskyldigheten enligt SFT-förordningen genom att de ingår i definitionen av finansiell motpart (artikel 3.3 d och e). Fondbolag och AIF-förvaltare ska därutöver informera andelsägarna om fondens användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar (artiklarna 13 och 14, se vidare avsnitt 6.3). Om de transparenskraven inte fullgörs ska den behöriga myndigheten ingripa (artikel 28 i förordningen, se vidare avsnitten 5.2 och 6.3).

3.2.6 Särskilda villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang

I SFT-förordningen finns bestämmelser om motparters rätt att återanvända finansiella instrument som tagits emot som säkerhet (artikel 15). Enligt förordningen ska särskilda informationskrav och andra villkor såsom överföring från säkerställarens konto gälla i samband med sådana förfoganden. Genom bestämmelserna harmoniseras reglerna för återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang inom unionen på miniminivå (artikel 15.3). Om de särskilda villkor som gäller vid sådan återanvändning inte uppfylls ska

den behöriga myndigheten ingripa (artikel 22 i förordningen, se vidare avsnitt 6.2.6).

3.2.7 Den behöriga myndigheten och dess befogenheter

Enligt SFT-förordningen ska de behöriga myndigheterna vara de som har utsetts i enlighet med vissa angivna EU-rättsakter (artikel 16.1). För svensk del är det Finansinspektionen som är behörig myndighet i samtliga fall (se vidare avsnitt 5.1). I SFT-förordningen anges vilka befogenheter som den behöriga myndigheten ska ha enligt nationell rätt. Myndigheten ska bl.a. ha rätt att få tillgång till handlingar, hålla förhör samt genomföra platsundersökningar (artikel 9.1 med hänvisningar till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, se vidare avsnitt 5.2). Befogenheterna ska kunna utövas direkt eller i samarbete med eller genom delegering till andra.

Den behöriga myndigheten ska också ha möjlighet att bl.a. besluta om åtminstone de administrativa sanktioner och andra åtgärder som anges i SFT-förordningen vid överträdelse av bestämmelserna om rapporteringsskyldighet för transaktioner för värdepappersfinansiering och om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artiklarna 4 och 15 i förordningen, se artikel 22). Vid överträdelse av skyldigheterna av bestämmelserna om transparens gentemot fondandelsägare i förordningen ska sanktioner som redan har införts i medlemsstaterna till följd av UCITS-direktivet och AIFM-direktivet gälla (artikel 28). I SFT-förordningen fastslås också skyldigheter för de behöriga myndigheterna att samarbeta och utbyta information med varandra och med Esma i syfte att identifiera och avhjälpa överträdelse av förordningen (artikel 17).

3.3 Det fortsatta arbetet inom EU

Av SFT-förordningen följer att medlemsstaterna senast den 13 juli 2017 ska meddela kommissionen vilka administrativa sanktioner och andra åtgärder som kan tillgripas enligt nationell rätt vid överträdelse av bestämmelserna om rapporteringsskyldighet i artikel 4 och om återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i artikel 15 i förordningen (artikel 22.7). Artikel 4.1 ska, beroende på vilken aktör som avses, tillämpas 12, 15, 18 respektive 21 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 i SFT-förordningen (artikel 33.2 a). Enligt SFT-förordningen ska Esma senast den 13 januari 2017 till kommissionen överlämna förslag till tekniska standarder för tillsyn, med specifikationer av uppgifterna som transaktionsrapporteringen ska avse (artikel 4.9), och för genomförande, med specifikationer av formen och frekvensen för sådan rapportering (artikel 4.10). Esma överlämnade förslagen till kommissionen den 31 mars 2017 ("Final Report – Technical standards under SFTR and certain amendments to EMIR", ESMA70-708036281-82). Kommissionen har dock ännu inte antagit någon delegerad akt.

Enligt SFT-förordningen ska kommissionen ta fram flera rapporter som berör skyldigheterna enligt förordningen (artikel 29). Kommissionen ska bl.a. inom tre år efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen ska anta enligt artikel 4.9 och – efter samråd med Esma – till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om ändamålsenlighet, effektivitet och proportionalitet när det gäller skyldigheterna i förordningen samt därutöver lägga fram eventuella lämpliga förslag (artikel 29.1 första stycket). En skyldighet att ta fram rapporter åläggs även Esma, som med anledning av den rapport som kommissionen tar fram enligt ovan inom två år efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen ska anta enligt artikel 4.9 och därefter vart tredje år – eller tidigare i händelse av väsentlig utveckling av marknadspraxis – ska överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om rapporteringens ändamålsenlighet (artikel 29.1 andra stycket). Esma ska i detta sammanhang särskilt uttala sig om lämpligheten i ensidig rapportering, särskilt när det gäller rapporteringens täckning och kvalitet samt minskning av rapporteringen till transaktionsregister, och om väsentlig utveckling av marknadspraxis med inriktning på transaktioner med syfte eller effekt motsvarande transaktioner för värdepappersfinansiering. Esma ska efter samråd med ESRB även offentliggöra en årsrapport om aggregerade volymer av transaktioner för värdepappersfinansiering på grundval av de uppgifter som rapporterats i enlighet med artikel 4 (artikel 29.5).

Behöriga myndigheter ska årligen förse Esma med sammanställda och detaljerade uppgifter om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som de ålagt i enlighet med artikel 22 i SFT-förordningen samt, om offentliggörande av ett sådant åläggande har skett, med uppgifter om detta (artikel 25.1 och 25.2). Esma ska offentliggöra de sammanställda uppgifterna i en årsrapport. Esma ska även utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa förfarandena och formerna för detta informationsutbyte med de behöriga myndigheterna. Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen för antagande (artikel 25.3).

Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer att de rättsliga, tillsynsmässiga och verkställighetsmässiga arrangemangen i ett tredjeland är likvärdiga med de rapporteringskrav som fastställs i artikel 4 (artikel 21.1). Kommissionen ska i samarbete med Esma även övervaka att de krav som är likvärdiga med kraven i artikel 4 genomförs på ett effektivt sätt av de tredjeländer för vilka en genomförandeakt om likvärdighet har antagits och regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet. Inom 30 kalenderdagar från det att rapporten har lagts fram ska kommissionen, om rapporten visar att myndigheterna i tredjeland har tillämpat de likvärdiga kraven på ett ofullständigt eller inkonsekvent sätt, överväga huruvida erkännandet av det aktuella tredjelandets rättsliga ramar som likvärdiga ska återkallas

Esma genomförde under en sexveckorsperiod en offentlig konsultation rörande tekniska råd och utkast till delegerad akt för uttag av avgifter enligt SFT-förordningen och förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister som ska lämnas till kommissionen för antagande. Konsultationen avslutades den 31 januari 2017 och en slutlig

rapport med förslag till tekniska råd publicerades den 20 april 2017 (se ”Final Report, ESMA Technical advice to EC on fees to TRs under SFTR and on certain amendments to fees to TRs under EMIR”, ESMA70-151-223). Kommissionen väntas anta ett antal delegerade akter under slutet av 2017 med anledning av Esmas förslag.

4 Allmänna utgångspunkter

4.1 En ny lag

Promemorians förslag: En ny lag med de bestämmelser som är nödvändiga för att komplettera SFT-förordningen ska införas.

Skälen för promemorians förslag: En EU-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat. En sådan rättsakt varken ska eller får inkorporeras i eller transformeras till nationell rätt. Några särskilda åtgärder för att införliva SFT-förordningen med svensk rätt får Sverige därför inte vidta. SFT-förordningen förutsätter dock att vissa nationella bestämmelser införs. Det krävs bl.a. att de myndigheter som är behöriga i medlemsstaten enligt de rättsakter till vilka förordningen hänvisar (artikel 16) ges de befogenheter i nationell rätt som de enligt förordningen ska ha, och att medlemsstaterna inför sanktioner mot överträdelser av förordningen (artikel 22).

SFT-förordningen ska tillämpas på motparter i en transaktion för värdepappersfinansiering som är etablerade i unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna (artikel 2.1 a i). Förordningen ska även tillämpas på motparter som är etablerade i tredjeland, om transaktionen för värdepappersfinansiering ingår i verksamheten vid motpartens filial i unionen (artikel 2.1 a ii). Med etablering avses enligt förordningen för en juridisk person den plats där denne har sitt stadgeenliga säte (artikel 3.5 b). Om den juridiska personen enligt nationell rätt saknar stadgeenligt säte, ska den anses etablerad där denne har sitt huvudkontor (artikel 3.5 c). Om motparten är en fysisk person, ska den anses etablerad där den har sitt huvudkontor (artikel 3.5 a). Med filial avses ett annat driftställe än huvudkontoret som ingår i en motpart och som inte är en juridisk person (artikel 3.6). Förordningen ska också tillämpas på fondbolag (artikel 2.1 b) och på AIF-förvaltare (artikel 2.1 c) samt på motparter som återanvänder en säkerhet och som är etablerade i unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna (artikel 2.1 d i), och på motparter som är etablerade i ett tredjeland, om antingen återanvändningen ingår i en verksamhet vid den motpartens filial i unionen eller om den avser finansiella instrument som tillhandahålls inom ramen för ett säkerhetsarrangemang av en motpart etablerad i unionen eller av en filial i unionen till en motpart etablerad i tredjeland (artikel 2.1 d ii). Skyldigheten att rapportera uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering gäller alla motparter, även icke-finansiella (artikel 4.1 jämfört med artikel 3.2). I gällande svensk rätt finns det inte något motsvarande krav på rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering. SFT-

förordningen kommer att dels träffa aktörer som i dag inte står under tillsyn, dels företag som redan omfattas av regelverket på finansmarknadsområdet och Finansinspektionens tillsyn (enheter eller rapportörer under tillsyn). Utöver dessa kommer förordningen även indirekt att träffa andra aktörer som i dag inte står under tillsyn av Finansinspektionen.

För att Finansinspektionen ska kunna utöva sina befogenheter enligt SFT-förordningen krävs att särskilda kompletterande bestämmelser införs i svensk rätt. Eftersom det rör sig om reglering av transaktionstyper som i dag inte regleras särskilt i svensk rätt på finansmarknadsområdet, bör en ny lag med de bestämmelser som är nödvändiga till följd av SFT-förordningen införas. I denna promemoria föreslås de lagändringar som är nödvändiga för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige fr.o.m. den 1 januari 2019. Bestämmelserna ska främst göra det möjligt för Finansinspektionen att utöva tillsyn och kunna ingripa i enlighet med nationell rätt om någon gör sig skyldig till överträdelse av SFT-förordningen på det sätt som förordningen ålägger medlemsstaterna att göra. I avsnitt 6 behandlas de administrativa sanktioner och andra åtgärder som medlemsstaterna ska införa enligt förordningen och som ska kunna vidtas mot den som gör sig skyldig till en överträdelse av bestämmelserna i förordningen om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, inklusive mot personer i ledningen för företag som gör sig skyldiga till sådana överträdelser. Medlemsstaterna får enligt förordningen även ge behöriga myndigheter fler befogenheter och föreskriva mer omfattande sanktioner och högre sanktionsnivåer än vad som anges i förordningen (artikel 22.4 tredje stycket). Utgångspunkten när det ska införas bestämmelser i svensk rätt om sådana sanktioner bör vara att den systematik som finns i andra lagar på finansmarknadsområdet ska följas i den mån det är möjligt.

4.2 Hänvisningar till SFT-förordningen

Promemorians förslag: Hänvisningar till SFT-förordningen i de bestämmelser som föreslås ska vara dynamiska, dvs. avse förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Skälen för promemorians förslag: Hänvisningar till EU-rättsakter kan göras antingen statiska eller dynamiska. En statisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i en viss angiven lydelse. En följd av att ha en statisk hänvisning blir att om EU-bestämmelsen ändras behöver lagstiftaren överväga om någon ändring bör göras i den nationella lagstiftningen. En dynamisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Om en hänvisning är dynamisk och EU-bestämmelsen ändras behöver lagstiftaren som huvudregel inte överväga om någon ändring behöver göras i den nationella lagstiftningen.

I några av de bestämmelser som föreslås i denna promemoria krävs det hänvisningar till SFT-förordningen. Om dessa hänvisningar vore statiska skulle, vid en ändring av förordningen, hänvisningarna behöva upp-

dateras till att avse den gällande lydelsen av förordningen, trots att det inte i något fall skulle behöva göras några överväganden i sak. Hänvisningarna till SFT-förordningen bör därför i samtliga fall vara dynamiska så att en ändring av förordningen får genomslag i de aktuella bestämmelserna. Det är också den hänvisningsteknik som regeringen har använt i senare tids propositioner (se t.ex. prop. 2015/16:156 s. 20 f., prop. 2015/16:160 s. 36 f. och 45 och prop. 2016/17:22 s. 96 f.).

5 Tillsyn

5.1 Behörig myndighet

Promemorians bedömning: Det krävs inte någon lagstiftningsåtgärd för att Finansinspektionen ska vara behörig myndighet enligt SFT-förordningen.

Skälen för promemorians bedömning: Enligt SFT-förordningen ska de behöriga myndigheterna vara de som har utsetts i enlighet med vissa angivna EU-rättsakter (artikel 16.1). För svensk del är det Finansinspektionen som är behörig myndighet i samtliga fall. Det följer därmed redan av förordningen vilken myndighet som ska vara behörig myndighet och det krävs därför inte någon lagstiftningsåtgärd.

Vilka uppgifter som den behöriga myndigheten ska ansvara för regleras i olika artiklar i SFT-förordningen. Utöver beslut om sanktioner vid överträdelse av SFT-förordningen (artiklarna 22, 23 och 28) ska den behöriga myndigheten bl.a. samarbeta och utbyta information med Esma och andra behöriga myndigheter (artikel 17), rapportera faktiska eller potentiella överträdelser av förordningen (artikel 24) och offentliggöra beslut om sanktioner (artikel 26).

I Sverige ansvarar Finansinspektionen för tillsynen över företagen på finansmarknaden. Inspektionen ska enligt förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen arbeta bl.a. för ett stabilt och väl fungerande finansiellt system och följa och analysera utvecklingen inom sitt ansvarsområde. Som exempel på företag och verksamheter som står under inspektionens tillsyn kan nämnas de enheter under tillsyn som omfattas av skyldigheter enligt SFT-förordningen, innefattande bl.a. fondbolag, AIF-förvaltare och andra finansiella företag (10 kap. 1 § lagen om värdepappersfonder, 13 kap. 2 § lagen om bank- och finansieringsrörelse, 23 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden, 17 kap. 2 § försäkringsrörelselagen och 13 kap. 1 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder). När det gäller icke-finansiella företag följer det av SFT-förordningen (genom hänvisningen till artikel 10.5 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister) att Finansinspektionen ska ha tillsynsansvaret även för dessa företag (artikel 16.1 b, se även 1 kap. 2 § och 4 kap. 1–3 §§ lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Finansinspektionen utövar i Sverige även till-

syn över handelsplatserna för de transaktioner som ska rapporteras in enligt SFT-förordningen (jfr artikel 12.2 e).

Genom att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt SFT-förordningen får inspektionen även de befogenheter som den behöriga myndigheten har direkt med stöd av förordningen, t.ex. när det gäller att kunna begära att Esmas granskar att ett transaktionsregister verkligen uppfyller de villkor som krävs enligt förordningen (artikel 10.3). Detta är en följd av att förordningen är direkt tillämplig i medlemsstaterna.

5.2 Finansinspektionens tillsynsbefogenheter

Promemorians förslag: Finansinspektionen ska för tillsynen över att SFT-förordningen följs få förelägga ett företag eller någon annan att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och att den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken ska inställa sig till förhör. Föreläggandet får dock inte strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Beslutet om föreläggande ska få förenas med vite.

Skälen för promemorians förslag

Bestämmelserna i SFT-förordningen

SFT-förordningen innehåller inte några uttryckliga bestämmelser om de befogenheter som de nationella behöriga myndigheterna ska ha vid tillsynen över att bestämmelserna om rapporteringsskyldighet vid transaktioner för värdepappersfinansiering (artiklarna 4), om återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15) och om transparens gentemot fondandelsägare (artiklarna 13 och 14) följs. I förordningen (artiklarna 22 och 28) ställs enbart krav på medlemsstaterna att det ska finnas sanktioner för den behöriga myndigheten att tillgripa i nationell rätt vid överträdelser av dessa bestämmelser i förordningen.

Av SFT-förordningen följer att de behöriga myndigheter som utsetts i nationell rätt i enlighet med de EU-direktiv som anges i förordningen (artikel 16.1 och 16.2), dvs. i Sverige Finansinspektionen (se avsnitt 5.1), ska utöva de befogenheter som tilldelats dem och övervaka företagets efterlevnad av de skyldigheter som fastställs i förordningen. När det gäller bestämmelserna om transparens gentemot fondandelsägare (artiklarna 13 och 14 i förordningen, se avsnitt 6.3) följer det av förordningen att de behöriga myndigheterna ska övervaka förvaltningsbolag för fondföretag och investeringsbolag som avses i UCITS-direktivet samt AIF-förvaltare som är etablerade på deras territorier för att kontrollera att sådana företag inte använder transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar utan att följa bestämmelserna i förordningen (artikel 16.3). Med etablerad avses enligt förordningen där en juridisk person har sitt stadgeenliga säte (artikel 3.5 b, se även avsnitt 4.1). För Finansinspektionens del innebär detta att inspektionen ska utöva sådan tillsyn över fondbolag och svenska AIF-förvaltare. Enligt den svenska fondbolagstiftningen finns det inte möjlighet att i Sverige bilda

sådana investeringsbolag som avses i UCITS-direktivet. Noteras bör att i den engelska språkversionen av SFT-förordningen anges "AIFMs" vilket innebär AIF-förvaltare, inte AIF-fonder som det anges i den svenska språkversionen (artikel 16.3, jfr artikel 16.1 d där det anges AIF-förvaltare). När det gäller tillsynen över utländska förvaltningsbolag som förvaltar svenska värdepappersfonder är det den behöriga myndigheten i bolagets hemland, dvs. det land där bolaget är etablerat, som ska ansvara för tillsynen över att bolaget fullgör de nu aktuella skyldigheterna i SFT-förordningen (artikel 16.3).

Behov av ändring i svensk rätt

Finansinspektionens tillsynsbefogenheter följer av de olika lagar på finansmarknadsområdet som reglerar den berörda verksamheten, t.ex. lagen om handel med finansiella instrument, lagen om värdepappersfonder, lagen om värdepappersmarknaden och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Utgångspunkten för Finansinspektionens befogenheter för tillsyn över att bestämmelserna i SFT-förordningen följs bör, i likhet med vad regeringen anförde med anledning av införandet av kompletterande bestämmelser till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, vara att dessa ska ligga i linje med det som sedan tidigare gäller i jämförbar lagstiftning, förutsatt att en sådan ordning är förenlig med förordningen och särskilda skäl inte talar emot det (prop. 2012/13:72 s. 23). Finansinspektionens tillsynsbefogenheter bör i en sådan situation utformas på samma sätt som i andra lagar på finansmarknadsområdet och anges i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen.

Både SFT-förordningen och förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister omfattar tillsyn över såväl finansiella företag som icke-finansiella företag. I syfte att utöva tillsyn över dessa företag enligt bestämmelserna i SFT-förordningen om rapporterings-skyldighet (artikel 4), transparens gentemot fondandelsägare (artikel 13 och artikel 14) och återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15) bör möjligheten att förelägga företag eller annan att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat, och att den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken ska ställa in sig till förhör, utgöra tillräckliga befogenheter för Finansinspektionen. När det gäller SFT-förordningen görs därför samma bedömning som den som gjordes vid införandet av motsvarande befogenheter för tillsynen över att förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följs.

I likhet med vad som anges i bl.a. lagen (2012:735) med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning (3 § andra stycket) och lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (4 kap. 1 § andra stycket), bör det i den nya lagen anges att ett föreläggande inte får strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater. Advokater som avkrävs uppgifter kan alltså underlåta att lämna sådana om det skulle kunna medföra straffrättsligt ansvar för brott mot tystnadsplikt. I tidigare lagstiftningsärenden har regeringen betonat att bestämmelsen inte är avsedd att tolkas motsatsvis, dvs. den utesluter inte

att även andra än advokaters tystnadsplikter kan upprätthållas, t.ex. tystnadsplikten för revisorer (se t.ex. prop. 2011/12:175 s. 20). Något förtydligande i lag avseende detta har emellertid inte ansetts behövt, främst mot bakgrund av att undantaget har sin motsvarighet i ett antal lagar på bl.a. det finansiella området. I tidigare lagstiftningsärenden har i detta sammanhang även påpekats att skyldigheten att inställa sig till förhör inte innebär någon skyldighet att yttra sig vid förhöret, oavsett tystnadsplikt (se samma prop. och prop. 2004/05:142 s. 117 f.).

Finansinspektionen har enligt flera lagar på finansmarknadsområdet möjlighet att förena ett föreläggande om att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat eller att inställa sig till förhör med vite (se t.ex. 6 kap. 1 a och 3 §§ lagen om handel med finansiella instrument och 4 kap. 3 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Då det saknas skäl att behandla förevarande situation på ett annat sätt, bör Finansinspektionen få möjlighet att även förena en begäran enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen med vite.

5.3 Handräckning vid platsundersökningar och verkställighet av beslut om avgifter och viten enligt SFT-förordningen

5.3.1 Medverkan av den behöriga myndigheten

Promemorians bedömning: Finansinspektionen får, direkt på grund av hänvisningen i SFT-förordningen till artikel 63.5 och 63.6 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, vidta de åtgärder som föreskrivs där avseende transaktionsregister. SFT-förordningen föranleder inte några lagstiftningsåtgärder i denna del.

Skälen för promemorians bedömning

Bestämmelserna i SFT-förordningen

Enligt artikel 9.1 i SFT-förordningen ska de befogenheter som tilldelas Esma enligt artiklarna 61–68, 73 och 74 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, jämförda med bilagorna I och II till den förordningen, även gälla med avseende på SFT-förordningen. Vidare följer enligt att hänvisningar till artikel 81.1 och 81.2 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister i bilaga I till den förordningen ska tolkas som hänvisningar till artikel 12.1 respektive 12.2 i SFT-förordningen. Enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ansvarar Esma för övervakning och tillsyn över transaktionsregister. Om Esma delegerar en utredningsuppgift eller utförandet av en platsundersökning till en behörig myndighet, så följer det av artikel 74 jämförd med artikel 63.6 i den förordningen att den behöriga myndigheten har samma

befogenheter som Esma i detta avseende. Av artikel 63.5 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följer även att om Esma begär bistånd av en behörig myndighet vid en platsundersökning har också de tjänstemän som är anställda vid, bemyndigade eller utsedda av den behöriga myndigheten de befogenheter som tillkommer Esma.

Behov av ändring i svensk rätt

I likhet med vad som konstaterades av regeringen i samband med frågan om behovet av ändring i svensk rätt i syfte att uppfylla nu aktuella förpliktelserna enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister när kompletterande bestämmelser till den förordningen skulle införas (prop. 2012/13:72 s. 25), kan Esmas och de nationella myndigheternas befogenheter inte begränsas i svensk lag utöver vad som följer av förordningen. Det innebär att hänvisningen i SFT-förordningen (artikel 9.1) till de nu aktuella bestämmelserna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 63.5 och 63.6) inte föranleder några lagstiftningsåtgärder.

5.3.2 Tillstånd vid inhämtande av uppgifter

Promemorians bedömning: Det bör inte införas något krav på att Esma ska inhämta tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan Esma begär in uppgifter av vissa juridiska personer.

Skälen för promemorians bedömning

Bestämmelserna i SFT-förordningen

Den befogenhet som tilldelas Esma enligt artikel 9.1 i SFT-förordningen genom hänvisning till artikel 62 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister innebär att Esma, för att kunna fullgöra sina uppgifter enligt den artikeln, får begära information av vissa juridiska personer som anges i artikel 61.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, dvs. transaktionsregister, anknutna tredje parter och de tredje parter till vilka transaktionsregister gett i uppdrag att utföra operativa uppgifter eller verksamhet. Enligt artikel 62.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister får Esma även genomföra utredningar av dessa juridiska personer. Sådana utredningar kan bl.a. omfatta inhämtande av kopior på handlingar och uppgifter om tele- och datatrafik samt intervjuer med fysiska eller juridiska personer. Om en begäran om inhämtande av uppgifter om tele- och datatrafik kräver tillstånd av en rättslig myndighet enligt nationell rätt, ska Esma ansöka om ett sådant tillstånd i förebyggande syfte (artikel 62.5). Esmas möjlighet att begära in uppgifter och genomföra utredningar begränsas i viss mån av det skydd mot röjande av information eller handlingar som omfattas av rättsliga privilegier som föreskrivs i artikel 60 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och som artikel 9.1 i SFT-förordningen också hänvisar till.

Behov av ändring i svensk rätt

Som framgår ovan finns det i SFT-förordningen (artikel 9.1) en hänvisning bl.a. till bestämmelser i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister om Esmas befogenheter att utföra utredningar (artikel 62). Frågan om behovet av ändring i svensk rätt i syfte att uppfylla de förpliktelser som dessa bestämmelser i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister innebär behandlades i samband med att kompletterande bestämmelser till den förordningen skulle införas (prop. 2012/13:72 s. 25 f.). I det sammanhanget uttalade regeringen att det inte finns någon skyldighet för Finansinspektionen att begära tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan Finansinspektionen begär in uppgifter om tele- och datatrafik, liksom att detta gäller även för det fall Finansinspektionen begär in uppgifter från andra än dem som står under inspektionens tillsyn. Regeringen ansåg att det därför inte fanns skäl att föreskriva en annan ordning avseende Esma, som endast får begära uppgifter från en begränsad personkrets. Vidare konstaterade regeringen att Esmas möjlighet att begära in uppgifter också begränsas av det skydd som föreskrivs i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister för sådan information och sådana handlingar som omfattas av rättsliga privilegier (artikel 60). Information och handlingar som omfattas av rättsliga privilegier torde t.ex. innefatta information eller handlingar som är sekretessbelagda enligt lag eller som är skyddade enligt tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen. I den mån Esma ändå skulle komma att ta del av sådan information eller sådana handlingar ansåg regeringen att det fick förutsättas att informationen inte utnyttjas och att handlingarna återlämnas. De aktuella reglerna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister motsvarar reglerna om inhämtande av uppgifter om tele- och datatrafik i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 513/2011 av den 11 maj 2011 om ändring av förordning (EG) nr 1060/2009 om kreditvärderingsinstitut. Regeringen gjorde mot denna bakgrund samma bedömning avseende reglerna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister som beträffande reglerna om kreditvärderingsinstitut i förordningen om kreditvärderingsinstitut (prop. 2011/12:40 s. 21 f.).

Den bedömning som gjordes i samband med införandet av kompletterande bestämmelser till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister när det gäller krav på att Esma ska inhämta tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan Esma begär in uppgifter av vissa juridiska personer är, genom hänvisningen i SFT-förordningen (artikel 9.1) till de nu aktuella bestämmelserna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 62), relevant även i förevarande lagstiftningsärende. Det bör därför inte med anledning av SFT-förordningen införas något krav på att Esma ska inhämta tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan Esma begär in uppgifter av vissa juridiska personer.

5.3.3 Rätt att utföra undersökningar på plats

Promemorians förslag: I den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen ska det införas en upplysningsbestämmelse om att det följer av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister att Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en platsundersökning enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ska kunna genomföras.

Promemorians bedömning: Det bör inte införas något krav på ett tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan det sker en platsundersökning med eller utan handräckning av Kronofogdemyndigheten.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Bestämmelserna i SFT-förordningen

Enligt artikel 9.1 i SFT-förordningen ska de befogenheter som tilldelas Esma enligt artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister gälla även enligt SFT-förordningen. Det innebär att Esma har möjlighet att genomföra nödvändiga platsundersökningar hos de juridiska personer som anges i artikel 61.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Tjänstemän och andra personer som Esma bemyndigat att genomföra en platsundersökning ska då få tillträde till alla företagslokaler och mark som tillhör den berörda juridiska personen (artikel 63.1). De har även befogenhet att försegla företagslokaler, räkenskaper och affärshandlingar så länge och i den omfattning det är nödvändigt för undersökningen (artikel 63.2). Esma är inte skyldig att i förväg underrätta det berörda företaget om en förestående undersökning, eftersom en sådan under rättelse kan befaras avsevärt försvåra ett genomförande av undersökningen (artikel 63.1).

De juridiska personer som avses i artikel 61.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister är, enligt artikel 66 i samma förordning, vid vite skyldiga att underkasta sig sådana undersökningar som Esma beordrat genom ett beslut (artikel 63.4 första och andra meningen). Innan Esma fattar ett beslut om att genomföra en platsundersökning, ska myndigheten samråda med den behöriga myndigheten i den medlemsstat där platsundersökningen ska genomföras (artikel 63.4 tredje meningen).

Den behöriga myndigheten ska på begäran aktivt bistå Esma vid en platsundersökning (artikel 63.5). För det fall ett företag motsätter sig en platsundersökning som beslutats av Esma ska den behöriga myndigheten enligt artikel 63.7 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister lämna nödvändigt bistånd för att undersökningen ska kunna genomföras och vid behov begära handräckning av en verkställande myndighet. Enligt artikel 63.8 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ska även, om det enligt

nationella bestämmelser krävs ett särskilt tillstånd från en rättslig myndighet för att genomföra en platsundersökning eller lämna sådan handräckning som följer av artikel 63.7 i förordningen, den behöriga myndigheten ansöka om ett sådant tillstånd. Ansökan om ett sådant tillstånd får enligt samma artikel också göras i förebyggande syfte.

Behov av ändring i svensk rätt

Som framgår ovan innehåller SFT-förordningen (artikel 9.1) en hänvisning bl.a. till bestämmelserna om rätten för Esma att utföra platsundersökningar i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 63). Frågan om behovet av ändring i svensk rätt i syfte att uppfylla de förpliktelser som dessa bestämmelser innebär behandlades i samband med att kompletterande bestämmelser till den förordningen skulle införas (prop. 2012/13:72 s. 26–28). Regeringen uttalade då att det, för att Sverige ska leva upp till sin skyldighet enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, är nödvändigt att införa en bestämmelse om att Finansinspektionen ska kunna begära handräckning av en verkställande myndighet för det fall någon motsätter sig en platsundersökning. Vidare konstaterade regeringen att reglerna om platsundersökningar i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister motsvarar reglerna om platsundersökningar i förordningen om kreditvärderingsinstitut (artikel 23d) och att samma ordning som gäller för kreditvärderingsinstitut bör gälla för transaktionsregister. Det ansågs därför att Kronofogdemyndigheten, i likhet med vad som gäller enligt lagen (2010:1010) om kreditvärderingsinstitut (3 §), skulle utses till den myndighet som ska lämna handräckning för att platsundersökningar ska kunna genomföras. I lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister infördes därför en bestämmelse (3 kap. 1 §) som ger Finansinspektionen möjlighet att begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt den förordningen (artikel 63) ska kunna genomföras. SFT-förordningen (artikel 9.1) innebär att motsvarande befogenheter ska gälla även med avseende på den förordningen. I den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör det därför införas en upplysning om att Finansinspektionen, med stöd av den nämnda bestämmelsen i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (3 kap. 1 §), får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en platsundersökning ska kunna genomföras.

Den bedömning som gjordes i samband med införandet av den nu aktuella bestämmelsen i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (3 kap. 1 §), när det gäller tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan det sker en platsundersökning med eller utan handräckning av Kronofogdemyndigheten (se samma prop.), är aktuell även i förevarande lagstiftningsärendet. Det bör därför inte införas något krav på ett tillstånd från en domstol eller annan rättslig myndighet innan det sker en platsundersökning med eller utan handräckning av Kronofogdemyndigheten.

5.4 Verkställighet av Esmas beslut om avgifter och viten

Promemorians förslag: I den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen ska det införas en upplysningsbestämmelse om att det följer av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister att Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för äkthetskontroll enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012.

Beslut om avgifter eller viten enligt SFT-förordningen ska få verkställas enligt utsökningsbalkens bestämmelser på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av förordningen.

Skälen för promemorians förslag: Enligt artikel 9.1 i SFT-förordningen ska de befogenheter som tilldelas Esma enligt bl.a. artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, jämförda med bilagorna I och II till den förordningen, även gälla med avseende på SFT-förordningen.

Artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister innehåller bestämmelser om offentliggörande, art, verkställighet och fördelning av avgifter och viten. Enligt artikel 68.4 är beslut om avgifter och vite verkställbara. Verkställigheten ska följa nationella civilprocessrättsliga bestämmelser. Medlemsstaterna är enligt samma artikel skyldiga att utse en myndighet som ska pröva om ett beslut av Esma om avgift eller vite är äkta.

I samband med att införande av kompletterande bestämmelser i svensk rätt till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister övervägdes konstaterade regeringen att den prövning som ska göras enligt den nu aktuella artikeln är mycket begränsad och att en domstolsprövning därför inte framstår som befogad (prop. 2012/13:72 s. 28). Vidare ansåg regeringen att bestämmelserna i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister motsvarar bestämmelserna i förordningen om kreditvärderingsinstitut (artikel 36d), vilket ansågs tala för att samma ordning för förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister bör gälla som för Esmas beslut enligt sistnämnda förordning enligt lagen om kreditvärderingsinstitut (4 §, se prop. 2011/12:40 s. 24 f.). Kronofogdemyndigheten har även i flera andra fall ansetts vara den lämpligaste myndigheten för att ta ställning till om ett utländskt avgörande kan verkställas här i landet, se t.ex. lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen. I lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister infördes därför en bestämmelse om att Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för äkthetskontroll enligt den nu aktuella artikeln i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (3 kap. 2 §).

Det saknas i detta lagstiftningsärende skäl att göra någon annan bedömning när det gäller hänvisningen i SFT-förordningen (artikel 9.1)

till nämnda regler i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 68). I den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör det därför införas en upplysning om att det följer av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (3 kap. 2 §) att Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för äkthetskontroll.

Esmas beslut om avgifter eller viten enligt SFT-förordningen ska anses som en sådan utländsk exekutionstitel som är verkställbar i Sverige enligt 3 kap. 2 § utsökningsbalken. Samma regler som gäller för verkställighet av en svensk dom som har fått laga kraft bör gälla. Beslut om avgifter och viten enligt SFT-förordningen ska därför få verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft. Motsvarande bedömning gjordes i samband med införandet av kompletterande bestämmelser i svensk rätt till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se samma prop. s. 29).

6 Ingreppanden

6.1 Inledning

Enligt SFT-förordningen (artikel 22) ska medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder mot åtminstone överträdelser av bestämmelserna om skyldigheter avseende rapportering till transaktionsregister och särskilda villkor som ska gälla vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artiklarna 4 och 15). Sanktionerna och åtgärderna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande (artikel 22.2). Därutöver förutsätter förordningen (artikel 28) att de sanktioner som fastställts i nationell rätt i enlighet med UCITS-direktivet och AIFM-direktivet ska tillgripas vid överträdelser av bestämmelserna om skyldigheter för fondbolag och AIF-förvaltare att lämna viss information om bl.a. användning av transaktioner för värdepappersfinansiering i informationsbroschyr, halvårsredogörelser och årsberättelser (artiklarna 13 och 14 i förordningen). Enligt förordningen ska ett företags överträdelse i vissa fall kunna medföra ingripanden mot personer i dess ledningsorgan eller andra ansvariga personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelserna (artikel 22.1 andra stycket). Bestämmelserna om ingripanden i förordningen är detaljerade och föranleder ett antal överväganden och förslag som behandlas i detta avsnitt.

De ingripanden som medlemsstaterna ska kunna vidta vid överträdelser av bestämmelserna om skyldigheter avseende rapportering till transaktionsregister och särskilda villkor som ska gälla vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang är förenade med krav på att ågerandet upphör (artikel 22.4 första stycket a), offentliggörande med namngivande av ansvarig person

och typen av överträdelse (artikel 22.4 första stycket b), återkallelse eller tillfälligt indragande av tillstånd (artikel 22.4 första stycket c), ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses ansvariga för en sådan överträdelse (artikel 22.4 första stycket d) och sanktionsavgifter (artikel 22.4 första stycket e–g).

Vid överträdelser som innebär att fondbolag och AIF-förvaltare inte lämnar den information till fondandelsägare som de ska lämna enligt förordningen (artiklarna 13 och artikel 14), gäller att sanktioner och åtgärder som medlemsstaterna har fastställt i nationell rätt i enlighet med UCITS-direktivet respektive AIFM-direktivet ska tillämpas (artikel 28 i SFT-förordningen).

I avsnitten 6.2 och 6.3 behandlas frågan om de ingripandeåtgärder som Finansinspektionen ska ha till sitt förfogande vid överträdelser av SFT-förordningen. I avsnitt 6.4 behandlas frågan om behov av straffrättslig reglering som kan betraktas som alternativ till det administrativa sanktionssystemet.

6.2 Ingripanden vid överträdelser av bestämmelser om rapportering till transaktionsregister eller villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang

6.2.1 Överträdelser som kan föranleda ingripanden

Promemorians förslag: I den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen ska det anges vilka överträdelser av skyldigheter som gäller enligt bestämmelserna i SFT-förordningen om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang som ska kunna föranleda ingripande.

Skälen för promemorians förslag: Enligt SFT-förordningen (artikel 22.4) ska medlemsstaterna införa specifika administrativa sanktioner och åtgärder vid överträdelser av skyldigheterna som följer av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artiklarna 4 och 15), inklusive för personer som ingår i ledningen för företag som gör sig skyldiga till sådana överträdelser. Som framgår ovan (avsnitt 4.1) bör utgångspunkten när det ska införas bestämmelser i svensk rätt om sanktioner vara att den systematik som finns i gällande rätt på finansmarknadsområdet ska följas i den mån det är möjligt.

När det gäller överträdelser som ska kunna föranleda ingripanden bör de nu aktuella skyldigheterna, på motsvarande sätt som i några andra lagar på finansmarknadsområdet, anges i en katalog i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen (se t.ex. 25 kap.

1 a § lagen om värdepappersmarknaden, 2 kap. 1 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och 5 kap. 2 § lagen [2016:1306] med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning).

6.2.2 Ingripanden mot juridiska personer

Promemorians förslag: Om en juridisk person har åsidosatt sina skyldigheter enligt bestämmelserna i SFT-förordningen om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang ska Finansinspektionen ingripa genom att förelägga denne att upphöra med överträdelsen. Finansinspektionen ska även få ingripa genom föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning.

Om överträdelsen är allvarlig ska tillståndet för centrala motparter som auktoriserats i enlighet med förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och för värdepapperscentraler som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas. Finansinspektionen ska få förena beslutet om återkallelse av tillstånd med villkor om hur avveckling av rörelsen ska ske och med förbud att fortsätta rörelsen. Om beslut om anmärkning eller varning har meddelats ska Finansinspektionen få besluta att den juridiska personen ska betala en sanktionsavgift. Avgiften ska tillfalla staten.

Beslut om föreläggande eller förbud ska få förenas med vite.

Promemorians bedömning: Kravet i SFT-förordningen på att den behöriga myndigheten ska kunna besluta om återkallelse eller tillfällig indragning av tillståndet för en juridisk person som gjort sig skyldig till en överträdelse av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang är uppfyllt i gällande rätt beträffande värdepappersbolag, kreditinstitut, försäkrings- och återförsäkringsföretag, fondbolag och AIF-förvaltare.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Krav på att överträdelsen upphör och inte upprepas

Enligt SFT-förordningen (artikel 22.4 första stycket a) ska medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att, vid överträdelser av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom

ramen för ett säkerhetsarrangemang, förelägga den ansvariga personen att upphöra med sitt agerande och inte upprepa överträdelsen.

Finansinspektionen har enligt flera lagar på finansmarknadsområdet möjlighet att förelägga vissa företag att upphöra med ett agerande. Enligt lagen om värdepappersmarknaden får Finansinspektionen meddela ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation föreläggande om att begränsa rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen samt meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning (25 kap. 1 § andra stycket). Vidare får Finansinspektionen förena ett beslut om återkallelse av företagets tillstånd med ett förbud fortsätta rörelsen (25 kap. 6 § andra stycket). Finansinspektionens beslut om föreläggande och förbud enligt den lagen får även förenas med vite (25 kap. 29 §). Enligt lagen om handel med finansiella instrument får Finansinspektionen förelägga den som deltar eller medverkar i handel med ett finansiellt instrument att upphöra med ett beteende eller att göra rättelse i vissa fall (6 kap. 2 och 3 §§). Exempel på liknande bestämmelser finns i flera andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 4 och 5 §§ lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning samt 4 kap. 2 och 3 §§ lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Regeringen har i tidigare lagstiftningsärenden bedömt att Finansinspektionens möjligheter att ingripa enligt lagen om värdepappersmarknaden uppfyller krav i EU-direktiv på att ett visst agerande upphör och inte upprepas (se t.ex. prop. 2016/17:162 s. 527). Möjligheten till ingripande genom föreläggande och förbud i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör därför utformas på motsvarande sätt som i lagen om värdepappersmarknaden för att uppfylla de aktuella kraven i förordningen.

Återkallelse eller tillfällig indragning av tillstånd

Enligt SFTR ska den behöriga myndigheten kunna besluta om återkallelse eller tillfällig indragning av tillstånd när någon har gjort sig skyldig till en överträdelse av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 22.4 första stycket c). Liknande regler finns i andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet (se t.ex. artikel 70.6 c i MiFID II och artiklarna 8 och 36.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG [i det följande benämnt MiFID I]). Dessa regler har genomförts i svensk rätt i motsvarande bestämmelser i lagen om värdepappersmarknaden (25 kap.), dvs. i rörelselagstiftningen.

För svenskt vidkommande kommer det vid sådana överträdelser som enligt SFT-förordningen ska kunna sanktioneras genom återkallelse att bli aktuellt med återkallelse för juridiska personer med tillstånd som

Finansinspektionen har meddelat. De juridiska personer som kan få sitt tillstånd återkallat vid sådana överträdelser kan tillhöra någon av de företag som definieras som finansiella motparter i förordningen (artikel 3.3, se vidare avsnitt 3.2.2), dvs. som – om de är svenska – benämns

- a) värdepappersbolag med tillstånd enligt lagen om värdepappersmarknaden,
- b) kreditinstitut med tillstånd enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,
- c) försäkrings- eller återförsäkringsföretag med tillstånd enligt försäkringsrörelselagen,
- d) fondbolag med tillstånd enligt lagen om värdepappersfonder,
- e) AIF-förvaltare med tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder,
- f) tjänstepensionskassor och livförsäkringsbolag med tjänstepensionsverksamhet med tillstånd enligt försäkringsrörelselagen, registrerade pensionsstiftelser som tryggar pension till fler än 100 personer enligt lagen om tryggnad av pensionsutfästelse m.m. samt tjänstepensionsinstitut med rätt att driva verksamhet i Sverige enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige,
- g) centrala motparter som auktoriserats i enlighet med förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och
- h) värdepapperscentraler som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014.

Finansinspektionen har, för de juridiska personer som anges i leden a–e i uppräkningslistan ovan, möjlighet att vid allvarliga överträdelser av tillämplig rörelselagstiftning eller andra författningar som reglerar företagets verksamhet, t.ex. direkt tillämpliga EU-förordningar, återkalla tillstånd som inspektionen har meddelat eller, om det är tillräckligt, som ett alternativ till återkallelse besluta om anmärkning eller varning, som kan förenas med sanktionsavgift (se 25 kap. 1 och 8 §§ lagen om värdepappersmarknaden, 15 kap. 1 och 7 §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse, 18 kap. 1 och 16 §§ försäkringsrörelselagen, 12 kap. 1 och 7 §§ lagen om värdepappersfonder och 14 kap. 1 och 11 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder). Om Finansinspektionen beslutar om återkallelse har inspektionen i regel även möjlighet att förena det beslutet med beslut om hur avvecklingen av rörelsen ska ske och med förbud att fortsätta rörelsen (25 kap. 6 § lagen om värdepappersmarknaden, 15 kap. 4 § lagen om bank- och finansieringsrörelse, 18 kap. 14 § försäkringsrörelselagen och 14 kap. 15 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder). Finansinspektionen har således enligt gällande rörelselagstiftning möjlighet att återkalla ett tillstånd för angivna finansiella företag om de gör sig skyldiga till en överträdelse av bestämmelserna i SFT-förordningen om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang. Kravet i SFT-förordningen på att den behöriga myndigheten ska ha möjlighet att återkalla tillståndet för en juridisk person är därmed tillgodosett i gällande beträffande sådana juridiska personer.

För tjänstepensionskassor och livförsäkringsbolag med tjänstepensionsverksamhet som anges i led f i uppräkningslistan ovan och driver

verksamhet med tillstånd enligt försäkringsrörelselagen finns, som framgår ovan, möjlighet att återkalla tillstånd enligt den lagen.

När det gäller pensionsstiftelser har dessa i samband med genomförandet i svensk rätt av tjänstepensionsdirektivet inte ansetts kräva tillstånd utan endast ett krav på registrering enligt lagen om tryggnad av pensionsutfästelse m.m. (9 a §). Den åtgärd som för pensionsstiftelsernas del närmast motsvarar återkallelse av tillstånd är likvidation (7 kap. 1 § stiftelselagen [1994:1220], jfr även 31–35 §§ lagen om tryggnad av pensionsutfästelse). Någon möjlighet att ingripa genom beslut om likvidation för pensionsstiftelser vid överträdelse av skyldigheterna som följer av SFT-förordningen är därför varken möjlig enligt rörelselagstiftningen eller avsedd enligt förordningen. Detsamma gäller för tjänstepensionsinstitut med rätt att driva verksamhet i Sverige enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige, där det rör sig om företag som har tillstånd i sina respektive hemländer, dvs. där tillståndet har meddelats av annan behörig myndighet än Finansinspektionen.

När det gäller centrala motparter och värdepapperscentraler – de juridiska personer som avses i leden g och h i uppräkningsdelen ovan – regleras möjligheten att besluta om återkallelse av tillstånd i respektive förordning (se prop. 2012/13:72 s. 40 och prop. 2015/16:10 s. 247 f.). För sådana juridiska personer finns det därför inte någon nationell rörelselagstiftning som gör det möjligt för Finansinspektionen att besluta om återkallelse även vid överträdelser av andra författningar som reglerar företagets verksamhet (t.ex. andra direkt tillämpliga EU-förordningar), återkalla tillstånd som inspektionen har meddelat eller, om det är tillräckligt, besluta om anmärkning eller varning som kan förenas med sanktionsavgift som ett alternativ till återkallelse på motsvarande sätt som gäller för de juridiska personer som anges i leden a–e i uppräkningsdelen ovan. För att Finansinspektionen ska kunna besluta om motsvarande ingripanden för sådana juridiska personer vid överträdelse av skyldigheter i SFT-förordningen som avser rapportering till transaktionsregister (artikel 4) eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15) på sätt som krävs enligt förordningen (artikel 22.4 första stycket c), behöver inspektionen få denna möjlighet. Finansinspektionen bör därför få återkalla auktorisationen för en central motpart och en värdepapperscentral, om företaget har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse av SFT-förordningen. Om det är tillräckligt, bör varning få meddelas. Finansinspektionen bör också få förena beslut om återkallelse av auktorisation med villkor om hur avveckling av rörelsen ska ske, med förbud att fortsätta rörelsen samt sanktionsavgift.

När det gäller kravet på att den behöriga myndigheten ska ha befogenhet att tillfälligt dra in tillstånd har regeringen nyligen i ett annat lagstiftningsärende (genomförandet i svensk rätt av MiFID II) bedömt att detta innebär att det ska finnas möjlighet att antingen återkalla eller tillfälligt dra in ett företags tillstånd, dvs. att det inte krävs att det i svensk rätt, utöver möjligheten till återkallelse av tillstånd, även införs en möjlighet att tillfälligt dra in tillstånd (prop. 2016/17:162 s. 528 f.). Regeringen har därutöver uttalat att en möjlighet för Finansinspektionen att förelägga ett företag att begränsa sin rörelse i något avseende finns i gällande rätt i

bl.a. lagen om värdepappersmarknaden. Mot den bakgrunden har regeringen i det lagstiftningsärendet ansett att det inte finns något behov av lagstiftningsåtgärd för att i svensk rätt genomföra reglerna i det direktivet om tillfällig indragning eller återkallelse av tillstånd (se samma prop. s. 529 med där gjorda hänvisningar). Samma bedömning bör därför göras även när det gäller kravet i SFT-förordningen att den behöriga myndigheten ska kunna besluta om tillfällig indragning av tillstånd.

Anmärkning

Finansinspektionen har enligt flera rörelselagar på finansmarknadsområdet möjlighet att – som alternativ till att återkalla ett företags tillstånd – göra en anmärkning eller meddela en varning. Sanktionsavgift kan då beslutas mot ett sådant företag endast om anmärkning görs eller varning meddelats. Denna ordning, som inte har någon motsvarighet i SFT-förordningen, finns i flera lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 9 kap. 17 § lagen [1998:1479] om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument, 12 kap. 1 och 7 §§ lagen om värdepappersfonder, 15 kap. 1 och 7 §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 och 8 §§ lagen om värdepappersmarknaden).

Enligt SFT-förordningen ska det vara möjligt för den behöriga myndigheten att ingripa mot vem som helst, dvs. inte endast mot tillståndspliktiga företag. Ordningen med anmärkning eller varning som alternativ till återkallelse av tillstånd, tillsammans med en möjlighet att påföra sanktionsavgift, fungerar emellertid inte när det gäller icke-finansiella företag som inte har något tillstånd som Finansinspektionen kan återkalla. I likhet med vad regeringen konstaterade i samband med att införandet av kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning är anmärkning i stället en lämplig ingripandeåtgärd då det inte bör krävas att överträdelsen mot förordningen – om det skulle vara fråga om ett tillståndspliktigt företag – är så allvarlig att det finns förutsättningar för att återkalla tillståndet (prop. 2016/17:22 s. 208 f.). Finansinspektionen bör därför vid sådana överträdelser kunna göra en anmärkning mot den som har åsidosatt sina skyldigheter enligt SFT-förordningen.

Sanktionsavgift

Den behöriga myndigheten ska enligt SFT-förordningen i nationell rätt även ha möjlighet att vid överträdelse av de nu aktuella bestämmelserna i förordningen besluta om sanktionsavgift för juridiska personer (artikel 22.4 första stycket g). Finansinspektionen bör därför ha möjlighet att ta ut sanktionsavgift enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. Sanktionsavgift och de omständigheter som bör vara styrande vid beslut om att ta ut sådan avgift behandlas i avsnitten 6.2.4 och 6.2.5.

6.2.3 Ingripanden mot fysiska personer

Promemorians förslag: För fysiska personer som ingår i styrelsen i en juridisk person som har åsidosatt sina skyldigheter enligt bestämmelserna i SFT-förordningen om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, eller är dess verkställande direktör eller ersättare för någon av dem, ska Finansinspektionen få ingripa genom

1. beslut att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i den juridiska personen, eller ersättare för någon av dem, eller

2. beslut om sanktionsavgift.

Ett ingripande mot en fysisk person ska bara få ske om överträdelsen är allvarlig och personen i fråga uppsåtligt eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Frågor om ingripanden mot fysiska personer ska tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande. Bestämmelserna om sanktionsföreläggande i lagen om värdepappersmarknaden ska då tillämpas.

Skälen för promemorians förslag

Ingripanden mot någon som ingår i en juridisk persons styrelse eller är dess verkställande direktör eller ersättare för någon av dem

En av de ingripandebefogenheter som den behöriga myndigheten ska ha enligt SFT-förordningen vid överträdelser av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang är möjligheten att besluta om ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en sådan överträdelse (artikel 22.4 första stycket d). Syftet med det är att säkerställa att skyldigheterna enligt förordningen fullgörs av dem som i praktiken kontrollerar företagets affärsverksamhet och att de är föremål för liknande behandling i hela unionen (jfr skäl 26).

De fysiska personer som ska kunna påföras en sanktion eller bli föremål för en åtgärd anges i SFT-förordningen på i allt väsentligt samma sätt som i motsvarande regler i kapitaltäckningsdirektivet, som har genomförts i svensk rätt i lagen om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 a §) och lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 a § första stycket). I det sammanhanget gjorde regeringen bedömningen att den personkrets som kan träffas av sådana sanktioner eller åtgärder bör utgöras av medlemmarna i företagets styrelse, dess verkställande direktör eller deras ersättare (prop. 2014/15:57 s. 39 f.). Regeringen gjorde samma bedömning när det gäller reglerna i MiFID II om ingripanden mot personer i ledningsorgan för värdepappersbolag och börser (prop. 2016/17:162 s. 537). Det saknas skäl att göra någon annan bedömning när det gäller kretsen av fysiska personer som ska omfattas av bestäm-

melser om ingripanden vid överträdelser av SFT-förordningen. Det som i förordningen anges som fysiska personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en sådan överträdelse bör därför för svenskt vidkommande avse någon som ingår i ett företags styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem.

Finansinspektionen har redan i dag möjlighet att ingripa enligt flera lagar på finansmarknadsområdet genom beslut om att någon som ingår i ett bolags styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, inte längre får vara det eller genom beslut om sanktionsavgift (se t.ex. 15 kap. 1 a § fjärde stycket 1 lagen om bank- och finansieringsrörelse, 25 kap. 1 c § andra stycket 1 lagen om värdepappersmarknaden i dess lydelse per den 3 januari 2018 och 5 kap. 8 a § tredje stycket 1 lagen [2011:755] om elektroniska pengar). I samtliga fall krävs för ett sådant ingripande att överträdelserna är allvarliga och att personen i fråga uppsåtligt eller av grov oaktsamhet har orsakat överträdelserna. Förbudet enligt dessa bestämmelser ska vidare begränsas till en viss tid, lägst tre och högst tio år. Enligt lagen om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument får dock ett permanent förbud meddelas i fall av upprepade allvarliga överträdelser (9 kap. 13 § tredje stycket 1). Enligt SFT-förordningen krävs, som framgår ovan, att ingripande ska kunna ske åtminstone genom beslut om tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner. Det finns därför inte skäl för att i svensk rätt införa en möjlighet att ett sådant förbud också ska få vara permanent vid överträdelse av den förordningen. Utgångspunkten vid införandet av bestämmelser i svensk rätt som kompletterar SFT-förordningen är att den systematik som i dag finns i lagarna på finansmarknadsområdet ska följas i den mån det är möjligt (se avsnitt 4.1). Finansinspektionen bör därför få möjlighet att i sådana fall ingripa genom beslut om att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i den juridiska personen eller ersättare för någon av dem eller genom beslut om sanktionsavgift (när det gäller sanktionsavgift så förutsätts ett sådant ingripande också enligt förordningen, se nedan samt avsnitt 6.2.5).

SFT-förordningen förutsätter, som framgår ovan, att ingripande sker mot personer i ledande ställning i ett företag eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en överträdelse. För att ingripande ska få ske mot en sådan fysisk person för en överträdelse som en juridisk person har gjort sig skyldig till krävs enligt gällande svensk rätt på finansmarknadsområdet uppsåt eller grov oaktsamhet, samt att överträdelserna ska vara allvarliga (se prop. 2016/17:162 s. 535 f. och hänvisningarna som görs där). På samma sätt bör ett sådant ingripande även enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bara få ske om överträdelserna är allvarliga och personen i fråga uppsåtligt eller av grov oaktsamhet orsakat dem (se även regeringens överväganden vid införandet av motsvarande villkor vid genomförandet av UCITS-direktivet, MiFID II och flera andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet i samma prop. s. 539–542 och i de hänvisningar som görs där). Förordningen hindrar inte att ingripanden vid de nu aktuella överträdelserna villkoras på det sättet (artikel 22.1).

Ingripande mot fysiska personer enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör, i likhet med vad som

gäller enligt andra lagar på finansmarknadsområdet, ske genom sanktionsföreläggande (se samma prop. s. 536 och de hänvisningar som görs där). Bestämmelserna om sanktionsföreläggande i lagen om värdepappersmarknaden bör då kunna tillämpas även vid ingripanden mot fysiska personer enligt lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. De bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 10 a–10 d och 21 §§) kan då tillämpas på motsvarande sätt vid sådana ingripanden, med den skillnaden att hänvisningar till överträdelser som avses i den lagen ska avse överträdelser som avses i överträdelsekatalogen i lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen (se avsnitt 6.2.1).

Sanktionsavgift

Den behöriga myndigheten ska enligt SFT-förordningen i nationell rätt även ha möjlighet att vid överträdelse av de nu aktuella bestämmelserna i förordningen besluta om sanktionsavgift för fysiska personer (artikel 22.4 första stycket f). En sådan möjlighet bör därför införas i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. Sanktionsavgift och de omständigheter som bör vara styrande vid beslut om sådan avgift behandlas i avsnitten 6.2.4 och 6.2.5.

6.2.4 Särskilt om sanktionsavgifter och deras storlek

Promemorians förslag: För juridiska personer ska det vara möjligt att som högst bestämma sanktionsavgiften till det högsta av

1. ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade fem miljoner euro, vid överträdelser av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister,

2. ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade 15 miljoner euro, vid överträdelser av bestämmelserna om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang,

3. tio procent av företagets omsättning, eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå närmast föregående räkenskapsår, eller

4. tre gånger den vinst som företaget gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

För fysiska personer ska det vara möjligt att som högst bestämma sanktionsavgiften till det högsta av

1. ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade fem miljoner euro, eller

2. tre gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften ska inte få bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor. Avgiften ska tillfalla staten.

När sanktionsavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande, samt till den juridiska eller fysiska personens finansiella ställning och, om det går att fastställa, den vinst som personen gjort till följd av regelöverträdelsen.

En sanktionsavgift ska bara få tas ut om den som avgiften gäller, inom två år från det att överträdelsen ägde rum, har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen.

En sanktionsavgift ska betalas inom 30 dagar efter det att beslutet om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet. Om sanktionsavgift inte betalas inom denna tid, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning.

Verkställighet ska få ske enligt utsökningsbalkens bestämmelser. Sanktionsavgift som beslutats ska falla bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

Promemorians bedömning: Det saknas skäl att föreskriva mer omfattande sanktioner och högre sanktionsnivåer än dem som anges i SFT-förordningen.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Finansinspektionens befogenhet att ta ut sanktionsavgift av viss storlek

Som redovisas i avsnitt 6.2.1 innehåller SFT-förordningen (artikel 22) krav på att medlemsstaterna ska anta bestämmelser om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som medlemsstaternas behöriga myndigheter ska kunna tillgripa vid överträdelser av bestämmelserna i förordningen om rapporteringsskyldighet (artikel 4) och om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15). Utgångspunkten för den befogenhet som Finansinspektionen ska ha när det gäller SFT-förordningen bör som anges i avsnitt 4.1 vara att den ska ligga i linje med vad som redan gäller enligt svensk rätt på finansmarknadsområdet, förutsatt att detta är förenligt med SFT-förordningen.

Finansinspektionen har enligt gällande svensk rätt befogenhet att besluta om sanktionsavgifter. I lagen om handel med finansiella instrument (6 kap. 3 a §) finns bestämmelser om att en särskild avgift ska tas ut av den som bryter mot angivna bestämmelser i den lagen. Liknande bestämmelser finns i flera andra lagar som reglerar Finansinspektionens övervakning av de finansiella marknaderna (se t.ex. 7 kap. 2 § lagen [2006:451] om offentliga uppköpserbudanden på aktiemarknaden, 25 kap. 19 § lagen om värdepappersmarknaden och 2 kap. 1 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Reglerna om sanktionsavgifter har ansetts tillgodose unionsrättsliga krav på effektiva, proportionerliga och avskräckande sanktioner (se prop. 2005/06:140 s. 75 f., prop. 2006/07:65 s. 226–228 och prop. 2012/13:72 s. 30 f.). Ett uttryckligt krav på att de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som

vidtas vid överträdelser ska vara effektiva, proportionella och avskräckande finns även i SFT-förordningen (artikel 22.2).

I likhet med flera andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet innehåller SFT-förordningen uttryckliga och detaljerade bestämmelser om storleken på de sanktionsavgifter som ska kunna beslutas. Dessa avgifter differentieras beroende på om de riktar sig till fysiska eller juridiska personer (artikel 22.4 första stycket e, f och g). För juridiska personer differentieras avgifterna även beroende på om den juridiska personen ingår i en koncern eller inte (artikel 22.4 andra stycket).

För juridiska personer ska det enligt SFT-förordningen vara möjligt för den behöriga myndigheten att som högst bestämma sanktionsavgiften till ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade fem miljoner euro när det är fråga om överträdelser av bestämmelserna om rapporteringsskyldighet (artikel 22.4 första stycket g i). Vid överträdelser av bestämmelserna om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang ska det vara möjligt att som högst bestämma sanktionsavgiften till ett belopp som per den 12 januari 2016 i kronor motsvarade 15 miljoner euro (artikel 22.4 första stycket g ii). Vid överträdelser av nämnda bestämmelser ska den behöriga myndigheten även som högst kunna bestämma sanktionsavgiften till ett belopp som motsvarar tio procent av företagets omsättning eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå närmast föregående räkenskapsår (artikel 22.4 första stycket g och andra stycket).

SFT-förordningen innehåller inte några bestämmelser om den lägsta sanktionsavgift som ska få tas ut vid överträdelse. I svenska lagar på finansmarknadsområdet anges emellertid 5 000 kronor som det lägsta belopp till vilket sanktionsavgift kan uppgå till med motiveringen att många fall av överträdelser kan vara av mindre allvarlig karaktär och att regleringen bör stämma överens på näraliggande rättsområden (prop. 2012/13:72 s. 31). Den sanktionsavgift som Finansinspektionen får ta ut enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör av samma skäl inte få bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

SFT-förordningen ställer upp krav på medlemsstaterna att ge de behöriga myndigheterna befogenhet att, i enlighet med nationell rätt, tillgripa åtminstone de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som anges i förordningen (artikel 22.4). De regler om storleken på sanktionsavgifter och de omständigheter som ska beaktas när storleken på avgiften fastställs som anges i förordningen bör införas i bestämmelser i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen.

Enligt SFT-förordningen får medlemsstaterna därutöver ge behöriga myndigheter fler befogenheter än dem som anges i förordningen samt föreskriva mer omfattande sanktioner och högre sanktionsnivåer än vad som anges i förordningen vid överträdelser (artikel 22.4 tredje stycket). I flera av lagarna på finansmarknadsområdet är den högsta sanktionsavgiften 50 miljoner kronor (se t.ex. 2 kap. 1 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister) eller annars lägre än ett belopp som per ett visst datum i kronor motsvarade 15 miljoner euro, vilket krävs

enligt förordningen (se t.ex. 25 kap. 19 § andra stycket 1 lagen om värdepappersmarknaden, som anger ett belopp som per den 26 november 2013 i kronor motsvarade tio miljoner euro). Regeringen har i ett tidigare lagstiftningsärende uttalat att beloppet 50 miljoner kronor får anses väl tillgodose EU-rättsliga krav på att de sanktioner som beslutas av medlemsstaterna ska vara avskräckande, även för aktörer på de finansiella marknaderna som förfogar över mycket stora finansiella resurser (prop. 2012/13:72 s. 32). Sammanfattningsvis finns det därför inte skäl för att i svensk rätt föreskriva en högre beloppsnivå vid uttag av sanktionsavgift än vad som anges i SFT-förordningen.

Omräkning från euro till svenska kronor

Vid genomförandet i svensk rätt av ett flertal EU-rättsakter på finansmarknadsområdet har högsta belopp för sanktionsavgift angetts som ett belopp i svenska kronor som per den dag som anges i rättsakten motsvarade ett visst belopp i euro (se t.ex. 6 kap. 3 b § lagen om handel med finansiella instrument, 9 kap. 18 och 19 §§ lagen om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument, 12 kap. 8 a § lagen om värdepappersfonder, 15 kap. 8 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse, 25 kap. 9 a, 19 och 19 a §§ lagen om värdepappersmarknaden och 5 kap. 8 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning). De belopp som en sanktionsavgift ska kunna uppgå till enligt SFT-förordningen bör anges på motsvarande sätt i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen, dvs. i euro.

Den högsta sanktionsavgift som enligt SFT-förordningen ska kunna tas ut i olika situationer har i samtliga fall knutits till belopp i nationell valuta som per den 12 januari 2016 motsvarade ett visst angivet belopp i euro (artikel 22.4 första stycket f och g). Vid genomförandet i svensk rätt har i detta sammanhang i ett flertal fall hänvisats till den valutakurs som motsvarar den s.k. mittkurs som för det aktuella datumet fastställs av Nasdaq Stockholm AB (se t.ex. prop. 2016/17:162 s. 564 och hänvisningarna där). Det är därför lämpligt att tillämpa denna mittkurs för omräkning av sanktionsavgiften även enligt SFT-förordningen. Enligt mittkursen den 12 januari 2016 motsvarade 1 euro 9,2724 svenska kronor. Eftersom förordningen knyter sanktionsavgiftsbeloppet till eurons kurs ett visst datum kommer grunden för omräkningen mellan euro och kronor inte att förändras.

Omständigheter som ska beaktas vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek

Enligt SFT-förordningen ska medlemsstaterna bl.a. se till att de behöriga myndigheterna vid fastställande av de administrativa sanktionernas nivå beaktar alla relevanta omständigheter, t.ex. den för överträdelsen ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella bärkraft (artikel 23 första stycket). De behöriga myndigheterna får dock beakta fler faktorer än dessa när de fastställer nivån på de administrativa sanktioner som valts (artikel 23 andra stycket).

När Finansinspektionen ingriper genom beslut om sanktionsavgift enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-

förordningen bör inspektionen vid prövningen av avgiftens storlek ta särskild hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är i det enskilda fallet. Eftersom såväl finansiella som icke-finansiella företag omfattas av förordningen, kan de företag som blir föremål för ingripande genom beslut om sanktionsavgift vara av varierande storlek. Finansinspektionen bör därför kunna väga in företagets ekonomiska förhållanden i bedömningen, främst för att undvika att sanktionen slår oproportionerligt hårt. Utöver de omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande bör särskild hänsyn vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek tas till den juridiska eller den fysiska personens finansiella ställning (jfr artikel 23 första stycket c) och, om det går att fastställa, den vinst som personen gjort till följd av regelöverträdelsen (jfr artikel 23 första stycket d). Om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas. Detta överensstämmer med det som gäller även enligt andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 25 kap. 9 och 10 §§ lagen om värdepappersmarknaden).

Delgivning inför beslut om sanktionsavgift

Finansinspektionen ska ge den som inspektionen avser att ta ut en sanktionsavgift av tillfälle att yttra sig i ärendet innan beslut meddelas (17 § förvaltningslagen [1986:223]). Enligt lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister får beslut om att ta ut en särskild avgift enligt den lagen inte meddelas, om den som har gjort en överträdelse inte senast inom två år från det att överträdelsen ägde rum har delgetts upplysning om att frågan om särskild avgift har tagits upp av inspektionen (2 kap. 2 §). På samma sätt bör en tidsfrist bestämmas även i fråga om beslut om sanktionsavgift vid överträdelse av bestämmelserna i SFT-förordningen. En tidsfrist på två år framstår som väl avvägd. Beslut att ta ut en sanktionsavgift vid överträdelse av bestämmelser i förordningen bör därmed inte få meddelas, om den som inspektionen avser att ta ut en sanktionsavgift av inte inom sex månader från det att överträdelsen ägde rum har delgetts upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av inspektionen.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

Beträffande verkställighet av sanktionsavgift som beslutas enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör samma ordning gälla som i fråga om verkställighet av särskild avgift enligt lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 25–28 §§). Motsvarande bedömning gjordes av regeringen i samband med införandet av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 32 f.). Sanktionsavgift ska således betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet. Finansinspektionens beslut att påföra sanktionsavgift får då verkställas utan föregående dom eller utslag om avgiften inte har betalats inom denna tid. Om sanktionsavgiften inte har betalats inom

denna tid, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Sanktionsavgift som beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

6.2.5 Omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande

Promemorians förslag: Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar.

Finansinspektionen får avstå från ingripande, om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om företaget gör rättelse eller om den fysiska personen verkat för att företaget gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget eller den fysiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Finansinspektionen ska i försvårande riktning beakta om företaget eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om

1. företaget eller den fysiska personen i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och
2. företaget snabbt upphört med överträdelsen eller den fysiska personen snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

Skälen för promemorians förslag: Enligt SFT-förordningen ska de administrativa sanktioner och andra åtgärder som de behöriga myndigheterna ska ha befogenhet att vidta vara effektiva, proportionerliga och avskräckande (artikel 22.2). När en överträdelse har skett, bör Finansinspektionen därför ha möjlighet att på ett nyanserat sätt välja vilken åtgärd som är lämplig i det enskilda fallet. Vid valet av åtgärd bör Finansinspektionen göra en avvägning mellan vilken åtgärd som är tillräcklig och bäst lämpad som reprimand för den aktuella överträdelsen och vilka konsekvenser åtgärden kan få.

SFT-förordningen innehåller bestämmelser om att medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fastställande av de administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärdernas typ och nivå beaktar alla relevanta omständigheter (artikel 23 första stycket). De omständigheter som kan beaktas i sammanhanget och som räknas upp i förordningen är inte uttömmande. De behöriga myndigheterna får i stället uttryckligen beakta fler faktorer än dem som anges i uppräkningslistan när de fastställer typ och nivå på de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som vidtas (artikel 23 andra stycket).

Som utgångspunkt bör Finansinspektionen vid valet av åtgärd beakta hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått (artikel 23 första stycket a). Särskild hänsyn bör tas till hur allvarlig överträdelsen är med

utgångspunkt i vilka konsekvenser den haft eller hade kunnat få för det finansiella systemet i stort och för enskilda investerare, liksom graden av ansvar (artikel 23 första stycket b). En liknande bestämmelse finns i lagen om värdepappersmarknaden i dess lydelse per den 3 januari 2018 (25 kap. 2 § första stycket). Det är därför lämpligt att en motsvarande bestämmelse införs i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. I likhet med vad som gäller enligt bestämmelsen i lagen om värdepappersmarknaden bör Finansinspektionen kunna avstå från ingripande, om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om företaget gör rättelse eller om den fysiska personen verkat för att företaget gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget eller den fysiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga (25 kap. 2 § andra stycket).

Bland de omständigheter som kan beaktas vid fastställande av sanktioner och åtgärder enligt förordningen tas som exempel även upp den för överträdelsen ansvariga personens finansiella bärkraft, där faktorer som total omsättning för en juridisk person eller årsinkomst för en fysisk person ska beaktas (artikel 23 första stycket c) och omfattningen av de vinster som personen fått eller de förluster som denne undvikit, om dessa kan fastställas (artikel 23 första stycket d). Dessa faktorer bör i enlighet med det som anges i avsnitt 6.2.4 beaktas särskilt för det fall beslut om sanktionsavgift blir aktuellt.

I likhet med vad som gäller enligt lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 2 a § i lydelsen enligt SFS 2017:679) bör Finansinspektionen därutöver i försvårande riktning kunna beakta om företaget eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse (artikel 23 första stycket f). Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna. I förmildrande riktning bör Finansinspektionen kunna beakta om företaget eller den fysiska personen i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat inspektionens utredning, och om företaget snabbt upphört med överträdelsen eller den fysiska personen snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av inspektionen (artikel 23 första stycket e).

6.2.6 Särskilt om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang

Promemorians förslag: Bestämmelserna i lagen om handel med finansiella instrument om förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan ska kompletteras med en upplysning om att ytterligare bestämmelser om villkor som ska gälla vid förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan finns i artikel 15 i SFT-förordningen.

Skälen för promemorians förslag

Bestämmelserna i SFT-förordningen

I artikel 15 i SFT-förordningen ställs ett antal villkor upp som ska vara uppfyllda för att motparter ska kunna återanvända finansiella instrument som tagits emot som inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, vilket inbegriper återpantsättning (se avsnitt 3.2.2). Reglerna syftar till att förbättra motpartens kontroll över ställda säkerheter och till att undanröja rättsosäkerhet angående vem som i en obeståndssituation har förfoganderätt över en säkerhet. För att sådan återanvändning som avses i förordningen ska kunna ske ställs följande villkor upp

- att den part vars finansiella instrument ska återpantasättas (den säkerställande motparten) har samtyckt till att det finansiella instrumentet används för detta ändamål,
- att den som tar emot det finansiella instrumentet som säkerhet (den mottagande motparten) skriftligen har underrättat den säkerställande motparten om möjliga risker och konsekvenser av ett sådant förfogande, t.ex. i händelse av obestånd hos den mottagande motparten,
- att det finns ett i förväg upprättat avtal om förfogandet, samt
- att det finansiella instrument som ställts som säkerhet ska överföras från den säkerställande motpartens konto och, i vissa fall, styrkas på ett särskilt sätt.

Bestämmelserna om villkor för återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i SFT-förordningen hindrar dock inte att strängare regler antas på EU-nivå eller på nationell nivå om de syftar till att säkerställa en högre skyddsnivå för motparterna i transaktionen (artikel 15.3).

Bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i SFT-förordningen gäller för motparter inom EU men även för motparter från tredjeland som återpantasätter finansiella instrument som tillhandahålls av en motpart inom EU (artikel 2.1 d, se vidare avsnitt 3.2.3). Bestämmelserna omfattar även avtal om finansiella säkerheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (i det följande benämnt säkerhetsdirektivet), dvs. avtal om olika former av ställande av säkerhet och om äganderättsöverföring (säkerhetsöverlåtelse), inbegripet återköpsavtal (repor). SFT-förordningen har ett vidare tillämpningsområde än säkerhetsdirektivet. I förordningen görs dock inga ändringar i det direktivet. I stället anges att förordningen kompletterar direktivet (se skäl 23 till förordningen). Det anges vidare uttryckligen i förordningen att bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument inte påverkar nationell rätt om en transaktions giltighet eller verkan (artikel 15.4). Ett brott mot reglerna om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i förordningen påverkar därmed inte nationell rätt när det gäller sådan giltighet eller verkan.

Behov av ändring i svensk rätt

Bestämmelser om förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan, inbegripet bestämmelser om återpantsättning, finns säkerhetsdirektivet (artikel 5.1). Dessa bestämmelser har genomförts i

svensk rätt i lagen om handel med finansiella instrument (3 kap.). De bestämmelserna är tillämpliga på avtal om återanvändning som företag som står under tillsyn av Finansinspektionen ingår eller medverkar till. I likhet med bestämmelserna i SFT-förordningen ska ett sådant avtal slutas skriftligen. Detsamma ska enligt den lagen gälla om det aktuella företaget medverkar till ett sådant avtal mellan andra parter (3 kap. 1 § första stycket). I SFT-förordningen anges i stället att det ska gälla alla motparter i ett säkerhetsarrangemang. I sak bör det emellertid omfatta även fall där företag medverkar till ett avtal om återpansättning mellan andra parter (se även definitionen av säkerhetsarrangemang i artikel 3.15 i förordningen jämförd med artikel 3.13 och 3.14, som hänvisar till säkerhetsdirektivet). Det förfogande som avses lämnas genom avtalet ska vidare anges noggrant (3 kap. 1 § första stycket).

I lagen om handel med finansiella instrument finns emellertid ett antal undantag (3 kap. 1 § andra stycket). Dessa undantag innebär att bestämmelserna inte gäller om företagets motpart eller parterna i ett avtal som företaget medverkar till är något av följande:

1. ett annat företag som står under tillsyn av Finansinspektionen eller ett utländskt företag inom EES som i sitt hemland får driva jämförbar verksamhet och som står under betryggande tillsyn av myndighet eller annat behörigt organ,
2. Riksgäldskontoret eller ett utländskt offentligt organ inom EES som är ansvarigt för eller deltar i förvaltningen av statsskulden eller är behörigt att föra konton för kunders räkning,
3. Riksbanken eller en utländsk centralbank inom EES, inklusive Europeiska centralbanken,
4. en multilateral utvecklingsbank, Banken för internationell betalningsutjämning, Internationella valutafonden eller Europeiska investeringsbanken, eller
5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2.5 i kapitaltäkningsdirektivet, eller
6. en sådan central motpart som avses i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

De parter som anges i punkterna 1–5 ovan undantas även från bestämmelserna om återpansättning eller överlåtelse av panträtt i lagen om handel med finansiella instrument (3 kap. 3 § andra stycket).

De aktörer som undantas i lagen om handel med finansiella instrument är i stort sett samma aktörer som undantas från bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i artikel 15 i SFT-förordningen. Bestämmelserna i lagen om handel med finansiella instrument är dock mer detaljerade när det gäller vilka aktörer som är undantagna. Som framgår av avsnitt 3.2.2 ska artikel 15 i SFT-förordningen inte tillämpas på medlemmar i ECBS, andra organ i medlemsstaterna ”som fyller likartade funktioner” och andra offentliga organ inom unionen ”som har i uppdrag att förvalta eller deltar i förvaltningen av statsskulden” (artikel 2.2 a) samt på Banken för internationell betalningsutjämning (artikel 2.2 b). Undantaget för centrala motparter i lagen om handel med finansiella instrument (3 kap. 1 § tredje stycket) bör inte heller vålla några tillämpningsproblem i förhållande till SFT-förordningen, eftersom de flesta motparter till centrala motparter är

sådana företag, myndigheter eller organ som anges i punkterna 1–5 ovan och därför redan är undantagna. Bestämmelsens räckvidd i praktiken har av det skälet även behandlats i tidigare förarbeten (se prop. 2013/14:111 s. 50 f. och 102). Undantagen i punkterna 1–6 ovan (3 kap. 1 § andra stycket 1–5 och andra stycket) möjliggörs enligt artikel 5 i säkerhetsdirektivet, till vilken även artikel 15.1 första stycket b i SFT-förordningen hänvisar. Enligt den artikeln i säkerhetsdirektivet ska vad parterna avtalat om förfoganderätt också respekteras i medlemsstaternas lagstiftning. Säkerhetsdirektivet är inte generellt tillämpligt utan begränsar sig till de fall där avtalsparterna är sådana företag eller organisationer som uttryckligen anges i det direktivet (artikel 1.2 a–d). Tanken synes ha varit att avgränsa direktivets tillämpningsområde till professionella aktörer på finansmarknaden och att avtal mellan en näringsidkare och en konsument därmed faller utanför tillämpningsområdet. Uppräkningen i punkterna 1–6 ovan avser att omfatta de företagen och myndigheterna som anges i säkerhetsdirektivet (se prop. 2004/05:30 s. 37–39 och 97).

Enligt lagen om handel med finansiella instrument behöver ett avtal som ger en panthavare rätt att sälja ett pantsatt finansiellt instrument om panten inte löses i tid inte ingås på det sätt som framgår ovan (3 kap. 2 §). Om ett sådant företag som anges i punkterna 1–5 ovan har fått finansiella instrument som pant, får företaget i sin tur pantsätta eller överlåta panträkten bara tillsammans med den fordran som de utgör pant för (3 kap. 3 § första stycket). För återpansättning eller överlåtelse på annat sätt krävs ett sådant avtal som anges ovan. Återpansättning eller överlåtelse får inte ske för högre belopp eller på strängare villkor än vad som gäller hos panthavaren. Dessa bestämmelser i lagen om handel med finansiella instrument syftar till att säkerställa en högre skyddsnivå för den motpart som lämnar säkerheten och är därför förenliga med bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i SFT-förordningen (artikel 15.3).

SFT-förordningen innehåller, till skillnad från lagen om handel med finansiella instrument, även bestämmelser om att den som tar emot det finansiella instrumentet som säkerhet skriftligen ska ha underrättat den säkerställande motparten om möjliga risker och konsekvenser av ett sådant säkerställande, om att det finansiella instrument som ställts som säkerhet ska överföras från den säkerställande motpartens konto samt om hur återanvändningen ska styrkas (artikel 15.1 första stycket a och andra stycket och artikel 15.2 första stycket b och andra stycket). Bestämmelserna i 3 kap. lagen om handel med finansiella instrument bör därför kompletteras med en hänvisning till att ytterligare bestämmelser om förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan finns i artikel 15 i SFT-förordningen.

6.2.7 Offentliggörande av beslut om sanktioner och åtgärder

Promemorians bedömning: Skyldigheten i SFT-förordningen för den behöriga myndigheten att offentliggöra beslut om administrativa sanktioner och åtgärder bör regleras i föreskrifter på förordningsnivå.

Skälen för promemorians bedömning: SFT-förordningen innehåller krav på offentliggörande av de behöriga myndigheternas beslut om administrativa sanktioner och andra åtgärder vid överträdelse av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 26).

Den behöriga myndigheten ska på sin webbplats och omedelbart efter att den person som beslutet avser har underrättats därom, offentliggöra alla beslut om att ålägga en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd för överträdelse av nämnda bestämmelser (artikel 26.1). Offentliggörandet ska åtminstone omfatta överträdelsens typ och art samt identiteten på den person som beslutet avser (artikel 26.2). Skyldigheten gäller dock inte beslut av utredningskaraktär (artikel 26.3). Om beslutet överklagas ska den behöriga myndigheten även informera om detta samt om ärendets utgång vid dess prövning av högre instans (artikel 26.4).

I vissa fall får besluten offentliggöras på anonym grund eller så får offentliggörandet skjutas upp eller underlåtas helt och hållet (artikel 26.3 andra stycket). Undantagen gäller om myndigheten bedömer att en publicering av en juridisk persons identitet eller personuppgifter rörande en fysisk person utgör en oproportionerlig åtgärd eller om ett offentliggörande skulle äventyra stabiliteten hos de finansiella marknaderna eller en pågående utredning (artikel 26.3 andra stycket).

Den behöriga myndigheten ska säkerställa att den information som har offentliggjorts ska finnas kvar på webbplatsen i minst fem år (artikel 26.6). Om den behöriga myndigheten har offentliggjort en administrativ sanktion eller åtgärd, ska den samtidigt informera Esmå om detta (artikel 26.5).

I och med att SFT-förordningen ställer krav på offentliggörande av Finansinspektionens beslut om sanktioner, krävs ställningstagande till om ett sådant offentliggörande strider mot offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL. I OSL finns bestämmelser om sekretess för vissa uppgifter i Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsynsverksamhet (30 kap. 4–5 §§).

Särskilda bestämmelser om sekretess gäller i ärenden om ägarprövning för uppgift om enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden (30 kap. 5 § OSL). De gäller dock inte för uppgifter i Finansinspektionens beslut, och är därmed förenliga med SFT-förordningen.

I de allmänna bestämmelserna om sekretess i Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsynsverksamhet finns det dock inte något motsvarande undantag för inspektionens beslut (30 kap. 4 § OSL). De bestämmelserna innebär att sekretess bl.a. gäller för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att han eller hon lider skada om uppgiften röjs. Det före-

ligger alltså en presumtion för att Finansinspektionen får offentliggöra uppgifter om åtgärder eller sanktioner, men sekretess råder om det kan antas att den berörde lider skada om uppgiften röjs. SFT-förordningen tillåter, som framgår ovan, att beslut offentliggörs utan att avslöja identiteten på den som beslutet avser, om ett offentliggörande av identiteten utgör en oproportionerlig åtgärd eller skulle kunna äventyra en pågående utredning eller de finansiella marknadernas stabilitet. Bestämmelserna om sekretess i OSL utgör därför inte hinder för att offentliggöra beslut på det sätt som anges i SFT-förordningen. Bedömningen överensstämmer med den som regeringen gjorde med avseende på motsvarande regler om offentliggörande av beslut i kapitaltäckningsdirektivet (artikel 68, se prop. 2013/14:228 s. 233 f. och prop. 2014/15:57 s. 49).

Kravet på offentliggörande av sanktioner mot enskilda och ett offentliggörande av besluten på Finansinspektionens webbplats kommer att utgöra behandling av personuppgifter. Genom att det är möjligt att i vissa fall offentliggöra besluten i anonymiserad form, innehåller SFT-förordningen skyddsmekanismer för att tillgodose skyddet för personuppgifter. Om det ändå anses föreligga skäl för att offentliggöra personuppgifter ställs krav på att uppgifterna inte behålls på myndighetens webbplats under en längre tid än vad som är förenligt med gällande regler för uppgiftsskydd (artikel 26.6). När det gäller sådant skydd kan i sammanhanget noteras att Europaparlamentet och rådet har antagit förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning). Den allmänna dataskyddsförordningen, som ska tillämpas fr.o.m. den 25 maj 2018, utgör en ny generell reglering för personuppgiftsbehandling inom EU. Förordningen kommer att ersätta Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (dataskyddsdirektivet) och medföra att personuppgiftslagen (1998:204) och personuppgiftsförordningen (1998:1191) samt Datainspektionens föreskrifter i anslutning till denna reglering kommer att upphävas. Förordningen omfattar i stort sett all behandling av personuppgifter, dvs. även sådan behandling som sker i privata företag. Den baseras till stor del på struktur och innehåll i dataskyddsdirektivet, men innehåller även nyheter. Dataskyddsutredningen ger i sitt betänkande Ny dataskyddslag (SOU 2017:39) förslag på en ny nationell lag som ska komplettera dataskyddsförordningen.

Regeringen konstaterade vid genomförandet i svensk rätt av bl.a. kapitaltäckningsdirektivet och MiFID II och att reglerna om skyldigheten att offentliggöra beslut om sanktioner och administrativa åtgärder borde genomföras i föreskrifter på förordningsnivå (se prop. 2013/14:228 s. 233 f., prop. 2014/15:57 s. 43 och 49 f. och prop. 2016/17:162 s. 566–568). Då de skäl som anfördes vid genomförandet av dessa direktiv gör sig gällande även i förevarande lagstiftningsärendet bör detsamma gälla beträffande motsvarande krav på offentliggörande enligt SFT-förordningen.

6.3 Ingripanden vid överträdelser av bestämmelser om information till fondandelsägare

Promemorians förslag: I lagen om värdepappersfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska det införas en upplysning om att ytterligare bestämmelser om information som ska lämnas i informationsbroschyr, årsberättelse och halvårsredogörelse finns i artiklarna 13 och 14 i SFT-förordningen.

Promemorians bedömning: Finansinspektionens möjlighet att ingripa vid överträdelse av bestämmelserna om information till fondandelsägare i SFT-förordningen är tillgodosedd genom gällande rätt.

Skälen för promemorians förslag och bedömning: I SFT-förordningen finns särskilda bestämmelser som gäller för fondbolag och AIF-förvaltare (artiklarna 13 och 14). De avser information som fondbolag ska lämna i prospekt för värdepappersfonder (informationsbroschyr i svensk rätt), halvårsrapporter och årsrapporter (årsberättelser och halvårsredogörelser i svensk rätt) och motsvarande information som AIF-förvaltare ska lämna. Innehållet i och utformningen av dessa obligatoriska informationskällor regleras i UCITS-direktivet (artiklarna 68–82) och i AIFM-direktivet (artikel 23).

Reglerna i UCITS-direktivet om innehållet i prospekt, halvårsrapporter och årsrapporter som fondbolag ska tillhandahålla har genomförts i svensk rätt i lagen om värdepappersfonder (4 kap.). Reglerna i AIFM-direktivet om innehållet i informationsbroschyr har på motsvarande sätt för AIF-förvaltare genomförts i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (10 och 12 kap.). I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder finns flera hänvisningar till lagen om värdepappersfonder när det gäller bestämmelser i den lagen som ska gälla även för AIF-förvaltare. I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (12 kap. 10 §) anges t.ex. att bestämmelserna i lagen om värdepappersfonder som innehåller krav på innehåll i årsberättelser och halvårsredogörelser ska tillämpas (4 kap. 18 §).

Enligt SFT-förordningen (artikel 28) ska de sanktioner som medlemsstaterna har fastställt i enlighet med UCITS-direktivet respektive AIFM-direktivet tillämpas vid överträdelser av skyldigheten att lämna den nu aktuella informationen (artiklarna 13 och 14 i förordningen). De sanktioner som har fastställts i svensk rätt i enlighet med dessa direktiv finns i lagen om värdepappersfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (12 respektive 14 kap.). Vid överträdelser av de nu aktuella skyldigheterna som följer av SFT-förordningen har Finansinspektionen därför enligt gällande svensk rätt möjlighet att ingripa med stöd av lagen om värdepappersfonder (10 kap. 1 § andra stycket och 12 kap. 1 och 5 §§) respektive lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (13 kap. 1 § andra stycket och 14 kap. 1 §). Bestämmelserna om ingripande i dessa båda lagar omfattar nämligen även överträdelser av ”andra författningar” som reglerar verksamheten för fondbolag och AIF-förvaltare. Det är därför lämpligt att, i anslutning till bestämmelserna om den information om värdepappersfonder och alternativa investeringsfonder som fondbolag och AIF-förvaltare ska tillhandahålla

enligt lagen om värdepappersfonder respektive lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, införa en upplysningsbestämmelse om att ytterligare bestämmelser om information som ska lämnas i informationsbroschyr respektive i årsberättelse och halvårsredogörelse finns i artiklarna 13 och 14 i SFT-förordningen.

6.4 Straffrättslig reglering

Promemorians bedömning: Undantaget i SFT-förordningen om en straffrättslig reglering i stället för administrativa sanktioner och åtgärder är, för svenskt vidkommande, inte aktuellt att tillämpa.

Skälen för promemorians bedömning: Medlemsstater som före den 13 januari 2018 har infört straffrättsliga påföljder för överträdelse av de skyldigheter som avses i artikel 22.1 i SFT-förordningen behöver inte införa en reglering om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för samma överträdelse (artikel 22.6).

Gällande svensk rätt innehåller inte någon straffrättslig reglering som kan betraktas som alternativ till det administrativa sanktionssystemet som medlemsstaterna annars ska införa enligt SFT-förordningen. Det är för Sveriges del därför inte aktuellt att tillämpa undantaget.

7 Informationsutbyte och sekretess

7.1 Inledning

Medlemsstaternas behöriga myndigheter har enligt i SFT-förordningen en allmän skyldighet att samarbeta med varandra, Esma och vid behov även med bl.a. medlemmarna i ECBS (artikel 17). SFT-förordningen innehåller även mer specifika bestämmelser om underrättelseskyldighet, samråd och utbyte av information mellan behöriga myndigheter (artiklarna 6, 8.1 andra stycket och 10.2). I förordningens artikel 18 finns vidare särskilda bestämmelser om tystnadsplikt när information tas emot, utbyts eller förmedlas i enlighet med förordningen (artikel 18).

I avsnitt 7 behandlas de ändringar som behöver göras i svensk rätt för att göra det möjligt för Finansinspektionen att utbyta information med behöriga myndigheter i andra medlemsstater och Esma i den utsträckning som krävs enligt SFT-förordningen. I avsnitt 7.2 görs överväganden avseende bestämmelserna om tillhandahållande av information i SFT-förordningen och gällande svensk rätt. I avsnitt 7.3 behandlas de ändringar i OSL som föranleds av bestämmelserna om sekretesskydd vid Finansinspektionens övervakning enligt SFT-förordningen.

7.2 Tystnadsplikt och möjligheter till utbyte av information

Promemorians bedömning: Det informationsutbyte som SFT-förordningen föreskriver kan komma till stånd inom ramen för gällande rätt.

Skälen för promemorians bedömning

Bestämmelserna i SFT-förordningen

Medlemsstaternas behöriga myndigheter, Esmas och andra relevanta myndigheter ska ha ett nära samarbete och utbyta information för att fullgöra sina uppgifter enligt SFT-förordningen, särskilt för att identifiera och avhjälpa överträdelser av skyldigheterna i förordningen (artikel 17.1). En behörig myndighet får vägra att tillmötesgå en sådan begäran om samarbete och utbyte av information endast om det finns exceptionella omständigheter (artikel 17.2 första stycket). I händelse av en sådan vägran ska den behöriga myndigheten underrätta den myndighet som lämnat begäran och Esmas om detta och lämna så fullständiga uppgifter som möjligt (artikel 17.2 andra stycket).

Behöriga myndigheter ska vidare enligt SFT-förordningen ha ett nära samarbete och lämna information till sådana enheter som anges i förordningen samt till berörda ECBS-medlemmar om sådan information som är relevant för fullgörande av deras uppdrag (artikel 17.3). De enheter som anges är

- a) Esmas,
- b) Ebas,
- c) Eiopas,
- d) ESRBs,
- e) den behöriga myndighet som utövar tillsyn över handelsplatserna för de transaktioner som inrapporterats,
- f) relevanta medlemmar i ECBS, inbegripet Europeiska centralbanken när den fullgör sina uppgifter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen enligt Solvens II-direktivet,
- g) relevanta myndigheter i ett tredjeland med avseende på vilka en genomförandeakt om likvärdighet har antagits av kommissionen enligt artikel 19.1,
- h) tillsynsmyndigheter som utsetts enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköps-erbjudanden,
- i) relevanta värdepappers- och marknadsmyndigheter i unionen, vars respektive tillsynsskyldigheter och uppdrag omfattar transaktioner, marknader och aktörer och tillgångar som omfattas av tillämpningsområdet för SFT-förordningen,
- j) Byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 av den 13 juli 2009 om inrättande av en byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter,
- k) de resolutionsmyndigheter som utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om

inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012,

l) den gemensamma resolutionsnämnd som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010, och

m) de myndigheter som är behöriga vid tillämpning av SFT-förordningen.

Ett sådant nära samarbete ska enligt SFT-förordningen vara konfidentiellt, avhängigt av en berättigad begäran från de relevanta behöriga myndigheterna och endast syfta till att göra det möjligt för dessa att fullgöra sina respektive skyldigheter (artikel 17.3 andra stycket). ECBS-medlemmar får dock vägra att lämna information om de ingått transaktionerna i samband med utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter (artikel 17.3 tredje stycket, jfr även avsnitt 3.2.3 om vissa aktörer som undantas från tillämpningsområdet för SFT-förordningen). I händelse av en sådan vägran ska den relevanta ECBS-medlemmen underrätta den myndighet som lämnat begäran om vägran och grunderna för denna (artikel 17.3 fjärde stycket).

När det gäller Esma anges i förordningen att myndigheten utan onödigt dröjsmål och före registreringen av ett transaktionsregister ska underrätta och samråda med den behöriga myndigheten i den medlemsstat där enheten är etablerad om transaktionsregistret i fråga ansöker om registrering eller utvidgning av registrering och är en enhet som auktoriserats eller registrerats av den behöriga myndigheten (artikel 6.1). Esma ska även underrätta den behöriga myndigheten om ett sådant beslut som den fattar (artikel 8.1 andra stycket och artikel 10.2). Esma ska även utbyta all information med den relevanta behöriga myndigheten som krävs för registrering av transaktionsregistret eller för utvidgning av registrering samt för övervakning av om enheten uppfyller villkoren för registrering eller auktorisation i den medlemsstat där den är etablerad (artikel 6.2). Enligt SFT-förordningen gäller som huvudregel tystnadsplikt och sekretess avseende all konfidentiell information som utbyts mellan Esma, de behöriga myndigheterna och andra berörda enheter som anges ovan, inklusive alla personer som arbetar eller har arbetat för dessa, för revisorer och experter som agerar eller har agerat på uppdrag av de behöriga myndigheterna samt på uppdrag av Esma, Eba och Eiopa (artikel 18.1 och 18.2). Tystnadsplikten innebär att de aktuella uppgifterna får användas endast för att dessa enheter ska kunna utföra sina uppgifter och fullgöra sitt uppdrag. Informationen får dock lämnas ut under vissa förutsättningar som anges i artikeln (se vidare avsnitt 7.3).

Behov av ändring i svensk rätt

Som framgår ovan gäller tystnadsplikt enligt SFT-förordningen för personer som på olika sätt är knutna till bl.a. den behöriga myndigheten (artikel 18). En motsvarande tystnadsplikt följer av 2 kap. 1 § OSL. Enligt den bestämmelsen gäller ett förbud mot att röja eller utnyttja sekretessbelagd uppgift både för myndigheten där uppgiften är sekretessbelagd och för personer som fått kännedom om uppgiften genom att för det allmännas räkning delta i myndighetens verksamhet på grund av anställning eller uppdrag hos myndigheten, tjänsteplikt eller annan liknande grund. Beträffande Finansinspektionens möjlighet att lämna ut uppgifter till utländska myndigheter kan det inledningsvis konstateras att det kan komma att handla om uppgifter som omfattas av sekretess enligt 30 kap. 4 eller 6 § OSL. En svensk myndighets möjlighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till en utländsk myndighet regleras i 8 kap. 3 § OSL. Uppgift som är sekretessbelagd enligt OSL får enligt bestämmelsen inte lämnas ut till utländsk myndighet eller mellanfolklig organisation i andra fall än då utlämnandet sker i enlighet med föreskrift i lag eller förordning eller då uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till svensk myndighet och det enligt den utlämnande myndighetens prövning står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten eller mellanfolkliga organisationen. En föreskrift i en EU-förordning är att jämställa med en föreskrift i lag eller förordning (jfr prop. 1998/99:18 s. 41 och prop. 1999/2000:126 s. 160 och 283). Bestämmelsen ger – som regeringen konstaterat i flera tidigare lagstiftningsärenden på finansmarknadsområdet – Finansinspektionen goda möjligheter att i sitt arbete lämna ut handlingar och uppgifter till utländska behöriga myndigheter (se bl.a. prop. 2006/07:5 s. 350, prop. 2009/10:217 s. 27 f., prop. 2011/12:40 s. 20 och prop. 2016/17:162 s. 508 f.). Beträffande Finansinspektionens möjligheter att hämta in information och bibehålla eventuell sekretess gäller följande. Enligt 30 kap. 7 § första stycket första meningen OSL gäller sekretess hos en statlig myndighet i verksamhet som avser bl.a. tillsyn, övervakning och kontroll på finansmarknadsområdet, i den utsträckning riksdagen har godkänt avtal om detta med en annan stat eller en mellanfolklig organisation, för sådan uppgift om affärs- eller driftförhållanden och ekonomiska eller personliga förhållanden som myndigheten har fått enligt avtalet. I begreppet avtal anses ingå bl.a. rättsakter som gäller till följd av Sveriges medlemskap i EU, dvs. anslutningsfördragen, förordningar och direktiv som utfärdas av EU:s institutioner (se bl.a. prop. 2006/07:110 s. 38 och 41 och RÅ 2007 ref. 45). Sekretess gäller därmed för information som Finansinspektionen tar emot och som inte får lämnas ut enligt förordningen. Bedömningen ovan när det gäller möjligheten att lämna ut samt hämta in uppgifter och bibehålla eventuell sekretess är giltig även beträffande andra myndigheter än Finansinspektionen i den mån de omfattas av kraven i förordningen. Sammantaget görs därför bedömningen att det informationsutbyte som SFT-förordningen föreskriver kan komma till stånd inom ramen för gällande svensk rätt och att någon bestämmelse i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen som reglerar informationsutbytet med andra behöriga myndigheter eller relevanta enheter och med Esmas

inte behövs. Att Finansinspektionen har en förpliktelse att samarbeta med dem följer redan av SFT-förordningen. För att Finansinspektionens övervakning enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen ska få samma sekretesskydd som annan övervakning på finansmarknadsområdet krävs dock en ändring i OSL. Den frågan behandlas i avsnitt 7.3.

7.3 Ändringar i offentlighets- och sekretesslagen

Promemorians förslag: Sekretess ska gälla för sådana uppgifter om enskilda ekonomiska eller personliga förhållanden som på begäran har lämnats i Finansinspektionens övervakning och kontroll enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen.

Promemorians förslag: Enligt SFT-förordningen (artikel 18.1 och 18.2) ska tystnadsplikt gälla för all konfidentiell information som mottas, utbyts eller förmedlas i enlighet med förordningen samt gälla alla fysiska eller juridiska personer som arbetar eller har arbetat för, liksom för revisorer och experter som agerar eller har agerat på uppdrag av de behöriga myndigheterna, Esmå och andra enheter som anges i förordningen (för en redogörelse av vilka dessa enheter är, se artikel 12.2 och avsnitt 7.2). Uppgifterna får inte röjas till någon person eller myndighet, utom i fall som omfattas av straff- eller skatterättsliga förfaranden eller av förordningen eller i form av sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifiering av enskilda centrala motparter, transaktionsregister eller annan person (artikel 18.2). Konfidentiella uppgifter som omfattas av tystnadsplikt får användas endast för att dessa enheter ska kunna utföra sina uppgifter och uppdrag (artikel 18.3). Uppgifterna får även användas i andra, icke-kommersiella syften, om det finns ett uttryckligt medgivande till det eller om så krävs på grund av ett administrativt eller rättsligt förfarande som har samband med fullgörandet av berörda enheters uppdrag (artikel 18.3).

Bestämmelser om sekretess i Finansinspektionens verksamhet finns bl.a. i 30 kap. 4 och 6 §§ OSL. I 30 kap. 4 § OSL regleras den sekretess som gäller i Finansinspektionens verksamhet som avser tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden eller försäkringsväsendet. I 30 kap. 6 § OSL regleras den sekretess som gäller för Finansinspektionens övervakning eller kontroll över finansmarknaderna enligt viss angiven lagstiftning, vilket har ansetts vara en från tillståndsgivningen och tillsynen skild verksamhet (prop. 1984/85:157 s. 73). Bland de lagar som anges i sistnämnda lagrum finns lagen (2004:299) om inlåningsverksamhet, lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning och lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. I likhet med bestämmelserna i de lagar som finns angivna i 30 kap. 6 § OSL riktar sig bestämmelserna i SFT-förordningen mot visst agerande på de finansiella marknaderna. Den verksamhet som med stöd av SFT-förordningen ska bedrivas av den behöriga myndigheten har karaktär av övervakning och kontroll, både när det gäller bestämmelserna om skyldigheter att rapportera transak-

tioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister och villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artiklarna 4 och 15) och bestämmelserna om den information om värdepappersfonder och alternativa investeringsfonder som fondbolag respektive AIF-förvaltare ska lämna (artiklarna 13 och 14).

I avsnitt 5.2 föreslås att Finansinspektionen bl.a. ska ha rätt att förelägga ett företag eller någon annan att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat. Finansinspektionen ska även ha befogenhet att hålla förhör med den som förväntas kunna lämna uppgifter. Den information som lämnas till Finansinspektionen kan innehålla känsliga uppgifter om t.ex. affärsmässiga förhållanden, vars offentliggörande kan leda till avsevärd ekonomisk skada för en enskild. Med hänsyn härtill och till förordningens krav på tystnadsplikt bör sekretess gälla i Finansinspektionens verksamhet som avser övervakning av att SFT-förordningen följs. En hänvisning till den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör därför tas in i 30 kap. 6 § första stycket OSL. I likhet med vad som gäller enligt de lagar som anges i 30 kap. 6 § första stycket OSL bör uppgifter som har lämnats till Finansinspektionen och som rör den uppgiftsskyldige själv omfattas av sekretess endast om denne kan antas lida skada eller men om uppgiften röjs och sekretess inte motverkar syftet med uppgiftsskyldigheten (andra stycket i samma paragraf). Motsvarande bedömning avseende behovet av ändringar i OSL gjordes av regeringen vid införandet av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 44 f.).

När det gäller förhållandet mellan sekretess enligt 30 kap. 6 § första stycket OSL och skyddet för meddelarfriheten görs följande överväganden. I 30 kap. 30 § OSL finns de tystnadsplikter som enligt det aktuella kapitlet har företräde framför principen om meddelarfrihet, dvs. rätten enligt 1 kap. 1 § tredje stycket tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 2 § yttrandefrihetsgrundlagen att lämna uppgift i vilket ämne som helst för publicering i de medier som de båda grundlagarna omfattar. Denna frihet är inte begränsad när det gäller uppgifter i ett ärende enligt t.ex. lagen om offentliga uppköpserbjudanden på aktiemarknaden (prop. 2005/06:140 s. 87 f.). Det saknas anledning att behandla uppgifter i ärenden enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen på annat sätt. Den föreslagna sekretessbestämmelsen bör därmed inte inskränka meddelarfriheten. Motsvarande bedömning gjordes av regeringen vid införandet av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 45).

I SFT-förordningen preciseras inte vad som avses med konfidentiell information eller konfidentiella uppgifter. Detta måste därför vara något som lämnats till medlemsstaterna att definiera. I likhet med den bedömning som gjordes av regeringen vid införandet av lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se samma prop.) bör bestämmelserna i OSL anses tillräckliga för att uppfylla kraven som följer av SFT-förordningen i detta avseende.

8 Avgifter till Finansinspektionen

Promemorians förslag: Företag som står under Finansinspektionens tillsyn ska betala årliga avgifter för att bekosta Finansinspektionens övervakning enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen.

Regeringen ska få meddela föreskrifter om avgifterna.

Skälen för promemorians förslag: Enligt SFT-förordningen ska Esma pröva ansökningar om auktorisation och anmälningar enligt förordningen. Därmed kommer det inte att finnas något behov för behöriga myndigheter att ta ut avgifter för prövning av ärenden (dessa tas i stället ut av Esma, se artikel 11). Finansinspektionen kommer däremot att få utökade arbetsuppgifter i och med att inspektionen är behörig myndighet enligt SFT-förordningen, främst för övervakning och kontroll av att skyldigheterna enligt förordningen följs. Detta kommer att medföra ökade kostnader som ska finansieras. För att årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens övervakning ska kunna tas ut krävs stöd i lag.

När det gäller den tillsyn som Finansinspektionen kommer att utöva över att fondbolag, förvaltningsbolag och AIF-förvaltare följer SFT-förordningen (se avsnitt 6.3) finns möjlighet i gällande rätt att ta ut avgifter enligt förordningen (2007:1135) om årliga avgifter för Finansinspektionens verksamhet. Fondbolag, förvaltningsbolag och AIF-förvaltare står redan i dag under inspektionens tillsyn enligt lagen om värdepappersfonder (10 kap. 1 § första och tredje styckena) och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (13 kap. 1 § första och tredje styckena). Den tillsyn som den behöriga myndigheten ska utöva enligt SFT-förordningen avser dock en vidare krets aktörer som inkluderar icke-finansiella motparter (se avsnitt 3.2.2), dvs. fler aktörer än de som i dag står under Finansinspektionens tillsyn. Även finansiering av Finansinspektionens tillsyn över att dessa aktörer fullgör sina skyldigheter enligt SFT-förordningen bör ske genom årliga avgifter. Bestämmelser om att de aktörer som står under Finansinspektionens tillsyn ska betala årliga avgifter för att bekosta inspektionens övervakning finns i flera lagar på finansmarknadsområdet (se bl.a. 6 kap. 4 § lagen om handel med finansiella instrument, 7 kap. 13 § lagen (2006:41) om offentliga uppköpserbudanden på aktiemarknaden 4 kap. 4 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och 1 kap. 3 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning). Gemensamt för dessa lagar är att de innehåller skyldigheter som även gäller andra än de finansiella motparter som står under Finansinspektionens tillsyn och som omfattas av tillståndsplikt, t.ex. icke-finansiella företag. Som regeringen anförde i samband med införandet av lagen med kompletterande bestämmelser till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning är detta den finansieringsmodell som sedan många år används för Finansinspektionens övervakning även när det gäller sådana företag (se

prop. 2012/13:72 s. 41 och prop. 2016/17:22 s. 347–349). Det finns inte anledning att göra en annan bedömning avseende finansieringen av övervakningen enligt SFT-förordningen än den som gjordes i dessa lagstiftningsärenden. Företag som står under Finansinspektionens tillsyn bör därför betala årliga avgifter för att bekosta inspektionens övervakning enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. Regeringen bör få meddela föreskrifter om avgifterna.

9 Överklagande

Promemorians förslag: Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande ska inte få överklagas. Andra beslut som Finansinspektionen meddelar enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen och enligt SFT-förordningen ska få överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten.

Finansinspektionen ska få bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart, om annat inte följer av förordningen.

Promemorians bedömning: Förvaltningslagens bestämmelser om en myndighets skyldighet att motivera sina beslut tillgodoser kraven i SFT-förordningen. Bestämmelsen i SFT-förordningen om möjlighet att överklaga till domstol för det fall beslut inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in kräver inte någon lagstiftningsåtgärd.

Möjligheterna att överklaga Finansinspektionens beslut att ingripa vid överträdelse av bestämmelserna om information till fondandelsägare i SFT-förordningen och för Finansinspektionen att bestämma att sådana beslut ska gälla omedelbart är tillgodosedda genom gällande rätt.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Bestämmelserna i SFT-förordningen

SFT-förordningen ställer krav på medlemsstaterna att se till att beslut som fattas och åtgärder som vidtas enligt förordningen är väl underbyggda och kan överklagas till domstol (artikel 27 första meningen). Rätten till domstolsprövning ska enligt förordningen finnas även i fall där beslut inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in (artikel 27 andra meningen).

Finansinspektionen kommer i egenskap av behörig myndighet (se avsnitt 5.1) att kunna fatta vissa beslut enligt SFT-förordningen. Finansinspektionen får i egenskap av behörig myndighet enligt förordningen rätt att fatta beslut i enskilda fall om undantag från kravet att offentliggöra beslut om att ålägga en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd vid överträdelse av bestämmelserna om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister eller

villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i förordningen (artikel 26.3 andra stycket). Rätten att överklaga omfattar därför även sådana beslut som Finansinspektionen fattar enligt förordningen. Beslut om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder kan emellertid inte fattas av den behöriga myndigheten enligt förordningen, som i dessa fall förutsätter att medlemsstaterna i nationell rätt ska ge behöriga myndigheter befogenhet att ålägga sådana sanktioner och åtgärder (se vidare avsnitt 6).

Kommissionen får enligt SFT-förordningen fatta beslut om fastställande av likvärdighet i fråga om bedömningen av regler i tredjeland, för erkännande av tredjelands transaktionsregister, samt för att undvika eventuellt överlappande eller motstridiga krav (skäl 32 till förordningen och artikel 32). Ett sådant beslut om likvärdighet, liksom underlåtenhet att fatta ett sådant beslut, får överklagas till EU-domstolen i särskild ordning (artiklarna 263–266 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt). Detsamma gäller för Esmas och beslut om att godkänna eller avslå registrering eller en utvidgning av registrering (artikel 7), beslut om återkallande av registrering (artikel 10) och beslut om en ansökan om godkännande av transaktionsregister är fullständig (artikel 19.6).

Skyldigheten att motivera beslut

I den svenska språkversionen av SFT-förordningen (artikel 27 första meningen) anges att medlemsstaterna ska se till att beslut som fattas och åtgärder som vidtas enligt förordningen är väl ”underbyggda”, medan i den engelska språkversionen används termen ”reasoned”. Det kan därför diskuteras om kravet ska tolkas som att det tar sikte på de skäl som anges i beslutet, dvs. motiveringen, eller om det i stället avser beslutsunderlaget, dvs. att man inom den behöriga myndigheten ska ha tagit fram tillräckligt med underlag för att kunna fatta ett väl underbyggt beslut. Vid genomförandet i svensk rätt av MiFID I konstaterades endast att direktivet ställer upp krav på att beslut ska vara ”motiverade” och att det inte fanns skäl att göra någon annan bedömning vid genomförandet av motsvarande krav i MiFID II, där termen väl ”underbyggda” användes i den svenska språkversionen av direktivet och termen ”reasoned” i den engelska språkversionen (se prop. 2006/07:115 s. 522 f. och prop. 2016/17:162 s. 585). Kravet ansågs därför av regeringen ta sikte på själva motiveringen av besluten. Det saknas skäl att göra någon annan bedömning när det gäller motsvarande krav i SFT-förordningen. Kravet i SFT-förordningen får därför anses ta sikte på själva motiveringen av besluten.

Ett krav på att beslut ska vara ”underbyggda” i den meningen att de ska baseras på ett tillräckligt beslutsunderlag ställs redan på svenska myndigheter (se 4 § förvaltningslagen och prop. 1985/86:80 s. 59) samt genom att myndigheterna enligt allmänna förvaltningsrättsliga principer och vägledande rättspraxis anses ha ett ansvar för att dess ärenden blir tillräckligt utredda (se RÅ 2006 ref. 15). Det nu aktuella kravet i SFT-förordningen (artikel 27 första meningen) skulle därför vara uppfyllt även vid en sådan tolkning av dess innebörd. I förvaltningslagen finns

bestämmelser om en förvaltningsmyndighets skyldighet att i sina beslut ange de skäl och omständigheter som har bestämt utgången (20 §). Endast i vissa speciella fall får skälen utlämnas helt eller delvis, t.ex. om beslutet inte går någon part emot, om det av någon annan anledning är uppenbart obehövt eller om ärendet är så brådskande att det inte finns tid att utforma skälen. Kraven i SFT-förordningen (artikel 27 första meningen) på att beslut som fattas och åtgärder som vidtas enligt förordningen ska vara väl underbyggda, får därmed anses uppfyllt genom befintlig lagstiftning. Samma bedömning gjordes vid genomförandet i svensk rätt av motsvarande regler i MiFID I och MiFID II (se samma prop.).

Rätten att överklaga

De förvaltningsbeslut som kommer att aktualiseras enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen är Finansinspektionens beslut om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder enligt SFT-förordningen, vilket medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ska ge behöriga myndigheter befogenhet att ålägga (artikel 22). Sådana förvaltningsbeslut bör kunna överklagas. På finansmarknadsområdet gäller i allmänhet att sådana beslut av Finansinspektionen som får överklagas prövas av allmän förvaltningsdomstol med krav på prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten. Detta bör även gälla för Finansinspektionens beslut enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. När det gäller de beslut som endast berör fondbolag, förvaltningsbolag och AIF-förvaltare (se vidare avsnitt 6.3) finns redan möjlighet att överklaga Finansinspektionens beslut till allmän förvaltningsdomstol med krav på prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten enligt lagen om värdepappersfonder (14 kap. 1 § andra och tredje styckena) och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (16 kap. 1 § andra och tredje styckena). Möjligheten att överklaga Finansinspektionens beslut att ingripa vid överträdelse av bestämmelserna om information till fondandelsägare är därmed tillgodosedd genom gällande rätt (artiklarna 13 och 14).

Enligt SFT-förordningen ska alla beslut som fattas och åtgärder som vidtas med stöd av förordningen kunna överklagas till domstol, dvs. även beslut som den behöriga myndigheten fattar med stöd av förordningen (artikel 27 första meningen). De beslut om undantag från offentliggörande av beslut om att ålägga en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd som Finansinspektionen kommer att kunna fatta enligt förordningen (artikel 26.3 andra stycket) bör, på samma sätt som beslut som inspektionen fattar enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen, få överklagas till allmän förvaltningsdomstol med krav på prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten.

Det är inte lämpligt att i den nya lagen ange vilka beslut som får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Frågan om vilka beslut som får överklagas får i stället bedömas i enlighet med allmänna förvaltningsrättsliga principer, vilket är det vanliga på finansmarknadsområdet.

När det gäller beslut om sanktionsföreläggande är det fråga om förberedande beslut. Ett överklagande av ett sådant beslut skulle kunna fördröja Finansinspektionens utredning i onödan. Ett förberedande beslut förhindrar inte heller en senare slutlig prövning i domstol. Av det skälet bör, i likhet med vad som gäller enligt flera andra lagar på finansmarknadsområdet, beslut om sanktionsföreläggande som Finansinspektionen fattar med stöd av den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen inte få överklagas (se t.ex. 26 kap. 1 § första stycket lagen om värdepappersmarknaden och 6 kap. 1 § första stycket lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning).

Enligt SFT-förordningen ska rätten att överklaga till domstol även finnas för det fall beslut inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in (artikel 27 andra meningen). Motsvarande regler i andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet har i svensk rätt genomförts som en möjlighet till s.k. dröjsmålstalan (se t.ex. 14 kap. 2 § lagen om värdepappersfonder, 17 kap. 2 § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 26 kap. 2 § lagen om värdepappersmarknaden). Enligt SFT-förordningen är det Esma som ska fatta beslut om att godkänna eller avslå registrering eller en utvidgning av registrering av transaktionsregister (artikel 7), återkallelse av beslut om registrering av transaktionsregister (artikel 10) och beslut om en ansökan om godkännande av transaktionsregister är fullständig (artikel 19.6). Några sådana beslut enligt förordningen kommer Finansinspektionen såldes inte att fatta i egenskap av behörig myndighet. Bestämmelsen i SFT-förordningen om möjlighet att överklaga till domstol för det fall beslut inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in kräver därför inte någon lagstiftningsåtgärd (artikel 27 andra meningen).

Rätt att besluta att beslut ska gälla omedelbart

I likhet med vad som gäller enligt andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 16 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning och 4 kap. 6 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister) bör Finansinspektionen få bestämma att beslut som inspektionen fattar ska gälla omedelbart, om annat inte följer av SFT-förordningen.

När det gäller de beslut som berör fondbolag, förvaltningsbolag och AIF-förvaltare (se avsnitt 6.3) har Finansinspektionen redan i dag möjlighet enligt lagen om värdepappersfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder bestämma att ett beslut om förbud, föreläggande eller återkallelse ska gälla omedelbart (14 kap. 1 § tredje stycket respektive 16 kap. 1 § tredje stycket).

10 Ändringar i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister

Promemorians bedömning: De ändringar i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister som gjorts genom SFT-förordningen föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Skälen för promemorians bedömning: Genom SFT-förordningen (artikel 32.1 och 32.2) har definitionen av OTC-derivat i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ändrats (artikel 2.7) och en ny artikel (artikel 2a) införts om tillämpningen av den definitionen. Vidare har det i SFT-förordningen (artikel 33.3) gjorts tillägg i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (artikel 81.3) när det gäller till vilka myndigheter som ett transaktionsregister ska tillhandahålla uppgifter. Dessa ändringar innebär inte att medlemsstaterna ska anta eller offentliggöra några lagar eller andra författningar, underrätta kommissionen eller vidta någon annan åtgärd. De ändringar i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister som gjorts genom SFT-förordningen föranleder således inte någon lagstiftningsåtgärd.

11 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Promemorians förslag: Den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen ska träda i kraft den 1 januari 2019. Även de ändringar som görs i andra lagar ska träda i kraft det datumet.

Ingripanden enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen ska bara få ske för överträdelser som har ägt rum efter ikraftträdandet.

Skälen för promemorians förslag: SFT-förordningen trädde i kraft den tjugonde dagen efter det att den offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning (artikel 33.1). Förordningen offentliggjordes den 23 december 2015 och trädde således i kraft den 12 januari 2016. Förordningen ska, med vissa undantag, även tillämpas från detta datum (artikel 33.2).

Bestämmelserna i SFT-förordningen om rapportering av transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregister (artikel 4.1) ska, beroende på vilken aktör som avses, tillämpas 12, 15, 18 respektive 21 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen ska anta (artikel 33.2 a). Kommissionen har ännu inte antagit någon sådan delegerad akt men det förväntas ske under slutet av 2017. Dessa bestämmelser i förordningen kommer därför sannolikt att bli tillämpliga tidigast någon gång under 2019.

När det gäller överträdelser av bestämmelserna om information till fondandelsägare (artiklarna 13 och 14) gäller enligt förordningen (artikel 28) att de sanktioner som fastställts i enlighet med UCITS-direktivet och AIFM-direktivet ska tillämpas. Artikel 13 ska börja tillämpas den 13 januari 2017 (artikel 33.2 b). Artikel 14 ska tillämpas från den 12 januari 2016 på fonder som bildats efter det datumet och den 13 juli 2017 på fonder som bildats efter den 12 januari 2016 (artikel 33.2 c).

Bestämmelserna om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15) ska enligt förordningen tillämpas fr.o.m. den 13 juli 2016, inbegripet för befintliga säkerhetsarrangemang den dagen (artikel 33.2 d).

Den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen bör mot bakgrund av det anförda träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 januari 2019. Även de ändringar i andra lagar som föreslås i denna promemoria bör träda i kraft det datumet

I regeringsformen finns ett förbud mot retroaktiv strafflagstiftning (2 kap. 10 §). Förbudet omfattar formellt inte administrativa sanktioner som är av straffliknande natur. Enligt förarbetena skulle det emellertid innebära ett kringgående av förbudet att ge retroaktiv verkan åt administrativa sanktioner av uppenbart repressiv, straffliknande karaktär (prop. 1975/76:209 s. 125). Ingripanden som beslutas med stöd av den nya lagen bör därför bara få beslutas för överträdelser som har ägt rum efter ikraftträdandet, vilket bör anges i en övergångsbestämmelse. För överträdelser mot de bestämmelser i förordningen som har börjat tillämpas och som har inträffat före den 1 januari 2019 finns därmed bara

möjlighet att ingripa i den utsträckning som befintliga sanktionsbestämmelser i tillämplig rörelselagstiftning ger ett sådant utrymme. Det kan t.ex. bli aktuellt för Finansinspektionen att ingripa enligt bestämmelserna om återkallelse av tillstånd i lagen om värdepappersmarknaden även i fall där överträdelsen mot skyldigheterna enligt förordningen har ägt rum före den 1 januari 2019 (se avsnitt 6.2.2).

12 Förslagets konsekvenser

12.1 Inledning

Kommissionen har gjort en konsekvensanalys beträffande SFT-förordningen ("Commission Staff Working Document; Impact Assessment, Accompanying the document Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on structural measures improving the resilience of EU Credit Institutions and the Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on reporting and transparency of securities financing transactions", SWD/2014/030 final). Förslagen i denna promemoria syftar till att anpassa svensk lagstiftning till förordningen. I avsnitt 12 redogörs för de konsekvenser som förslagen bedöms medföra.

12.2 Förslagets syfte och alternativa lösningar

SFT-förordningen syftar till ökad finansiell stabilitet genom bindande krav för att förbättra transparensen när det gäller användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, vilket bidrar till att minska riskerna på finansmarknaden och även till att förbättra tillsynens effektivitet (se skäl 55 till förordningen). De potentiella vinsterna för samhället av ökad finansiell stabilitet är stora. I likhet med vad som redan i dag gäller enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister får Esma tillsynsansvaret för transaktionsregister även enligt SFT-förordningen, vilket är nödvändigt för att åstadkomma en ökad samordning på unionsnivå. SFT-förordningen bygger i hög utsträckning vidare på befintlig gemenskapsrättslig lagstiftning om rapporterings- och tillsynskrav för finansiella derivatinstrument enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och informationskrav i fondverksamhet enligt UCITS-direktivet och AIFM-direktivet (se skälen 7 och 17 till förordningen). Bestämmelserna om villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang utgör ett komplement till säkerhetsdirektivet (se skäl 23 till förordningen) och träffar verksamhet som i hög utsträckning är gränsöverskridande. För att syftet med SFT-förordningen ska nås är det därför inte tillräckligt att vidta åtgärder endast på nationell nivå.

EU-förordningar är direkt tillämpliga i medlemsstaterna. Möjligheterna till alternativa lösningar i medlemsstaterna förutsätter därför att sådana alternativ är tillåtna enligt den aktuella förordningen. SFT-förordningen förutsätter att vissa nationella bestämmelser införs av medlemsstaterna, främst när det gäller tillsyn, ingripanden och informationsutbyte. För att SFT-förordningen ska få genomslag krävs därför att det införs bestämmelser i svensk rätt som ger Finansinspektionen sådana befogenheter. Eftersom förslagen i denna promemoria har inslag av skyldigheter för och ingrepp i enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden måste reglering ske genom lag (jfr 8 kap. 2 § första stycket 2 och 3 § första stycket regeringsformen). Genom den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen och de ändringar i andra lagar som föreslås i denna promemoria tillgodoses förordningens krav på kompletterande reglering i svensk rätt. Förslagen i promemorian begränsar sig därför i huvudsak till det som är nödvändigt med hänsyn till förordningen. I den mån förordningen gör det möjligt med en alternativ reglering är förslagen utformade efter förebild av det som i dag gäller enligt andra lagar på finansmarknadsområdet. När det gäller kostnader för övervakning är förslaget i promemorian förenligt med de principer som sedan länge gäller för finansiering av Finansinspektionens verksamhet. Det saknas därför skäl att överväga eventuella alternativa finansieringsmodeller i detta avseende.

12.3 Kostnader och andra konsekvenser

12.3.1 Konsekvenser för företag och enskilda

SFT-förordningen ställer, som framgår av avsnitt 3.2.2, krav på såväl finansiella som icke-finansiella motparter att rapportera uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering (artikel 4 jämförd med artikel 3.2). Kravet omfattar därmed banker, värdepappersbolag, fondbolag, försäkringsföretag och andra finansiella företag och även icke-finansiella företag (jfr artikel 3.3 och 3.4). Enligt kommissionen blir rapporteringsskyldigheten mindre betungande för mindre motparter genom möjligheten att delegera rapporteringen till någon annan (artikel 4.2). En möjlighet till delegering finns även vid rapporteringsskyldighet enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Eftersom rapporteringen av uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering enligt SFT-förordningen baseras på det befintliga ramverket för rapportering som i dag gäller för derivattransaktioner enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, kommer den att fungera på motsvarande sätt, dvs. genom att motparter i en transaktion för värdepappersfinansiering rapporterar uppgifter om denna transaktion till ett transaktionsregister (se skäl 10 till SFT-förordningen och artikel 4.10 första stycket). En sådan rapportering möjliggör en samordning av de behöriga myndigheternas tillsynsverksamhet. Nyttan av ökad transparens gör det möjligt att tidigare upptäcka finansiella risker, vilket kommer berörda företag och andra marknadsaktörer till del.

Små och medelstora företag som är icke-finansiella motparter behöver inte rapportera sina transaktioner enligt SFT-förordningen eftersom den rapporteringen i stället ska göras av deras finansiella motpart för båda parter räkning (artikel 4.3). De företag som omfattas av detta undantag från rapporteringsskyldigheten ska på balansdagen inte överskrida gränsvärdena i fråga om åtminstone två av de tre kriterier som fastställs i artikel 3.3 i årsredovisningsdirektivet, dvs. inte överskrida gränsvärdena i åtminstone två av följande kriterier: a) Balansomslutning: 20 000 000 euro, b) Nettoomsättning: 40 000 000 euro eller c) Genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 250. Det innebär att relativt stora företag omfattas av undantaget från rapporteringsskyldigheten, förutsatt att de därutöver är icke-finansiella enligt definitionen i förordningen (artikel 3.4).

När det gäller antalet företag som berörs av SFT-förordningen finns statistik på hur många av dem som berörs som står under Finansinspektionens tillsyn. Statistiken är begränsad till antalet företag under tillsyn för de kategorier som ska rapportera transaktioner i enlighet med SFT-förordningen. Det verkliga antalet företag som i praktiken kommer att beröras är dock något lägre, beroende på verksamhetens inriktning och undantaget från rapporteringsskyldigheten för små och medelstora icke-finansiella företag. Nedan redovisas en översikt från Finansinspektionens företagsregister per den 1 september 2017 av antalet företag under tillsyn för de kategorier som ska rapportera transaktioner i enlighet med SFT-förordningen:

Instituttyp	Antal
Kreditinstitut	90 banker 79 kreditmarknadsföretag
Värdepappersinstitut	110 värdepappersbolag
Centrala motparter	1
Värdepapperscentraler	1
Försäkringsbolag och tjänstepensionsinstitut	122 riksbolag 20 mindre* lokala försäkringsbolag 41 större** lokala försäkringsbolag 11 tjänstepensionskassor med tillsyn
Fondföretag och AIF-förvaltare	159 AIF-förvaltare 40 fondbolag
Icke-finansiella motparter	–

* Balansomslutningen de två senaste räkenskapsåren understiger 1 000 basbelopp enligt lagen (1962:482) om allmän försäkring.

** Balansomslutningen de två senaste räkenskapsåren överstiger 1 000 basbelopp enligt lagen (1962:482) om allmän försäkring.

Därutöver finns enligt stiftelseregistret per den 1 oktober 2017 ca 75 pensionsstiftelser som är tjänstepensionsinstitut i Sverige.

När det gäller icke-finansiella motparter saknas statistik på hur många av dessa som påverkas. Dessa typer av motparter omfattas som framgår

ovan redan i dag även av rapporteringskrav enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

När det gäller värdepappersbolag är det troligen bara ett mindre antal bolag som använder transaktioner för värdepappersfinansiering. Av dessa bolag fanns per den 1 september 2017 åtta bolag som har tillstånd att belåna kunders depåer och som därmed kan beröras av de särskilda villkor som ska gälla vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang enligt SFT-förordningen.

När det gäller försäkringsbolag finns begränsad information om användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering tillgänglig. Försäkringsbolag rapporterar viss information om värdepapperslån och repor ("securities lending and repos") enligt Solvens II-direktivet när de når över en tröskel som anges i en genomförandeförordning till direktivet, i förhållande till bolagets totala investeringar. Första gången en sådan rapportering gjordes var för år 2016 och då kom endast fyra bolag över den aktuella tröskeln. Det går därför inte att dra några säkra slutsatser i vilken omfattning försäkringsbolag i dag använder transaktioner för värdepappersfinansiering. Den begränsade data som finns talar dock för att det sker i begränsad omfattning.

Enskilda berörs inte direkt av SFT-förordningen men kan komma att beröras indirekt genom att sanktioner i vissa fall ska kunna påföras fysiska personer som ingår i styrelsen i en juridisk person som överträder skyldigheterna enligt förordningen eller som är dess verkställande direktör eller ersättare för någon av dem. I promemorian föreslås dock att ett ingripande mot en fysisk person endast ska få ske om företagets överträdelse är allvarlig och personen i fråga uppsåtlig eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen. Det är samma ordning som gäller enligt andra lagar på finansmarknadsområdet. Enskilda som är part i ett avtal om återpansättning berörs genom den information och övriga villkor som enligt förordningen ska gälla vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang och som ska ge dem ett starkare skydd vid sådana förfoganden över finansiella instrument. Andelsägare i värdepappersfonder och alternativa investeringsfonder berörs av förordningen genom den information om användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar som enligt förordningen ska lämnas av fondbolag och AIF-förvaltare i informationsberättelser, halvårsredogörelser och årsberättelser.

12.3.2 Konsekvenser för stat, myndigheter och domstolar

Konsekvenser för Finansinspektionen

Genom att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt SFT-förordningen kan inspektionen använda de befogenheter som den behöriga myndigheten har enligt förordningen och som inspektionen ska ha enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. Det kommer att innebära en viss ökad arbetsbörda för Finansinspektionen, främst för arbetet med tillsyn och ingripande. Reglerna i SFT-förordningen bygger dock, som framgår ovan, i allt

väsentligt vidare på nuvarande reglering om transaktionsrapportering vid handel med finansiella derivatinstrument enligt förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, informationskrav i fondverksamhet enligt UCITS-direktivet och AIFM-direktivet och villkor vid återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang enligt säkerhetsdirektivet. Finansinspektionen utövar därför redan tillsyn över de berörda aktörerna (dvs. finansiella motparter och icke-finansiella motparter) när det gäller deras tillämpning av rapporteringsskyldigheten i enlighet med förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, samt över den information som fondbolag och AIF-förvaltare lämnar till andelsägare och den eventuella förekomsten av återpant-sättning. Nödvändiga rutiner för tillsynen över dessa aktörer finns därför på plats i betydande utsträckning. De merkostnader som SFT-förordningen föranleder, beroende på om aktörerna ägnar sig åt sådana transaktioner som omfattas av förordningen, bedöms därmed bli relativt begränsade. Som en jämförelse har merkostnaden för Esma med anledning av SFT-förordningen uppskattats till två årsarbetskrafter fr.o.m. 2016, vilket finansieras genom avgifter från tillsynsobjekten och därmed inte väntas få någon effekt på EU:s budget (se faktapromemoria Förordning om förbättrad genomlysning av skuggbanksektorn, 2013/14:FPM60). De tillsynsavgifter som Esma ska ta ut enligt SFT-förordningen ska även täcka alla kostnader som de behöriga myndigheterna kan få som ett resultat av att förordningen ger möjlighet för Esma att delegera uppgifter till den behöriga myndigheten (artikel 11.1).

Finansinspektionen ska enligt förslaget i denna promemoria få ta ut en årlig avgift från företag som står under inspektionens tillsyn för att bekosta inspektionens övervakning enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. De eventuella ökade kostnader som kan uppkomma för Finansinspektionen med anledning av förslagen i denna promemoria ska hanteras inom befintliga budgetramar.

Konsekvenser för Sveriges domstolar

Möjligheten att överklaga Finansinspektionens olika beslut enligt SFT-förordningen och enligt den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen förväntas inte medföra någon märkbar ökning av antalet mål hos allmän förvaltningsdomstol. De beslut som Finansinspektionen får fatta kommer att avse tillsyns- och ingripandeåtgärder och därmed sannolikt förekomma i begränsad omfattning. De eventuella ökade kostnader som kan uppkomma med anledning av förslagen i denna promemoria ska därför hanteras inom befintliga budgetramar.

Konsekvenser för stat, kommuner och landsting

Offentliga organ i medlemsstaterna som har i uppdrag att förvalta eller delta i förvaltningen av statskulden samt ansvara för penningpolitik undantas från SFT-förordningen. Detta innebär för Sveriges del att Riksgäldskontoret och Riksbanken undantas från tillämpning av förordningen (se vidare avsnitt 6.2.6).

Förslagen i promemorian medför inte några ytterligare konsekvenser för stat, kommuner och landsting.

13 Författningskommentar

13.1 Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning

1 kap.

1 §

I *första stycket* anges den EU-rättsakt som lagen kompletterar.

I *andra stycket* klargörs att termer och uttryck i lagen har samma betydelse som i SFT-förordningen.

Hänvisningarna i lagen till förordningen är utformade på så sätt att de avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 4.

2 kap.

1 §

I paragrafen anges de olika situationer när Finansinspektionen ska ingripa mot en juridisk person som åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 4 eller 15 i SFT-förordningen. Paragrafen kompletterar, tillsammans med övriga bestämmelser i kapitlet, artikel 22 i förordningen.

Paragrafen är utformad efter förbild av bl.a. 2 kap. 1 § lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 52). SFT-förordningen innehåller dock fler detaljerade bestämmelser om sanktioner som de behöriga myndigheterna ska kunna tillgripa enligt nationell rätt.

Enligt *punkt 1* ska Finansinspektionen ingripa mot en juridisk person som inte inom föreskriven tid rapporterar uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering som den genomför samt om varje ändring eller avslutande av sådana transaktioner till ett transaktionsregister som registrerats i enlighet med artikel 5 eller godkänts i enlighet med artikel 19 i förordningen (artikel 4.1). Uttrycket inom föreskriven tid syftar på att rapportering ska ske senast den första arbetsdagen efter det att transaktionen ingåtts, ändrats eller avslutats, vilket anges i artikel 4.1 i förordningen.

Enligt *punkt 2* ska Finansinspektionen ingripa mot den juridiska person som inte arkiverar uppgifter om alla transaktioner för värdepappers-

finansiering som den har ingått, ändrat eller avslutat i minst fem år efter det att transaktionerna avslutats (artikel 4.4).

Enligt *punkt 3* ska ingripande i förekommande fall ske mot den juridiska person som inte rapporterar till Esma att transaktionsregister för registrering av uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering saknas (artikel 4.5). Kommissionen ska anta tekniska standarder för tillsyn med specifikationer av uppgifterna om de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering som ska rapporteras enligt denna punkt (artikel 4.9).

Enligt *punkt 4* ska Finansinspektionen ingripa mot en juridisk person som inte uppfyller sina skyldigheter vid återanvändning av finansiella instrument som tillhör någon annan och som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (artikel 15). Bestämmelser om skyldigheter vid sådan återanvändning av finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang som avses i artikel 15 finns även i 3 kap. lagen om handel med finansiella instrument.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.1.

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur Finansinspektionen får ingripa mot en juridisk person som åsidosätter sina skyldigheter enligt SFT-förordningen.

Enligt *första stycket* får ingripande göras genom att förelägga den juridiska personen att upphöra med överträdelsen. Enligt artikel 22.4 första stycket a i SFT-förordningen ska medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att besluta om ett sådant föreläggande. Ett ingripande får även ske genom föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, förbud att verkställa beslut eller genom att anmärkning görs. Bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande finns i 7 och 8 §§. Enligt 4 kap. 2 § får beslut om föreläggande eller förbud förenas med vite, se vidare författningskommentaren till den paragrafen.

Om en central motpart eller en värdepapperscentral har gjort sig skyldig till en överträdelse som är allvarlig, får Finansinspektionen ingripa enligt *andra stycket* genom att återkalla företagets auktorisation eller, om det är tillräckligt, genom varning. Om auktorisationen återkallas får Finansinspektionen enligt 2 § besluta om hur avvecklingen av rörelsen ska ske. För andra finansiella företag finns bestämmelser om återkallelse av tillstånd och om varning i stället i den tillämpliga rörelselagstiftningen (se t.ex. 15 kap. 1 § lagen [2004:297] om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 § lagen [2007:528] om värdepappersmarknaden). De bestämmelserna gäller även vid överträdelse av SFT-förordningen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.2.

3 §

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får förena ett beslut om återkallelse av auktorisationen för en central motpart eller en värdepappers-

central med ett beslut om hur avvecklingen av rörelsen ska ske och med förbud att fortsätta rörelsen, se vidare författningskommentaren till 2 § andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.2.

4 §

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får förena ett beslut om anmärkning eller varning med sanktionsavgift. Bestämmelser om sanktionsavgift vid ingripande mot juridiska personer finns i 9 och 11–16 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.2.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur Finansinspektionen får ingripa mot fysiska personer som ingår i styrelsen i en juridisk person som åsidosätter sina skyldigheter enligt SFT-förordningen eller är dess verkställande direktör eller ersättare för någon av dem.

Finansinspektionen får enligt *första stycket* ingripa mot en sådan fysisk person antingen genom beslut att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i den juridiska personen eller ersättare för någon av dem, eller genom beslut om sanktionsavgift. Bestämmelsen är utformad efter förebild av motsvarande bestämmelser i andra lagar på finansmarknadsområdet som genomför krav i EU-rättsakter på att den behöriga myndigheten ska ha befogenhet att besluta om ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses ansvariga för en sådan överträdelse (jfr 15 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse, 25 kap. 1 a § lagen om värdepappersmarknaden, prop. 2014/15:57 s. 36–43 och 68 och prop. 2016/17:162 s. 745–747). Det följer av artikel 22.4 första stycket d i SFT-förordningen att den behöriga myndigheten ska ha befogenhet att besluta om ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en sådan överträdelse. Enligt artikel 22.4 första stycket f ska sådana personer även kunna påföras sanktionsavgift vid överträdelser av artikel 4 eller 15 i förordningen. Bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande finns i 7 och 8 §§. I 10–16 §§ finns bestämmelser om sanktionsavgift vid ingripande mot fysiska personer.

Av *andra stycket* följer att ett ingripande mot en fysisk person enligt första stycket bara får ske om överträdelsen är allvarlig och personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen. SFT-förordningen förutsätter att ingripande sker mot personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en överträdelse av artikel 4 eller 15. Det är samma förutsättningar som gäller enligt motsvarande bestämmelser i andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 15 kap. 1 a § fjärde stycket 1 lagen om bank- och finansieringsrörelse, 25 kap. 2 a § lagen om värdepappersmarknaden i dess lydelse per den 3 januari 2018 och 5 kap. 8 a § tredje stycket 1 lagen [2011:755] om elektroniska pengar). Förordningen hindrar inte att ingripande vid överträdelse av artiklarna 4 och 15 villkoras på det sättet

(artikel 22.1). Av 6 § följer att frågor om ingripanden mot fysiska personer tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande, se författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.3.

6 §

Paragrafen innebär att frågor om ingripanden mot fysiska personer tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande. Bestämmelserna om sanktionsförelägganden i lagen om värdepappersmarknaden ska då tillämpas på motsvarande sätt när det är fråga om sådana överträdelser mot artikel 4 eller 15 i SFT-förordningen som anges i 1 § förevarande lag.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.3.

7 §

Paragrafen innehåller, tillsammans med 8 §, bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande. Genom dessa bestämmelser uppfylls kraven i SFT-förordningen på att medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fastställande av de administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärdernas typ och nivå beaktar alla relevanta omständigheter (artikel 23 första stycket). Bedömningen bör utgå från omständigheterna i det enskilda fallet. De omständigheter som kan beaktas i sammanhanget och som räknas upp i förordningen är inte uttömmande och de behöriga myndigheterna får därför uttryckligen beakta fler faktorer än dem som anges i uppräkningslistan när de fastställer typ och nivå på de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som vidtas (artikel 23 andra stycket). Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 2 § lagen om värdepappersmarknaden i dess lydelse per den 3 januari 2018 (prop. 2016/17:162 s 753 f.).

Av *första stycket* följer att Finansinspektionen vid valet av ingripande ska ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar. Enligt artikel 23 första stycket a och b i förordningen ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna vid behov beaktar bl.a. sådana faktorer vid fastställande av ingripande-åtgärder.

Enligt *andra stycket* får Finansinspektionen avstå från ingripande, om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om den juridiska personen gör rättelse eller om den fysiska personen verkat för att den juridiska personen gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot den juridiska personen eller den fysiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga. I artikel 23 första stycket c i förordningen anges som exempel på omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande bl.a. den för överträdelsen ansvariga personens finansiella bärkraft, där faktorer som total omsättning för en juridisk person eller årsinkomst för en fysisk person ska beaktas och, enligt artikel 23 första stycket d, omfattningen av de vinster som den ansvariga personen gjort

eller de förluster som denne undvikit genom överträdelsen, om dessa kan fastställas. Sådana hänsyn kan tas både enligt första stycket (skador som uppstått och graden av ansvar) och enligt förevarande stycke (om överträdelsen är ringa eller ursäktlig) och bör få särskild betydelse vid fastställande av storlek på sanktionsavgift när ett sådant ingripande blir aktuellt (se även 11 § och författningskommentaren till den paragrafen).

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.5.

8 §

Paragrafen innehåller, tillsammans med 7 §, bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 2 a § lagen om värdepappersmarknaden i dess lydelse per den 3 januari 2018 (prop. 2013/14:228 s. 240–242).

Av *första stycket* följer att Finansinspektionen, utöver det som anges i 7 §, i försvårande riktning ska beakta om den juridiska personen eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse (se artikel 23 första stycket f i förordningen). Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

Av *andra stycket 1* följer att Finansinspektionen i förmildrande riktning ska beakta om den juridiska personen eller den fysiska personen i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat inspektionens utredning (jfr artikel 23 första stycket i förordningen). Enligt *punkt 2* ska Finansinspektionen i förmildrande riktning även beakta om den juridiska personen snabbt upphört med överträdelsen eller den fysiska personen snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av inspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.5.

9 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om till vilket belopp sanktionsavgiften för en juridisk person som högst respektive lägst ska kunna fastställas till om den åsidosätter sina skyldigheter i artikel 4 eller 15 i SFT-förordningen. Bestämmelsen införs till följd av artikel 22.4 e och g i förordningen. Bestämmelsen är utformad efter förebild av bl.a. 5 kap. 8 § första stycket 1 och andra stycket samt 9 § lagen (2016:1306) med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (prop. 2016/17:22 s. 387 f.).

I *första stycket 1* anges att sanktionsavgiften som högst ska kunna fastställas till ett belopp som per den 12 januari 2016 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro vid överträdelser som avses i 2 kap. 1 § 1–3. Enligt *punkt 2* ska den på motsvarande sätt kunna fastställas till ett belopp i svenska kronor som per samma datum motsvarade 15 miljoner euro vid överträdelser som avses i 2 kap. 1 § 4. I fråga om vilken valutakurs som bör tillämpas vid omräkning mellan euro och svenska kronor gjordes när det gäller sanktionsavgiften för fysiska personer enligt kapitaltäckningsdirektivet (prop. 2014/15:57 s. 46) bedömningen att den s.k. mittkursen som dagligen fastställs av Nasdaq Stockholm AB (Stockholmsbörsen) bör användas. Det är därför lämpligt

att tillämpa mittkursen för omräkning av sanktionsavgiften även enligt SFT-förordningen. Enligt mittkursen den 12 januari 2016 motsvarade 1 euro 9,2724 svenska kronor.

Enligt *punkt 3* kan sanktionsavgiften som högst uppgå till tio procent av den juridiska personens omsättning eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå närmast föregående räkenskapsår. I det fall den juridiska personen är ett moderföretag eller ett dotterföretag som måste upprätta en koncernredovisning enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU, ska den relevanta totala årsomsättningen vid tillämpningen av denna beräkningsgrund vara den totala årsomsättning som följer av de konsoliderade räkenskaperna för det yttersta moderföretaget under det föregående räkenskapsåret (se artikel 22.4 g andra stycket i SFT-förordningen).

I *punkt 4* anges slutligen att sanktionsavgiften som högst kan fastställas till tre gånger den vinst som den juridiska personen gjort till följd av överträdelsen, om beloppet går att fastställa (se artikel 22.4 första stycket e i SFT-förordningen). Uttrycket ”den vinst som gjorts” avser ett nettobelopp och omfattar de vinster som erhållits och de förluster som undvikits, dvs. den fördel som erhållits. Detta innebär att den högsta sanktionsavgiften kan bestämmas i förhållande till både den vinst som erhållits eller den förlust som undvikits (prop. 2016/17:162 s. 640).

Vid bestämmande av sanktionsavgiftens storlek utgör det högsta av de beräknade beloppen som anges i första stycket 1–4 det högsta belopp som får fastställas. Eftersom grunderna är alternativa kan sanktionsavgift beslutas genom att välja mellan beräkningsmodellerna som anges i punkterna, dock med den begränsning som följer av att punkterna 1 och 2 är kopplade till särskilt angivna överträdelser. Det innebär att Finansinspektionen t.ex. kan välja mellan att fastställa den högsta sanktionsavgiften till det högsta belopp som framgår vid beräkning enligt punkterna 1, 3 och 4 respektive mellan 2, 3 och 4. Avgifterna i beräkningsmodellerna anges som maximibelopp, vilket innebär att Finansinspektionen har möjlighet att fastställa sanktionsavgiften till det högsta av de beräknade beloppen.

Av *andra stycket* följer att sanktionsavgiften inte får bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

I *tredje stycket* anges att om överträdelsen har skett under den juridiska personens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

Av *fjärde stycket* följer att sanktionsavgift tillfaller staten.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.4.

10 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om till vilket belopp sanktionsavgiften för en fysisk person som ingår i ledningen för en juridisk person som högst respektive lägst ska kunna fastställas om den juridiska personen åsidosätter sina skyldigheter i artikel 4 eller 15 i SFT-förordningen. Bestämmelsen införs till följd av artikel 22.4 första stycket e och f i förordningen. Bestämmelsen är utformad efter förebild av bl.a. 5 kap. 8 § första stycket 2, andra stycket samt 9 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning

(prop. 2016/17:22 s. 387 f.). Av 5 § följer att ingripanden mot fysiska personer vid sådana överträdelser som här avses bara får ske mot personer i ledande ställning i en juridisk person som gjort sig skyldiga till en sådan överträdelse eller ersättare för någon av dem samt om överträdelserna är allvarliga och den fysiska personen uppsåtligt eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelserna, se författningskommentaren till den paragrafen.

I *första stycket 1* anges att sanktionsavgiften som högst ska kunna fastställas till ett belopp som per den 12 januari 2016 i svenska kronor motsvarade fem miljoner euro. I fråga om vilken valutakurs som bör tillämpas vid omräkning mellan euro och svenska kronor, se författningskommentaren till 9 §. Enligt *punkt 2* ska sanktionsavgiften som högst även kunna fastställas till tre gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av överträdelserna, om beloppet går att fastställa (artikel 22.4 första stycket e i SFT-förordningen). När det gäller uttrycket ”den vinst som gjorts”, se författningskommentaren till 9 § första stycket 4. Vid bestämmande av sanktionsavgiftens storlek utgör det högsta av de beräknade beloppen som anges i första stycket 1 och 2 det högsta belopp som får fastställas. Eftersom grunderna är alternativa kan sanktionsavgift beslutas genom att välja mellan beräkningsmodellerna som anges i punkterna. Avgifterna i beräkningsmodellerna anges som maximibelopp, vilket innebär att Finansinspektionen har möjlighet att fastställa sanktionsavgiften till det högsta av de beräknade beloppen.

Av *andra stycket* följer att sanktionsavgiften inte får bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

I *tredje stycket* anges att sanktionsavgiften tillfaller staten.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.4.

11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka omständigheter som ska beaktas när sanktionsavgiftens storlek ska fastställas. Särskild hänsyn ska då tas till sådana omständigheter som anges i 7 och 8 §§, samt till den ansvariga personens finansiella ställning (jfr artikel 23 första stycket c i SFT-förordningen) och, om det går att fastställa, den vinst som den personen gjort till följd av regelöverträdelserna (jfr artikel 23 första stycket d i förordningen). När det gäller uttrycket ”den vinst som gjorts”, se författningskommentaren till 9 § första stycket 4. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 10 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2016/17:162 s. 641).

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.4.

12 §

I paragrafen anges den tidsfrist inom vilken den som Finansinspektionen överväger att ta ut en sanktionsavgift av måste få en upplysning om att inspektionen har tagit upp frågan. Om någon sådan upplysning inte delges, får sanktionsavgift inte tas ut. Bestämmelser om delgivning finns i bl.a. delgivningslagen (2010:1932). Paragrafen är utformad efter förebild av 2 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s för-

ordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 54).

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.4.

13 §

I paragrafen anges inom vilken tid en sanktionsavgift ska betalas. Utebliven betalning får de följder som anges i 14–16 §§. Bestämmelsen är utformad efter förebild av 25 kap. 25 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2006/07:115 s. 645, prop. 2013/14:228 s. 319 och prop. 2015/16:26 s. 150).

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.4.

14–16 §§

Paragraferna innehåller bestämmelser om verkställighet av sanktionsavgift. De motsvarar vad som gäller beträffande verkställighet av sanktionsavgift enligt 25 kap. 26–28 §§ lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2006/07:115 s. 645 och prop. 2013/14:228 s. 319). Av 3 kap. 1 § första stycket 6 utsökningsbalken följer att en förvaltningsmyndighets beslut får verkställas enligt den lagen om det finns en särskild föreskrift om detta. Bestämmelsen i 14 § innebär att Finansinspektionens beslut om sanktionsavgift kan verkställas utan domstolsförfarande. Enligt 13 § ska en sanktionsavgift betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet. Om avgiften inte betalas i tid ska Finansinspektionen enligt 15 § lämna den för indrivning. Om verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen om att ta ut avgiften fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes faller sanktionsavgiften bort enligt 16 §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.4.

3 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om handräckning vid genomförande av platsundersökningar.

I *första stycket* finns en upplysningsbestämmelse som hänvisar till att det av 3 kap. 1 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följer att Finansinspektionen får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att en kontroll på plats enligt artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ska kunna genomföras. Enligt artikel 9.1 i SFT-förordningen ska de befogenheter som tilldelas Esma enligt bl.a. artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, jämförda med bilagorna I och II till den förordningen, gälla även med avseende på SFT-förordningen. Av artikel 63.1 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister framgår att det endast är i de fall som Esma beslutat om en platsundersökning som olika företag är skyldiga att

underkasta sig en sådan undersökning vid vilken handräckning från den behöriga myndigheten i medlemsstaten kan bli aktuellt. Även de platsundersökningar som den behöriga myndigheten utför på uppdrag av Esma omfattas av handräckningsreglerna (artikel 63.7 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Den bestämmelse i svensk rätt som kompletterar artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och som ger Finansinspektionen möjlighet att begära handräckning från Kronofogdemyndigheten finns i 3 kap. 1 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Esma har därmed genom den paragrafen samma behörighet som förutsätts i artikel 9.1 i SFT-förordningen i den del den förordningen hänvisar till artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

I *andra stycket* anges att bestämmelserna i utsökningsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet eller avhysning ska gälla vid handräckning när det är fråga om platsundersökningar. Av 2 kap. 17 § utsökningsbalken framgår bl.a. vilka befogenheter förrättningsmannen har och av 3 kap. 3 § utsökningsförordningen (1981:981) framgår att Kronofogdemyndigheten under vissa förutsättningar också kan begära biträde av Polismyndigheten.

I *tredje stycket* anges att Kronofogdemyndigheten, om Finansinspektionen begär det, inte i förväg ska underrätta den hos vilken kontrollen ska genomföras innan verkställighet sker. Enligt SFT-förordningen ska Esma kunna genomföra platsundersökningar utan att i förväg underrätta det berörda företaget om det krävs för kontrollernas korrekta genomförande och effektivitet (artikel 9.1 med hänvisning till artikel 63 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Bestämmelsen är utformad efter förebild av 3 kap. 1 § andra stycket andra meningen lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Den innebär att det finns utrymme att avvika från 16 kap. 11 § utsökningsbalken, där det anges att underrättelse ska ske om inte saken är brådskande, men att utformningen av den möjliggör underrättelse i de fall det har bedömts att det saknas skäl att underlåta detta (prop. 2012/13:72 s. 55).

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.3.

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om äkthetskontroll och verkställighet av beslut om avgifter eller viten enligt förordningen.

I *första stycket* finns en upplysningsbestämmelse som hänvisar till att det av 3 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följer att Kronofogdemyndigheten är ansvarig myndighet för äkthetskontroll enligt artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Enligt artikel 9.1 i SFT-förordningen ska de befogenheter som tilldelas Esma enligt bl.a. artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, jämförda med bilagorna I och II till den förordningen, gälla även med avseende på

SFT-förordningen. I artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister anges bl.a. att verkställigheten ska följa de civilprocessuella regler som gäller i den stat inom vars territorium den sker och att en äkthetskontroll ska göras av beslutet om verkställighet genom den myndighet som varje medlemsstat ska utse för detta ändamål. Den bestämmelse i svensk rätt som kompletterar artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och där Kronofogdemyndigheten utses till behörig myndighet för sådan kontroll finns i 3 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, se författningskommentaren till den paragrafen (prop. 2012/13:72 s. 55). Esma har därmed enligt den paragrafen motsvarande behörighet som förutsätts i artikel 9.1 i SFT-förordningen i den del den förordningen hänvisar till artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Genom att Kronofogdemyndigheten har utsetts till ansvarig myndighet för äkthetskontroll ska myndigheten pröva om Esmas beslut om avgifter och viten är äkta. Kronofogdemyndigheten ska därefter kunna besluta om verkställighet efter ansökan av den som vill att verkställighet ska ske.

I *andra stycket* anges att beslut om avgifter eller viten enligt SFT-förordningen får verkställas enligt utsökningsbalkens bestämmelser på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av förordningen. När det gäller sådana undantag i SFT-förordningen, bör särskilt noteras att den genom att artikel 9.1 hänvisar till artikel 68 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister innehåller regler om uppskjuten verkställighet (se artikel 68.4 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

4 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om förelägganden som Finansinspektionen får besluta om för tillsynen av att bestämmelserna i SFT-förordningen följs. Paragrafen är utformad efter förebild av 3 § lagen (2012:735) med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning (prop. 2011/12:175 s. 40) och 4 kap. 1 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 56).

Genom *första stycket 1* får Finansinspektionen förelägga företag, såväl finansiella som icke-finansiella, och fysiska personer att tillhandahålla uppgifter, handlingar eller annat. Enligt *punkt 2* får Finansinspektionen förelägga den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken att inställa sig till förhör på tid och plats som inspektionen bestämmer. Av 2 § följer att ett sådant föreläggande som avses i paragrafen får förenas med vite, se författningskommentaren till den paragrafen.

I *andra stycket* anges att ett föreläggande inte får beslutas i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater. Med uppgiftslämnandet avses samtliga upplysningar som Finansinspektionen får begära att någon lämnar enligt

första stycket, dvs. såväl uppgifter som handlingar och annat. Bestämmelsen är inte avsedd att tolkas motsatsvis, dvs. den utesluter inte att även andra uppgiftsskyldigheter kan upprätthållas.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

2 §

Paragrafen, som tillsammans med bestämmelserna om ingripanden i 2 kap. kompletterar artikel 22.4 första stycket a, c och d i SFT-förordningen, innebär att Finansinspektionen får förena ett beslut om föreläggande eller förbud enligt lagen med vite. Finansinspektionen har dock inte rätt att besluta om utdömande av vite, utan får enligt allmänna förvaltningsrättsliga bestämmelser ansöka hos allmän förvaltningsdomstol om att vitet ska dömas ut. Allmänna bestämmelser om viten finns i lagen (1985:206) om viten.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.2.

3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om de årliga avgifter som Finansinspektionen får ta ut för att bekosta sin övervakning enligt lagen. Paragrafen är utformad efter förebild av bl.a. 4 kap. 4 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsavgifter (prop. 2012/13:72 s. 57) och 1 kap. 3 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (prop. 2016/17:22 s. 365).

I *första stycket* anges att de företag som står under Finansinspektionens tillsyn ska betala årliga avgifter för att bekosta inspektionens övervakning enligt lagen. Den krets av företag som ska betala avgifterna är därmed de tillståndspliktiga företagen. Finansinspektionens övervakning kommer dock att omfatta även andra företag som använder transaktioner för värdepappersfinansiering och som återanvänder finansiella instrument som tagits emot inom ramen för ett säkerhetsarrangemang (jfr prop. 2016/17:22 s. 347 f.).

I *andra stycket* finns ett bemyndigande för regeringen att meddela föreskrifter om avgifter enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om överklagande av Finansinspektionens beslut. Paragrafen är utformad efter förebild av 26 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden (prop. 2015/16:26 s. 151 och prop. 2016/17:162 s. 761).

Av *första stycket* följer att Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande beträffande sanktionsavgift för en fysisk person inte får överklagas.

I *andra stycket* anges att Finansinspektionens beslut enligt lagen och enligt SFT-förordningen får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Enligt *tredje stycket* krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten.

Övervägandena finns i avsnitt 9.

5 §

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får bestämma att ett beslut som inspektionen fattar ska gälla omedelbart, om annat inte följer av SFT-förordningen. Bestämmelsen är utformad efter förebild av bl.a. 4 kap. 6 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (prop. 2012/13:72 s. 57). Möjligheten att bestämma att beslut ska gälla omedelbart kan t.ex. utnyttjas när det gäller de beslut om undantag från offentliggörande av beslut om att ålägga en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd som Finansinspektionen fattar i enlighet med förordningen (artikel 26.3 andra stycket) eller om det behövs för att stoppa ett agerande eller se till att rättelse görs med omedelbar verkan.

Övervägandena finns i avsnitt 9.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

I *punkt 1* anges när lagen träder i kraft.

Punkt 2 innebär att ingripande enligt lagen bara får ske vid överträdelser som har ägt rum efter ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 11.

13.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

3 kap.

4 §

Paragrafen, som är ny, innehåller en upplysningsbestämmelse om att ytterligare bestämmelser om förfoganden över finansiella instrument som tillhör någon annan finns i artikel 15 i SFT-förordningen. Enligt förordningen ska den som tar emot ett finansiellt instrument som säkerhet skriftligen ha underrättat den säkerställande motparten om möjliga risker och konsekvenser av detta, om att det finansiella instrument som ställts som säkerhet ska överföras från den säkerställande motpartens konto samt om hur återanvändningen ska styrkas (artikel 15.1 första stycket a och andra stycket och artikel 15.2 första stycket b och andra stycket).

Hänvisningen till förordningen är utformad på så sätt att den avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2.6.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

I *punkt 1* anges när lagen träder i kraft.

Punkt 2 innebär att ingripande enligt lagen bara får ske vid överträdelser som ägt rum efter ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 11.

13.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

4 kap.

15 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om den informationsbroschyr som ska finnas för varje värdepappersfond och om innehållet i denna.

I *tredje stycket*, som är nytt, införs en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om vad en informationsbroschyr ska innehålla även finns i artikel 14 i SFT-förordningen. Enligt den artikeln ska i informationsbroschyren anges vilka transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar som fondbolaget har tillstånd att använda. Det ska även tydligt anges att sådana transaktioner och instrument används. Informationen ska innehålla de uppgifter som framgår i avsnitt B i bilagan till förordningen, dvs. bl.a. om kriterier som används för att välja motparter (inklusive rättslig ställning, ursprungsland och lägsta kreditbetyg), beskrivning av godtagbar säkerhet vad avser tillgångstyper, beskrivning av metoden för värdering av säkerheter och de risker som är förknippade med användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar samt risker i samband med hantering av säkerheter och, i tillämpliga fall, de risker som härrör från deras återanvändning. Kommissionen får anta tekniska standarder för tillsyn med mer ingående beskrivningar av innehållet i avsnitt B i bilagan (artikel 14.3 i förordningen).

Av 1 kap. 6 d § följer att det som anges om fondbolag i förevarande paragraf gäller även för förvaltningsbolag som förvaltar en värdepappersfond.

Hänvisningen till förordningen är utformad på så sätt att den avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

18 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om den årsberättelse och halvårsredogörelse som ett fondbolag ska lämna för varje värdepappersfond som det förvaltar.

I *fjärde stycket*, som är nytt, införs en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om vad en årsberättelse och en halvårsredogörelse ska innehålla även finns i artikel 13 i SFT-förordningen. Enligt den artikeln ska fondbolaget genom dessa dokument informera om sin användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar. Informationen ska innehålla de uppgifter som anges i avsnitt A i bilagan till förordningen, dvs. bl.a. samlade uppgifter om volymen av utlånade värdepapper och råvaror som andel av totala utlåningsbara tillgångar, volymen tillgångar som ingår i varje typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswap, typ av och kvalitet på säkerheten som används för varje typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswap och uppgifter om återanvändning av säkerhet. Kommissionen får anta tekniska standarder för tillsyn med mer ingående

beskrivningar av innehållet i avsnitt A i bilagan (artikel 14.3 i förordningen).

Av 1 kap. 6 d § följer att det som anges om fondbolag i förevarande paragraf gäller även för förvaltningsbolag som förvaltar en värdepappersfond.

Paragrafen gäller, genom hänvisningen i 12 kap. 10 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder, även för AIF-förvaltare vid förvaltning av specialfonder. Därmed gäller även fjärde stycket för sådana förvaltare, vilket förutsätts i artikel 13 i förordningen. Se vidare författningskommentaren till 10 kap. 5 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Hänvisningen till förordningen är utformad på så sätt att den avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

13.4 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

30 kap.

6 §

I paragrafen regleras sekretess för uppgifter i bl.a. Finansinspektionens verksamhet. I *första stycket* införs en ny punkt, *punkt 8*, med en hänvisning till den nya lagen med kompletterande bestämmelser till SFT-förordningen. Detta innebär att sekretess ska gälla i Finansinspektionens tillsyn enligt den lagen.

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

13.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

10 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om den informationsbroschyr som ska finnas för varje alternativ investeringsfond som en AIF-förvaltare förvaltar respektive marknadsför inom EES och om innehållet i denna.

I *andra stycket*, som är nytt, införs en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om vad en informationsbroschyr ska innehålla även finns i artikel 14 i SFT-förordningen. En motsvarande bestämmelse införs i 4 kap. 15 § lagen (2004:46) om värdepappersfonder, se författningskommentaren till den paragrafen. Det som anges där om fondbolag ska gälla på motsvarande sätt för AIF-förvaltare.

Nuvarande andra stycket blir ett nytt *tredje stycke*.

Hänvisningen till förordningen är utformad på så sätt att den avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om den årsberättelse som ska finnas för varje alternativ investeringsfond som en AIF-förvaltare förvaltar respektive marknadsför inom EES och om innehållet i denna.

I det nya *andra stycket* införs en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om vad en årsberättelse för en alternativ investeringsfond ska innehålla även finns i artikel 13 i SFT-förordningen. En motsvarande bestämmelse för värdepappersfonder finns i 4 kap. 18 § lagen om värdepappersfonder, se författningskommentaren till den paragrafen. Den bestämmelsen ska enligt 12 kap. 10 § förevarande lag tillämpas för alternativa investeringsfonder som är specialfonder. Nuvarande *andra stycket* blir ett nytt *tredje stycke*.

Hänvisningen till förordningen är utformad på så sätt att den avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2015/2365

av den 25 november 2015

om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽³⁾

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽⁴⁾, och

av följande skäl:

- (1) Den globala finanskris som uppstod 2007–2008 har blottlagt överdriven spekulation, stora luckor i lagstiftningen, ineffektiv tillsyn, oöverskådliga marknader och alltför komplexa produkter i det finansiella systemet. Unionen har antagit en rad åtgärder för att göra banksystemet mer solitt och mer stabilt, däribland förstärkta kapitalkrav, regler om förbättrad styrning samt tillsyns- och resolutionsordningar, och för att säkerställa att det finansiella systemet fullgör sin roll genom att styra kapital mot en finansiering av realekonomin. Framsteg som gjorts med att inrätta bankunionen är också avgörande i detta sammanhang. Samtidigt har krisen dock också visat att transparens och övervakning inte bara behöver förbättras inom den traditionella banksektorn, utan även på områden utanför denna där det bedrivs bankliknande kreditförmedling, kallad skuggbankverksamhet, vars omfattning är oroväckande och redan utgör nästan hälften av det reglerade banksystemet. Eventuella defekter i denna verksamhet, som liknar den som kreditinstitut bedriver, kan innebära att den övriga finansiella sektorn påverkas.

⁽¹⁾ EUT C 336, 26.9.2014, s. 5.

⁽²⁾ EUT C 451, 16.12.2014, s. 59.

⁽³⁾ EUT C 271, 19.8.2014, s. 87.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 29 oktober 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 16 november 2015.

- (2) Under sitt arbete med att begränsa skuggbankverksamhet har rådet för finansiell stabilitet (nedan kallat FSB) och Europeiska systemrisknämnden (nedan kallad ESRB) inrättade genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 ⁽¹⁾ kartlagt riskerna med transaktioner för värdepappersfinansiering. Sådana transaktioner öppnade för uppbyggnaden av lånefinansierade placeringar, procykliskitet och ökad sammankoppling på finansmarknaderna. Särskilt avsaknaden av transparens när det gäller användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering har hindrat reglerings- och tillsynsmyndigheter samt investerare från att korrekt kunna bedöma och övervaka respektive bankliknande risker och graden av sammankoppling i det finansiella systemet både före och under finanskrisen. Mot denna bakgrund antog FSB den 29 augusti 2013 en policyram med titeln *Strengthening Oversight and Regulation of Shadow Banking* (Förstärkt tillsyn och reglering av skuggbankverksamhet) (nedan kallad FSB:s policyram) för att åtgärda skuggbanksystemets risker vid värdepapperslån och repor, vilken godkändes av G20-ledarna i september 2013.
- (3) Den 14 oktober 2014 offentliggjorde FSB ett regelverk för värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering vars clearing inte sker centralt. Utan clearing förorsakar sådana transaktioner stora risker om det inte ställs tillräckliga säkerheter. Ökad transparens i fråga om återanvändning av kunders tillgångar blir till ett första steg mot att förbättra motparternas kapacitet att analysera och förebygga risker, men det förväntas att FSB senast 2016 avslutar sitt arbete med en rad rekommendationer om värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering vars clearing inte sker centralt, så en alltför stor förekomst av lånefinansierade placeringar kan undvikas och koncentrationsriskerna och riskerna för fallissemang minskar.
- (4) Den 19 mars 2012 offentliggjorde kommissionen en grönbok om skuggbankverksamhet. Utifrån de omfattande synpunkter som inkommit och med beaktande av den internationella utvecklingen utfärdade kommissionen den 4 september 2013 ett meddelande till rådet och Europaparlamentet, med titeln *Skuggbanksverksamhet – hantering av riskkällor i den finansiella sektorn*. Kommissionen betonade att transaktioner för värdepappersfinansiering är komplexa och överskådliga, vilket gör det svårt att identifiera motparter och övervaka riskkoncentrationen och leder även till uppbyggnaden av en alltför stor andel lånefinansierade placeringar i det finansiella systemet.
- (5) I oktober 2012 antog en högnivågrupp under ledning av Erkki Liikanen en rapport om reformering av banksektorns struktur i unionen. Den diskuterade bland annat samspelet mellan det traditionella banksystemet och skuggbanksystemen. I rapporten vidkändes riskerna med skuggbankverksamhet, exempelvis stor andel lånefinansierade placeringar och procykliskitet och den efterlyste en minskning av den sammankoppling mellan banker och skuggbanksystemet som varit en spridningskälla i den systemomfattande bankkrisen. I rapporten föreslogs också vissa strukturåtgärder som ska avhjälpa resterande brister i unionens banksektor.
- (6) Strukturella reformer inom unionens banksystem behandlas i ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om strukturella åtgärder för att förbättra motståndskraften hos EU:s kreditinstitut. Om strukturella åtgärder för banker införs, skulle detta emellertid kunna leda till att viss verksamhet flyttas till mindre reglerade områden som skuggbanksektorn. Det förslaget bör därför åtföljas av de bindande krav på transparens och rapportering avseende transaktioner för värdepappersfinansiering som fastställs i denna förordning. De transparensregler som fastställs i denna förordning kompletterar det förslaget.
- (7) Denna förordning tillgodoser behovet av ökad transparens på marknaderna för värdepappersfinansiering och därmed det finansiella systemet. För att säkerställa likvärdiga konkurrensvillkor och internationell konvergens följer denna förordning FSB:s policyram. Den skapar en unionsram där uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering effektivt kan rapporteras till transaktionsregister och där information om transaktioner för värdepappersfinansiering samt totalavkastningssvappar lämnas ut till investerare i företag för kollektiva investeringar. I definitionen av transaktioner för värdepappersfinansiering i denna förordning ingår inte derivatkontrakt enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ⁽²⁾. Däremot ingår sådana transaktioner som allmänt kallas likviditets- och säkerhetssvappar, som inte omfattas av definitionen av derivatkontrakt i förordning (EU) nr 648/2012. Behovet av internationell konvergens blir än mer angeläget i och med att en strukturell reform inom unionens banksektor sannolikt kommer att leda till att verksamheter som traditionella banker i dag bedriver flyttas till skuggbanksektorn – och det både för finansiella och icke-finansiella enheter. På så sätt kan reglerings- och tillsynsmyndigheter få ännu mindre transparens i dessa verksamheter och hindras från att få en god överblick över riskerna i samband med transaktioner för värdepappersfinansiering. På vissa marknader skulle detta bara förstärka de redan väletablerade banden mellan den reglerade banksektorn och skuggbanksektorn.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

- (8) I och med utvecklingen av marknadspraxis och den tekniska utvecklingen kan marknadsaktörer använda andra transaktioner än transaktioner för värdepappersfinansiering som en finansieringskälla, för hantering av likviditet och säkerheter, som en strategi för ökad avkastning, för täckning av blankning eller för skattearbitrage i samband med vinstutdelningar. Sådana transaktioner kan få liknande ekonomisk verkan och utgöra risker liknande de i transaktioner för värdepappersfinansiering, inbegripet procykikalitet till följd av fluktuerande tillgångsvärden och volatilitet, löptids- eller likviditetstransformering som härrör från finansiering av långfristiga eller illikvida tillgångar genom kortfristiga eller likvida tillgångar samt finansiella spridningseffekter till följd av sammankoppling av transaktionskedjor som omfattar återanvändning av säkerheter.
- (9) Som reaktion på de frågor som tas upp i FSB:s policyram och den väntade utvecklingen efter strukturella reformen av unionens banksektor kommer medlemsstaterna förmodligen att vidta olika nationella åtgärder som kan skapa hinder för en välfungerande inre marknad och skada marknadsaktörerna och den finansiella stabiliteten. Dessutom gör avsaknaden av harmoniserade regler om transparens att det är svårt för nationella myndigheter att jämföra detaljuppgifter från olika medlemsstater och, följaktligen, att uppfatta vilka faktiska risker som enskilda marknadsaktörer utsätter systemet för. Därför måste det ses till att sådan snedvridning och sådana hinder inte uppstår i unionen. Följaktligen är den lämpliga rättsliga grunden för denna förordning artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), tolkad i enlighet med Europeiska unionens domstols fasta rättspraxis.
- (10) De nya reglerna om transparens bör därför föreskriva rapportering av detaljer om samtliga marknadsaktörers transaktioner för värdepappersfinansiering, både för finansiella och för icke-finansiella enheter, inbegripet säkerhetens struktur, om säkerheten kan återanvändas eller har återanvänts, ett utbyte av säkerheter vid dagens slut och de tillämpade värderingsavdragen. I syfte att minimera ytterligare operativa kostnader för marknadsaktörerna, bör de nya reglerna och standarderna bygga vidare på redan existerande infrastrukturer, operativa förfaranden och format som har införts för rapportering av derivatkontrakt till transaktionsregister. I den utsträckning det är genomförbart och relevant bör den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esm), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽¹⁾, i det sammanhanget minimera överlappningar och undvika inkonsekvenser mellan de tekniska standarder som antagits enligt denna förordning och de som antagits enligt artikel 9 i förordning (EU) nr 648/2012. Den rättsliga ram som föreskrivs i den här förordningen bör i möjligaste mån överensstämma med förordning (EU) nr 648/2012 när det gäller rapportering av derivatkontrakt till transaktionsregister som registrerats för det ändamålet. Detta bör också göra det möjligt för transaktionsregister som registrerats eller godkänts i enlighet med den förordningen att fullgöra den registerfunktion de tilldelats genom den här förordningen, om de uppfyller vissa ytterligare kriterier och under förutsättning att en förenklad registreringsprocess har slutförts.
- (11) För att säkerställa att Esmas befogenheter att ålägga sanktioner är konsekventa och effektiva, bör de marknadsaktörer som omfattas av denna förordning, med hänvisning till förordning (EU) nr 648/2012, omfattas av de bestämmelser om Esmas befogenheter som fastställs i den förordningen, såsom de, vad gäller förfaranderegler, specificerats i de delegerade akter som antagits enligt artikel 64.7 i den förordningen.
- (12) Transaktioner med medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS) bör undantas från skyldigheten att rapportera transaktioner för värdepappersfinansiering till transaktionsregistren. För att säkerställa att reglerings- och tillsynsmyndigheterna får en god överblick över riskerna i samband med de transaktioner för värdepappersfinansiering som genomförs av de enheter som de reglerar eller utövar tillsyn över bör dock de relevanta myndigheterna och ECBS-medlemmarna ha ett nära samarbete. Sådant samarbete bör göra det möjligt för reglerings- och tillsynsmyndigheterna att fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag. Sådant samarbete bör vara förtroligt och avhängigt av en motiverad framställan från de relevanta behöriga myndigheterna, och bör endast genomföras för att göra det möjligt för dessa myndigheter att uppfylla sina respektive skyldigheter med iakttagande av principerna och kraven för oberoende för centralbankerna och utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter, vilket inbegriper utförandet av den penningpolitik, den växelkurspolitik och den politik för finansiell stabilitet som ECBS-medlemmarna enligt lag har befogenhet att utföra. ECBS-medlemmarna bör få vägra att lämna information om de transaktioner de genomför vid utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter. De bör underrätta den myndighet som lämnat begäran om vägran, åtföljt av motiveringen till detta.
- (13) Information om de inneboende riskerna på marknaderna för värdepappersfinansiering bör lagras centralt och vara lätt och direkt tillgänglig för bland annat Esm, den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten)

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

(EBA) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ⁽¹⁾, den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ⁽²⁾, de relevanta behöriga myndigheterna, ESRB och berörda centralbanker inom ECBS, inbegripet Europeiska centralbanken (ECB), då denna utför sina uppgifter inom en gemensam tillsynsmekanism enligt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ⁽³⁾. De kan då fastställa och övervaka de risker för den finansiella stabiliteten som reglerade och oreglerade enheters verksamhet inom skuggbanksystemet medför. Esma bör beakta de tekniska standarder som antagits enligt artikel 81 i förordning (EU) nr 648/2012 och som reglerar transaktionsregister för derivatkontrakt och den framtida utvecklingen av dessa tekniska standarder, när myndigheten utformar eller föreslår ändringar i de tekniska standarderna för tillsyn enligt denna förordning. Esma bör också sträva efter att säkerställa att de relevanta myndigheterna i fråga, ESRB och ECBS relevanta centralbanker, inbegripet ECB, har direkt och omedelbar tillgång till de uppgifter de behöver för att utföra sina uppgifter, inbegripet utformning och genomförande av penningpolitiken samt övervakning av finansmarknadsinfrastrukturer. För att säkerställa detta bör Esma fastställa villkoren för tillgång till sådana uppgifter i förslag till tekniska standarder för tillsyn.

- (14) Det är nödvändigt att införa bestämmelser om informationsutbyte mellan behöriga myndigheter samt att öka kraven på att de bistår varandra och samarbetar. Med anledning av den ökande gränsöverskridande verksamheten bör de behöriga myndigheterna förse varandra med den information de behöver för att kunna fullgöra sitt uppdrag, så att denna förordning genomförs på ett effektivt sätt, även i situationer där överträdelser eller misstänkta överträdelser kan beröra myndigheterna i två eller flera medlemsstater. Sträng tystnadsplikt måste iakttas vid informationsutbytet, för att säkerställa att uppgifterna överförs på ett smidigt sätt och särskilda rättigheter skyddas. Utan att det påverkar nationell straff- eller skatterätt bör de behöriga myndigheterna, Esma, organ eller andra fysiska eller juridiska personer än behöriga myndigheter som tar emot konfidentiella uppgifter enbart använda dessa för att utföra sina uppgifter och fullgöra sitt uppdrag. Detta bör dock inte hindra nationella organ som ansvarar för att förebygga, utreda och vidta korrigerande åtgärder mot administrativa missförhållanden från att, i enlighet med nationell rätt, fullgöra sitt uppdrag.
- (15) Transaktioner för värdepappersfinansiering används i stor utsträckning av förvaltare av företag för kollektiva investeringar för effektiv portföljförvaltning. Sådan användning kan få betydande konsekvenser för dessa företag för kollektiva investeringars resultat. Transaktioner för värdepappersfinansiering kan antingen användas för att uppfylla investeringsmål eller för att förbättra avkastningen. Förvaltare använder också totalavkastningssvappar som har effekter liknande dem som förekommer i fråga om transaktioner för värdepappersfinansiering. Transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar används i stor utsträckning av förvaltare av företag för kollektiva investeringar för att få exponering mot vissa strategier eller för att förbättra avkastningen. Användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar kan stegra den allmänna riskprofilen för företag för kollektiva investeringar, utan att investerarna får tillräcklig information om användningen. Det är viktigt att se till att investerare i sådana företag för kollektiva investeringar kan göra välgrundade val och bedöma den övergripande risk-/avkastningsprofilen för företag för kollektiva investeringar. Vid bedömningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar bör företagen för kollektiva investeringar överväga transaktionens substans utöver dess juridiska form.
- (16) Investeringar som grundar sig på ofullständig eller felaktig information om ett företag för kollektiva investeringars investeringsstrategi kan åsamka investerare betydande förluster. Det är därför viktigt att företag för kollektiva investeringar offentliggör alla relevanta närmare uppgifter om sin användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar. Dessutom är fullständig transparens särskilt relevant för företag för kollektiva investeringar, eftersom det inte är förvaltarna av företag för kollektiva investeringar utan deras investerare som äger alla tillgångar som berörs av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar. Full transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar är därför ett viktigt redskap för att undvika eventuella intressekonflikter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

- (17) De nya bestämmelserna om transparens avseende transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar är nära kopplade till Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ⁽¹⁾ och 2011/61/EU ⁽²⁾, eftersom de direktiven utgör den rättsliga ramen för hur företag för kollektiva investeringar etableras, förvaltas och marknadsförs.
- (18) Företag för kollektiva investeringar får bedriva verksamhet som företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (nedan kallade *fondföretag*), förvaltade av förvaltningsbolag för fondföretag eller av investeringsbolag som auktoriserats enligt direktiv 2009/65/EG, eller som alternativa investeringsfonder (nedan kallade *AIF-fonder*), förvaltade av förvaltare av sådana fonder (nedan kallade *AIF-förvaltare*) som auktoriserats eller registrerats enligt direktiv 2011/61/EU. De nya reglerna om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar som införs genom denna förordning kompletterar och bör tillämpas utöver reglerna enligt bestämmelserna i dessa direktiv.
- (19) För att göra investerare medvetna om riskerna med användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar bör förvaltare av företag för kollektiva investeringar i periodiska rapporter ge detaljerad information om sin eventuella användning av dessa finansieringstekniker. Befintliga periodiska rapporter som förvaltningsbolag eller investeringsbolag för fondföretag och AIF-förvaltare måste ta fram bör kompletteras med denna extra information om användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar. Vid den närmare utformningen av innehållet i dessa periodiska rapporter bör Esma ta hänsyn till den administrativa bördan och särdragen hos olika typer av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar.
- (20) Ett företag för kollektiva investeringars placeringsinriktning med avseende på transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningssvappar bör tydligt redovisas i handlingar före avtal, exempelvis prospektet för fondföretagets fonder och information före avtal till AIF-fondsinvesterare. Detta bör trygga att investerare förstår och kan bedöma de inneboende riskerna, innan de beslutar att investera i ett särskilt fondföretag eller en särskild AIF-fond.
- (21) Återanvändning av säkerheter skapar likviditet och gör det möjligt för motparter att minska finansieringskostnaderna. Emellertid tenderar detta att skapa komplicerade kedjor av säkerheter mellan traditionell bankverksamhet och skuggbankverksamhet, vilket innebär risker för den finansiella stabiliteten. Avsaknaden av transparens med avseende på i vilken utsträckning finansiella instrument som ställts som säkerhet har återanvänts och de motsvarande riskerna i händelse av konkurs kan undergräva förtroendet för motparter och öka riskerna för den finansiella stabiliteten.
- (22) För att transparensen avseende återanvändning ska kunna öka bör det införas minimikrav på information. Återanvändning bör endast ske med den säkerhetsställande motpartens uttryckliga kännedom och samtycke. Tillämpningen av en rätt till återanvändning bör därför avspeglas i den säkerhetsställande motpartens värdepapperskonto, såvida inte det kontot regleras av lagstiftningen i ett tredjeland som eventuellt föreskriver andra lämpliga sätt att avspegla återanvändning.
- (23) Även om tillämpningsområdet för bestämmelserna om återanvändning i denna förordning är mer omfattande än det i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG ⁽³⁾ bör denna förordning inte ändra tillämpningsområdet för det direktivet utan snarare betraktas som ett komplement till det direktivet. De villkor på vilka motparter har rätt till återanvändning och att utöva denna rätt bör inte på något sätt minska det skydd som ges för avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt direktiv 2002/47/EG. Mot den bakgrunden bör överträdelse av kraven på transparens i återanvändningen inte påverka nationell rätt angående en transaktions giltighet eller verkan.
- (24) I denna förordning fastställs strikta informationsbestämmelser för motparter vid återanvändning, vilket inte bör påverka tillämpningen av sektorsbestämmelser som är anpassade till särskilda aktörer, strukturer och situationer. Därför bör denna förordnings regler om återanvändning bara tillämpas på exempelvis företag för kollektiva investeringar och förvaringsinstitut eller investeringsföretags klienter när inte strängare regler om återanvändning föreskrivs enligt den rättsliga ramen för företag för kollektiva investeringar eller för skydd av kundernas tillgångar som utgör en *lex specialis*, med företräde framför reglerna i denna förordning. Denna förordning bör särskilt inte påverka tillämpningen av sådana regler enligt unionsrätten eller nationell rätt som begränsar motparters möjligheter till återanvändning av finansiella instrument som tillhandahålls som säkerhet av motparter eller andra personer än motparter. Tillämpningen av kraven för återanvändning bör senareläggas med sex månader efter dagen för denna förordnings ikraftträdande i syfte att ge motparterna tillräckligt med tid för att anpassa sina kvarstående säkerhetsarrangemang, inbegripet ramavtal, och för att säkerställa att nya säkerhetsarrangemang är förenliga med denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

- (25) I syfte att främja internationell enhetlighet i fråga om terminologin är användningen av termen *återanvändning* i denna förordning i enlighet med FSB:s policyram. Detta bör emellertid inte medföra en bristande enhetlighet inom unionens regelverk och framför allt bör det inte påverka användningen av termerna *återanvändning* eller *förfogande* i direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU.
- (26) För att säkerställa att motparter uppfyller denna förordnings skyldigheter och att de behandlas lika i hela unionen, bör medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande. Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som föreskrivs enligt denna förordning bör därför uppfylla vissa grundläggande krav när det gäller adressater, kriterier för tillämpningen av en sanktion eller åtgärd, offentliggörande av sanktioner eller åtgärder, viktigare sanktionsbefogenheter och nivåer på administrativa sanktionsavgifter. Det är lämpligt att sanktioner och andra åtgärder enligt direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU tillämpas på överträdelser av företag för kollektiva investeringars skyldigheter gällande transparens enligt denna förordning.
- (27) De befogenheter att ålägga sanktioner som tilldelas behöriga myndigheter bör inte påverka ECB:s exklusiva befogenhet att för tillsynsändamål återkalla kreditinstituts tillstånd enligt artikel 4.1 a i förordning (EU) nr 1024/2013.
- (28) Bestämmelser i denna förordning rörande ansökan om registrering av transaktionsregister och återkallande av registrering påverkar inte de möjligheter till överklagande som föreskrivs i kapitel V i förordning (EU) nr 1095/2010.
- (29) Tekniska standarder inom den finansiella tjänstesektorn bör trygga en konsekvent harmonisering och ett tillräckligt skydd för insättare, investerare och konsumenter i hela unionen. Då Esma är ett organ med stor sakkunskap på detta specifika område är det lämpligt och ändamålsenligt att anförtro Esma uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska val. Vid utarbetandet av tekniska standarder bör Esma se till att förvaltnings- och rapporteringsförfaranden är effektiva. Kommissionen bör ges befogenhet att, i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget och i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010, genom delegerade akter anta tekniska standarder för tillsyn på följande områden: närmare uppgifter om de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering, om transaktionsregisters ansökningar om registrering eller utvidgning av registrering, om förfarandena som ska tillämpas av transaktionsregistren för att kontrollera detaljerna kring de transaktioner för värdepappersfinansiering som rapporteras till dem, om offentliggörandet av transaktionsregistrens uppgifter och hur ofta de offentliggörs och om kraven för tillgången till dem, samt vid behov om ytterligare specificering av innehållet i bilagan.
- (30) Kommissionen bör ges befogenhet att anta av Esma utarbetade tekniska standarder för genomförande genom genomförandakter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget och i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010, när det gäller rapporters form och frekvens, ansökningsformat för registrering av eller utvidgning av registreringen för ett transaktionsregister, samt förfaranden och former för informationsutbytet med Esma om sanktioner och andra åtgärder.
- (31) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av den förteckning över enheter som undantas från denna förordnings tillämpningsområde och avgifternas typ, i vilka fall avgifter ska betalas, avgiftsbeloppen och hur transaktionsregistren ska betala dem. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter att fatta beslut om bedömningen av tredjeländers regler, för erkännande av tredjelands transaktionsregister, samt för att undvika eventuellt överlappande eller motstridiga krav. Den bedömning som ligger till grund för beslut om rapporteringens likvärdighet i ett tredjeland bör inte inkräkta på rätten för ett transaktionsregister som inrättats i det tredjelandet och som godkänts av Esma att tillhandahålla rapporteringstjänster åt enheter som är etablerade i unionen, eftersom godkännandebeslutet bör vara oberoende av en sådan bedömning av ett beslut om likvärdighet.
- (33) Om en genomförandeakt om likvärdighet dras tillbaka bör motparterna automatiskt på nytt omfattas av alla krav som fastställs i denna förordning.
- (34) Kommissionen bör när så är lämpligt samarbeta med myndigheter i tredjeländer i syfte att utforska lösningar som gynnar båda parter, för att säkerställa överensstämmelse mellan denna förordning och dessa tredjeländers krav och därigenom undvika eventuell överlappning i detta sammanhang.

- (35) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att förbättra transparensen för viss verksamhet på de finansiella marknaderna, såsom användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering och återanvändning av säkerheter för att möjliggöra övervakning och kartläggning av de motsvarande riskerna, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av denna förordnings omfattning och verkningar kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (36) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheterna och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta gäller särskilt rätten till skydd av personuppgifter, rätten till respekt för privatliv och familjeliv, rätten till försvar och principen om *ne bis in idem*, näringsfriheten, rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol. Denna förordning måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (37) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁽¹⁾ och avgav ett yttrande den 11 juli 2014⁽²⁾.
- (38) Varje utbyte eller överföring av personuppgifter som görs av medlemsstaternas behöriga myndigheter eller av transaktionsregister bör ske i enlighet med de bestämmelser om överföring av personuppgifter som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽³⁾. Varje utbyte eller överföring av personuppgifter som görs av Esma, EBA eller Eiopa bör ske i enlighet med de bestämmelser om överföring av personuppgifter som fastställs i förordning (EG) nr 45/2001.
- (39) Med stöd av Esma bör kommissionen övervaka och utarbeta rapporter till Europaparlamentet och rådet om den internationella tillämpningen av den rapporteringsskyldighet som fastställs i denna förordning. Den tid som tillåts för överlämnandet av kommissionens rapporter bör tillåta föregående faktisk tillämpning av denna förordning.
- (40) När resultatet föreligger av det arbete som utförs inom relevanta internationella forum bör kommissionen med bistånd av Esma, EBA och ESRB till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om framstegen i det internationella arbetet med att minska riskerna i samband med transaktioner för värdepappersfinansiering, inbegripet FSB:s rekommendationer om värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering vars clearing inte sker centralt, och om lämpligheten av dessa rekommendationer för unionens marknader.
- (41) Tillämpningen av de krav på transparens som fastställs i denna förordning bör skjutas upp i syfte att ge transaktionsregistren tillräckligt med tid för att ansöka om auktorisering och godkännande av sin verksamhet som anges i denna förordning och motparter och företag för kollektiva investeringar tillräckligt med tid för att uppfylla dessa krav. Framför allt är det lämpligt att senarelägga tillämpningen av ytterligare krav på transparens för företag för kollektiva investeringar med hänsyn till de riktlinjer för behöriga myndigheter och fondföretags förvaltningsbolag som utfärdades av Esma den 18 december 2012, där det fastställs en frivillig ram för fondföretags förvaltningsbolag i fråga om skyldigheten att lämna ut uppgifter samt behovet av att minska den administrativa bördan för förvaltarna i företag för kollektiva investeringar. I syfte att sörja för effektiv tillämpning av rapporteringen av transaktioner för värdepappersfinansiering behövs det ett successivt genomförande av kraven per typ av motpart. Inom denna modell bör beaktas motpartens faktiska förmåga att uppfylla de rapporteringsskyldigheter som fastställs i denna förordning.
- (42) De nya enhetliga reglerna i fråga om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och vissa OTC-derivat, nämligen totalavkastningssvappar, som fastställs i denna förordning har nära koppling till de regler som fastställs i förordning (EU) nr 648/2012 eftersom dessa OTC-derivat omfattas av tillämpningsområdet för de rapporteringskrav som fastställs i den förordningen. I syfte att säkerställa ett enhetligt tillämpningsområde för

(1) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

(2) EUT C 328, 20.9.2014, s. 3.

(3) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

både kraven i fråga om transparens och för rapportering behövs det en tydlig avgränsning mellan OTC-derivat och börshandlade derivat oberoende av om handel med dessa kontrakt bedrivs i unionen eller på tredjelandsmarknader. Definitionen av OTC-derivat i förordning (EU) nr 648/2012 bör därför ändras i syfte att säkerställa att en och samma typ av derivatkontrakt redovisas som antingen OTC-derivat eller börshandlade derivat oberoende av om handel med dessa kontrakt bedrivs i unionen eller på tredjelandsmarknader.

(43) Förordning (EU) nr 648/2012 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs bestämmelser om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering samt om återanvändning.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning tillämpas på:

- a) En motpart i en transaktion för värdepappersfinansiering som är etablerad
 - i) i unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna,
 - ii) i ett tredjeland, om transaktionen för värdepappersfinansiering ingår i verksamheten vid den motpartens filial i unionen.
- b) Förvaltningsbolag och investeringsbolag för företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) i enlighet med direktiv 2009/65/EG.
- c) Förvaltare av alternativa investeringsfonder (nedan kallade *AIF-förvaltare*) som är auktoriserade i enlighet med direktiv 2011/61/EU.
- d) En motpart som återanvänder en säkerhet och som är etablerad
 - i) i unionen, inklusive alla filialer oavsett var de är belägna,
 - ii) i ett tredjeland, om antingen
 - återanvändningen ingår i en verksamhet vid den motpartens filial i unionen, eller
 - återanvändningen avser finansiella instrument som tillhandahålls inom ramen för ett säkerhetsarrangemang av en motpart etablerad i unionen eller av en filial i unionen till en motpart etablerad i ett tredjeland.

2. Artiklarna 4 och 15 tillämpas inte på följande:

- a) Medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS), andra organ i medlemsstaterna som fyller likartade funktioner och andra offentliga organ inom unionen som har i uppdrag att förvalta eller deltar i förvaltningen av statsskulden.
- b) Banken för internationell betalningsutjämning.

3. Artikel 4 tillämpas inte på transaktioner där en ECBS-medlem är motpart.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 30 i syfte att ändra den förteckning som fastställs i punkt 2 i den här artikeln.

För detta ändamål ska kommissionen innan den antar sådana delegerade akter förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport, i vilken den internationella behandlingen av centralbanker och offentliga organ som förvaltar eller medverkar i förvaltningen av statsskulden bedöms.

Den rapporten ska inbegripa en jämförande analys av hur centralbanker och dessa organ behandlas i de rättsliga ramarna i ett antal tredjeländer. Om det av rapporten framgår, särskilt i fråga om den jämförande analysen och potentiella effekter, att det är nödvändigt att göra undantag från artikel 15 när det gäller det monetära ansvaret för dessa centralbanker och organ i ett tredjeländ ska kommissionen anta en delegerad akt samt lägga till dem i förteckningen i punkt 2 i den här artikeln.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *transaktionsregister*: en juridisk person som centralt samlar in och dokumenterar uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering.
2. *motpart*: en finansiell motpart eller en icke-finansiell motpart.
3. *finansiell motpart*:
 - a) Ett värdepappersföretag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU ⁽¹⁾.
 - b) Ett kreditinstitut som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾ eller förordning (EU) nr 1024/2013.
 - c) Ett försäkringsföretag eller ett återförsäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ⁽³⁾.
 - d) Fondföretag och i relevanta fall, dess förvaltningsbolag, som auktoriserats i enlighet med direktiv 2009/65/EG.
 - e) En AIF-fond som förvaltas av AIF-förvaltare som auktoriserats eller registrerats i enlighet med direktiv 2011/61/EU.
 - f) Ett tjänstepensionsinstitut som auktoriserats eller registrerats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG ⁽⁴⁾.
 - g) En central motpart som auktoriserats i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 235, 23.9.2003, s. 10).

- h) En värdepapperscentral som auktoriserats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 ⁽¹⁾.
- i) En enhet i ett tredjeland som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med de lagstiftningsakter som avses i leden a–h om den var etablerad i unionen.
4. *icke-finansiell motpart*: ett i unionen eller i ett tredjeland etablerat annat företag än de enheter som avses i punkt 3.
5. *etablerad*:
- a) Om motparten är en fysisk person, där denne har sitt huvudkontor.
- b) Om motparten är en juridisk person, där denne har sitt stadgeenliga säte.
- c) Om motparten enligt nationell rätt saknar stadgeenligt säte, där denne har sitt huvudkontor.
6. *filial*: ett annat driftsställe än huvudkontoret som ingår i en motpart och som inte är en juridisk person.
7. *utlåning eller inlåning av värdepapper eller råvaror*: en transaktion där en motpart överför värdepapper eller råvaror mot ett åtagande om att låntagaren ska återlämna likvärdiga värdepapper eller råvaror vid en framtida tidpunkt eller vid överförarens anfordran, varvid transaktionen betraktas som utlåning av värdepapper eller råvaror för den motpart som överför dem och som inlåning av värdepapper eller råvaror för den motpart till vilka de överförs.
8. *köp- och återförsäljningstransaktion respektive sälj- och återköpstransaktion*: en transaktion där en motpart köper eller säljer värdepapper, råvaror eller garanterade rättigheter avseende äganderätt till värdepapper eller råvaror och samtidigt kommer överens om att sälja respektive köpa tillbaka värdepapper, råvaror eller sådana garanterade rättigheter enligt samma specifikation till ett angivet pris vid en framtida tidpunkt; transaktionen utgör en köp- och återförsäljningstransaktion för den motpart som köper värdepapper, råvaror eller garanterade rättigheter och en sälj- och återköpstransaktion för den säljande motparten, utan att köp- och återförsäljningstransaktionen eller sälj- och återköpstransaktionen rör sig om ett återköpsavtal eller ett omvänt återköpsavtal i den mening som avses i punkt 9.
9. *återköpstransaktion*: en transaktion i enlighet med ett avtal enligt vilket en motpart överlåter värdepapper, råvaror eller garanterade rättigheter som avser äganderätt till värdepapper eller råvaror, om garantin har utfärdats av en erkänd börs som innehar rätten till värdepapperen eller råvarorna och avtalet inte ger motparten möjlighet att överlåta eller pantsätta ett enskilt värdepapper eller en enskild råvara till mer än en motpart åt gången, med förbehåll för förpliktelsen att återköpa dem, eller värdepapper eller råvaror enligt samma specifikation till ett angivet pris och vid en framtida tidpunkt som är fastställd eller ska fastställas av den som överlåter instrumentet, transaktionen utgör ett återköpsavtal för den motpart som säljer värdepapperen eller råvarorna och ett omvänt återköpsavtal för den motpart som köper dem.
10. *marginalutlåning*: en transaktion där en motpart lämnar kredit i samband med köp, försäljning och innehav av eller handel med värdepapper, men innefattar inte andra lån där värdepapper har ställts som säkerhet.
11. *transaktion för värdepappersfinansiering*:
- a) En återköpstransaktion.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1).

- b) Utlåning och inlåning av värdepapper eller råvaror.
 - c) En köp- och återförsäljningstransaktion eller sälj- och återköpstransaktion.
 - d) Marginalutlåning.
12. *återanvändning*: en mottagande motparts användning, i eget namn och för egen eller annan motparts räkning, inbegripet eventuella fysiska personer, av finansiella instrument vilka mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang, inbegripet överlåtelse av äganderätt eller utövande av en förfoganderätt i enlighet med artikel 5 i direktiv 2002/47/EG men inte inbegripet likvidation av ett finansiellt instrument om den lämnande motparten hamnar på obestånd.
 13. *säkerhetsarrangemang i form av äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i direktiv 2002/47/EG, som ingåtts mellan motparter för att säkerställa att alla skyldigheter fullgörs.
 14. *säkerhetsarrangemang i form av ställande av finansiell säkerhet*: avtal om finansiell säkerhet enligt definitionen i artikel 2.1 c i direktiv 2002/47/EG, som ingåtts mellan motparter för att säkerställa att alla skyldigheter fullgörs.
 15. *säkerhetsarrangemang*: säkerhetsarrangemang i form av äganderättsöverföring och säkerhetsarrangemang i form av ställande av finansiell säkerhet.
 16. *finansiellt instrument*: ett finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.1.15 i direktiv 2014/65/EU.
 17. *råvara*: en råvara enligt definitionen i artikel 2.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 ⁽¹⁾.
 18. *totalavkastningsswapp*: ett derivatkontrakt enligt artikel 2.7 i förordning (EU) nr 648/2012 genom vilken en motpart överför det totala ekonomiska resultatet, inbegripet inkomster från räntor och avgifter, vinster och förluster från prisförändringar och kreditförluster, för en referensförpliktelse till en annan motpart.

KAPITEL II

TRANSPARENS I TRANSAKTIONER FÖR VÄRDEPAPERSFINANSIERING

Artikel 4

Rapporteringskyldighet och skydd för transaktioner för värdepappersfinansiering

1. Motparter vid transaktioner för värdepappersfinansiering ska rapportera detaljer om transaktioner för värdepappersfinansiering som de har ingått samt om varje ändring eller avslutande av sådana till ett transaktionsregister som registrerats i enlighet med artikel 5 eller godkänts i enlighet med artikel 19. Dessa närmare uppgifter ska rapporteras in senast den första arbetsdagen efter det att transaktionen ingåtts, ändrats eller avslutats.

Det rapporteringskrav som föreskrivs i första stycket ska gälla för de transaktioner för värdepappersfinansiering som

- a) ingåtts före den relevanta tillämpningsdagen som avses i artikel 33.2 a och som fortfarande är utestående vid den tidpunkten, om
 - i) den återstående löptiden för dessa transaktioner för värdepappersfinansiering den dagen överstiger 180 dagar, eller
 - ii) sådana transaktioner för värdepappersfinansiering har en obestämd löptid och alljämt är utestående 180 dagar efter den dagen,

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 1).

b) ingås på den relevanta tillämpningsdag som avses i artikel 33.2 a eller därefter.

De transaktioner för värdepappersfinansiering som avses i andra stycket led a ska rapporteras inom 190 dagar efter den relevanta tillämpningsdag som avses i artikel 33.2 a.

2. En motpart som omfattas av rapporteringskyldigheten får delegera rapporteringen av detaljer om transaktioner för värdepappersfinansiering.

3. Om en finansiell motpart ingår en transaktion för värdepappersfinansiering med en icke-finansiell motpart som på balansdagen inte överskrider gränsvärdena i fråga om åtminstone två av de tre kriterier som fastställs i artikel 3.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾ ska den finansiella motparten ansvara för rapporteringen för båda motparternas räkning.

Om ett fondföretag som förvaltas av ett förvaltningsbolag är motpart i transaktioner för värdepappersfinansiering ska förvaltningsbolaget vara ansvarigt för rapportering på fondföretagets vägnar.

Om en AIF-fond är motpart i transaktioner för värdepappersfinansiering ska dess AIF-förvaltare vara ansvarig för rapportering på AIF-fondens vägnar.

4. I minst fem år efter det att transaktionerna avslutats ska motparterna arkivera uppgifter om alla transaktioner för värdepappersfinansiering som de har ingått, ändrat eller avslutat.

5. Om transaktionsregister saknas för registrering av uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering, ska motparterna se till att de uppgifterna rapporteras till den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma).

I dessa fall ska Esma säkerställa att alla relevanta enheter enligt artikel 12.2 har tillgång till alla uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering som de behöver för att kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag.

6. För information som mottas enligt denna artikel ska transaktionsregister och Esma iakttä de relevanta bestämmelser om konfidentialitet, tillförlitlighet och skydd i fråga om uppgifterna och uppfylla de skyldigheter som särskilt föreskrivs i artikel 80 i förordning (EU) nr 648/2012. Vid tillämpning av den här artikeln ska hänvisningar i artikel 80 i förordning (EU) nr 648/2012 till artikel 9 i den förordningen och till derivatkontrakt tolkas som hänvisningar till den här artikeln respektive till "transaktioner för värdepappersfinansiering".

7. En motpart som rapporterar in uppgifter om en transaktion för värdepappersfinansiering till ett transaktionsregister eller till Esma, eller en enhet som gör det på en motparts vägnar, ska inte anses överträda eventuella sekretessförpliktelser enligt avtal eller enligt lagar och andra författningar.

8. Den rapporterande enheten, dess ledning eller anställda är befriade från ansvar för detta utlämnande av uppgifter.

9. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av den här artikeln och för att säkerställa samstämmighet med rapporteringen enligt artikel 9 i förordning (EU) nr 648/2012 och internationellt överenskomna standarder ska Esma, i nära samarbete med och med hänsyn till ECBS behov, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med specifikationer av uppgifterna i de rapporter som avses i punkterna 1 och 5 i den här artikeln om de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering, som ska innefatta minst följande:

a) Transaktionens parter och förmånstagaren till de rättigheter och skyldigheter som följer av transaktionen, i de fall denna inte är någon av parterna.

b) Det säkerställda beloppet, valutan, vilka tillgångar som används som säkerhet samt typ av dessa, dess kvalitet och värde, metoden för ställandet av säkerhet, huruvida säkerheten kan återanvändas, om säkerheten har återanvänts i fall då den är urskiljbar från andra tillgångar, alla byten av säkerheten, reporänta, låneavgift eller marginalutlåningsränta, värderingsavdrag, valuteringsdag, förfallodag, första uppsägningsdatum och marknadssegment:

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

c) Beroende på vilken transaktion för värdepappersfinansiering som avses ska följande detaljer ingå:

- i) Återinvestering av kontantsäkerhet.
- ii) Värdepapper eller råvaror som lånas in eller lånas ut.

Vid utarbetande av dessa förslag till tekniska standarder ska Esma även beakta de tekniska särdragen hos tillgångsgrupper och ska om så är lämpligt ge möjlighet till rapportering av uppgifter om säkerheten på positionsnivå.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

10. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för punkt 1 i denna artikel och, i den utsträckning det är möjligt, samstämmighet med rapporteringen enligt artikel 9 i förordning (EU) nr 648/2012 samt harmonisering av formaten mellan transaktionsregister ska Esma, i nära samarbete med och med hänsyn till ECBS behov, utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med specificering av formen och frekvensen för de rapporter som avses i punkterna 1 och 5 i den här artikeln för de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering.

Formatet ska särskilt omfatta följande:

- a) Globala identifieringskoder för juridiska personer (LEI), eller pre-LEI-koder fram till dess att det globala systemet med identifieringskod för juridiska personer är helt infört.
- b) Internationella standardnummer för värdepapper (ISIN).
- c) Unika transaktionskoder.

Vid utarbetandet av dessa förslag till tekniska standarder ska Esma ta hänsyn till internationellt överenskomna utvecklingssteg och standarder om vilka enighet nåtts på unionsnivå eller globalt.

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

KAPITEL III

REGISTRERING AV OCH TILLSYN ÖVER TRANSAKTIONSREGISTER

Artikel 5

Registrering av ett transaktionsregister

1. Vid tillämpning av artikel 4 ska ett transaktionsregister registreras hos Esma på de villkor och enligt de förfaranden som anges i den här artikeln.
2. För att få registreras enligt den här artikeln ska ett transaktionsregister vara en i unionen etablerad juridisk person, tillämpa förfaranden för kontroll av att de uppgifter som rapporteras till det enligt artikel 4.1 är fullständiga och korrekta och uppfylla de krav som föreskrivs i artiklarna 78, 79 och 80 i förordning (EU) nr 648/2012. Vid tillämpning av den här artikeln ska hänvisningar i artiklarna 78 och 80 i förordning (EU) nr 648/2012 till artikel 9 i den förordningen tolkas som hänvisningar till artikel 4 i den här förordningen.
3. Registreringen av ett transaktionsregister ska gälla inom hela unionens territorium.

4. Ett registrerat transaktionsregister ska alltid uppfylla registreringsvillkoren. Ett transaktionsregister ska utan onödigt dröjsmål underrätta Esmå om varje väsentlig ändring av registreringsvillkoren.

5. Ett transaktionsregister ska till Esmå överlämna något av följande:

a) En ansökan om registrering.

b) För transaktionsregister som redan har registrerats i enlighet med avdelning VI kapitel 1 i förordning (EU) nr 648/2012, en ansökan om utvidgning av registrering vid tillämpningen av artikel 4 i den här förordningen.

6. Inom 20 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan ska Esmå bedöma om ansökan är fullständig.

Om ansökan inte är fullständig ska Esmå ange en tidsfrist inom vilken transaktionsregistret ska lämna ytterligare information.

När Esmå finner att ansökan är fullständig ska Esmå underrätta transaktionsregistret om detta.

7. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av denna artikel ska Esmå utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med specificering av uppgifter om

a) de förfaranden som avses i punkt 2 i denna artikel och som transaktionsregistret ska tillämpa i syfte att kontrollera om de uppgifter som rapporteras till dem enligt artikel 4.1 är fullständiga och korrekta,

b) den ansökan om registrering som avses i punkt 5 a,

c) en förenklad ansökan om utvidgning av registrering enligt punkt 5 b i syfte att undvika överlappande krav.

Esmå ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

8. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av punkterna 1 och 2 ska Esmå utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med närmare uppgifter om formatet för båda följande fall:

a) Registreringsansökan enligt punkt 5 a.

b) Ansökan om utvidgning av registrering enligt punkt 5 b.

Med avseende på första stycket led b ska Esmå ta fram ett förenklat format för att undvika överlappande förfaranden.

Esmå ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

*Artikel 6***Underrättande av och samråd med behöriga myndigheter före registreringen eller utvidgning av registreringen**

1. Om ett transaktionsregister ansöker om registrering eller utvidgning av registrering och är en enhet som auktoriserats eller registrerats av en behörig myndighet i den medlemsstat där enheten är etablerad, ska Esma utan onödigt dröjsmål underrätta och samråda med den behöriga myndigheten före registreringen av transaktionsregistret.
2. Esma och den relevanta behöriga myndigheten ska utbyta all information som krävs för registrering av transaktionsregistret eller för utvidgning av registrering samt för övervakning av huruvida enheten uppfyller villkoren för registrering eller auktorisation i den medlemsstat där den är etablerad.

*Artikel 7***Granskning av ansökan**

1. Inom 40 arbetsdagar från underrättelsen enligt artikel 5.6 ska Esma granska registreringsansökan, eller en utvidgning av registrering, med utgångspunkt i hur transaktionsregistret uppfyller kraven i detta kapitel och ska anta ett fullständigt motiverat beslut om att godkänna eller avslå registrering eller en utvidgning av registrering.
2. Ett beslut utfärdat av Esma enligt punkt 1 ska få verkan fem arbetsdagar efter det att beslutet antas.

*Artikel 8***Meddelande av Esmas registreringsbeslut eller utvidgning av registrering**

1. När Esma antar ett beslut enligt artikel 7.1 eller återkallar registreringen enligt artikel 10.1, ska myndigheten inom fem arbetsdagar meddela transaktionsregistret sitt beslut med fullständig motivering.

Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndighet som avses i artikel 6.1 om sitt beslut.

2. Esma ska underrätta kommissionen om alla beslut som fattats i enlighet med punkt 1.
3. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över transaktionsregister som registrerats i enlighet med denna förordning. Denna förteckning ska uppdateras inom fem arbetsdagar efter antagandet av ett beslut enligt punkt 1.

*Artikel 9***Esmas befogenheter**

1. De befogenheter som tilldelas Esma enligt artiklarna 61–68, 73 och 74 i förordning (EU) nr 648/2012, jämförda med bilagorna I och II, ska även gälla med avseende på den här förordningen. Hänvisningar till artikel 81.1 och 81.2 i förordning (EU) nr 648/2012 i bilaga I till den förordningen ska tolkas som hänvisningar till artikel 12.1 respektive 12.2 i den här förordningen.
2. De befogenheter som enligt artiklarna 61, 62 och 63 i förordning (EU) nr 648/2012 tilldelats Esma, dess tjänstemän eller andra av Esma bemyndigade personer får inte användas för att kräva röjande av information eller handlingar som omfattas av tystnadsplikt.

*Artikel 10***Återkallande av registrering**

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 73 i förordning (EU) nr 648/2012 ska Esma återkalla ett transaktionsregisters registrering, om transaktionsregistret
 - a) uttryckligen avstår från registreringen eller inte har tillhandahållit några tjänster under de senaste sex månaderna,

- b) har beviljats registrering efter att ha lämnat osanna uppgifter eller på annat sätt ha använt otillbörliga metoder,
- c) inte längre uppfyller de villkor som gällde för registreringen.
2. Esma ska utan onödigt dröjsmål underrätta den relevanta behöriga myndighet som avses i artikel 6.1 om ett beslut att återkalla ett transaktionsregisters registrering.
3. Om den behöriga myndigheten i en medlemsstat där transaktionsregistret tillhandahåller sina tjänster och är verksamt anser att något av villkoren i punkt 1 har uppfyllts, får den begära att Esma ska granska om villkoren för att återkalla registreringen av det berörda transaktionsregistret är uppfyllda. Om Esma beslutar att inte återkalla det berörda transaktionsregisters registrering, ska Esma lämna en fullständig motivering för beslutet.
4. Den behöriga myndighet som avses i punkt 3 i den här artikeln ska vara den myndighet som utsetts i enlighet med artikel 16.1 a och b i denna förordning.

Artikel 11

Tillsynsavgifter

1. Esma ska av transaktionsregistren ta ut avgifter i enlighet med denna förordning och med de delegerade akter som antas enligt punkt 2 i denna artikel. Avgifterna ska stå i proportion till transaktionsregistrets omsättning och helt täcka Esmas nödvändiga kostnader för registrering, erkännande och tillsyn av transaktionsregister och för att ersätta alla kostnader som de behöriga myndigheterna kan åsamkas som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 9.1 i denna förordning. I den mån artikel 9.1 i denna förordning hänvisar till artikel 74 i förordning (EU) nr 648/2012, ska hänvisningar till artikel 72.3 i den förordningen tolkas som hänvisningar till punkt 2 i den här artikeln.

Om ett transaktionsregister redan har registrerats i enlighet med avdelning VI kapitel 1 i förordning (EU) nr 648/2012 ska de avgifter som avses i första stycket i denna punkt endast anpassas för att avspegla ytterligare nödvändiga kostnader och kostnader för registrering, erkännande och tillsyn av transaktionsregister enligt den här förordningen.

2. Kommissionen ska i enlighet med artikel 30 ges befogenhet att anta en delegerad akt som närmare anger vilka typer av avgifter som ska betalas, vad de ska avse, hur stora avgiftsbeloppen ska vara och hur de ska erläggas.

Artikel 12

Transparens och tillgång till transaktionsregistrets uppgifter

1. Ett transaktionsregister ska regelbundet och på ett lättillgängligt sätt offentliggöra aggregerade positioner per typ av transaktion för värdepappersfinansiering som inrapporterats till det.

2. Ett transaktionsregister ska samla in och dokumentera uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering och säkerställa att följande enheter ges direkt och omedelbar tillgång till dessa uppgifter för att kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag:

- a) Esma.
- b) Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA).
- c) Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa).
- d) ESRB.
- e) Den behöriga myndighet som utövar tillsyn över handelsplatserna för de transaktioner som inrapporterats.
- f) Relevanta medlemmar i ECBS, inbegripet Europeiska centralbanken (ECB) när banken utför sina uppgifter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen enligt förordning (EU) nr 1024/2013.

- g) Relevanta myndigheter i ett tredjeland med avseende på vilka en genomförandeakt har antagits enligt artikel 19.1.
- h) Tillsynsmyndigheter som utsetts enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG ⁽¹⁾.
- i) Relevanta värdepappers- och marknadsmyndigheter i unionen, vars respektive tillsynsskyldigheter och uppdrag omfattar transaktioner, marknader, aktörer och tillgångar som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
- j) Byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 ⁽²⁾.
- k) De resolutionsmyndigheter som utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽³⁾.
- l) Den gemensamma resolutionsnämnd som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 ⁽⁴⁾.
- m) De myndigheter som avses i artikel 16.1.

3. För att säkra en enhetlig tillämpning av denna artikel ska Esmā, i nära samarbete med ECBS och med beaktande av behoven hos de enheter som avses i punkt 2, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om

- a) frekvens för och närmare uppgifter om de aggregerade positioner som avses i punkt 1 samt närmare uppgifter om de transaktioner för värdepappersfinansiering som avses i punkt 2,
- b) de operativa standarder som krävs för att möjliggöra snabb, strukturerad och uttömmande
 - i) insamling av uppgifter av transaktionsregister,
 - ii) aggregering och jämförande av uppgifter mellan olika transaktionsregister.
- c) vilka uppgifter de enheter som avses i punkt 2 ska ha tillgång till med beaktande av deras uppdrag och specifika behov,
- d) de villkor enligt vilka de enheter som avses i punkt 2 ska ha direkt och omedelbar tillgång till uppgifter i transaktionsregister.

Dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn ska säkerställa att ingen part i transaktioner för värdepappersfinansiering kan identifieras genom de uppgifter som offentliggörs enligt punkt 1.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 av den 13 juli 2009 om inrättande av en byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (EUT L 211, 14.8.2009, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

Esma ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

KAPITEL IV

TRANSPARENS GENTEMOT INVESTERARE

Artikel 13

Transparens beträffande företag för kollektiva investeringar i periodiska rapporter

1. Fondföretags förvaltningsbolag och investeringsbolag samt AIF-förvaltare ska informera investerare om sin användning av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar på följande sätt:

a) För fondföretags förvaltningsbolag eller investeringsbolag i de halvårs- och årsrapporter som avses i artikel 68 i direktiv 2009/65/EG.

b) För AIF-förvaltare i den årsredovisning som avses i artikel 22 i direktiv 2011/61/EU.

2. Informationen om transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar ska innehålla de uppgifter som anges i avsnitt A i bilagan.

3. För att säkerställa ett enhetligt utlämnande av uppgifter och för att ta hänsyn till särdragen hos de olika typerna av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar, får Esma med beaktande av de befintliga krav som fastställs i direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU liksom marknadspraxis som håller på att etableras utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med mer ingående beskrivningar av innehållet i avsnitt A i bilagan.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

Artikel 14

Transparens beträffande företag för kollektiva investeringar i dokumentation före avtal

1. I fondföretags prospekt enligt artikel 69 i direktiv 2009/65/EG och i AIF-förvaltares information till investerare enligt artikel 23.1 och 23.3 i direktiv 2011/61/EU ska det anges vilka transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar som fondföretags förvaltningsbolag eller investeringsbolag respektive AIF-förvaltare har tillstånd att använda samt tydligt anges att sådana transaktioner och instrument används.

2. Prospektet och informationen till investerare enligt punkt 1 ska innehålla de uppgifter som anges i avsnitt B i bilagan.

3. För att återspegla marknadspraxis som håller på att etableras eller säkerställa ett enhetligt utlämnande av uppgifter, får Esma med beaktande av befintliga krav enligt direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med mer ingående beskrivningar av innehållet i avsnitt B i bilagan.

Vid utarbetandet av de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket ska Esma beakta behovet av att tillräcklig tid avsätts före tillämpningen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

KAPITEL V

TRANSPARENS I ÅTERANVÄNDNING

Artikel 15

Återanvändning av finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang

1. Alla motparters rätt att återanvända finansiella instrument som mottagits som säkerhet ska åtminstone omfattas av båda följande villkor:

a) Den säkerhetsställande motparten har av den mottagande motparten skriftligen underrättats om de möjliga riskerna med och konsekvenserna av att

i) ge sitt samtycke till förfoganderätt över en säkerhet som lämnats inom ramen för ett avtal om finansiell säkerhet i enlighet med artikel 5 i direktiv 2002/47/EG,

ii) ingå ett avtal om finansiell äganderättsöverföring.

b) Den säkerhetsställande motparten har gett sitt uttryckliga förhandssamtycke, vilket styrks av dennes skriftliga eller på annat rättsligt likvärdigt sätt undertecknande av ett avtal om finansiell säkerhet, enligt vilket förfoganderätt ges i enlighet med artikel 5 i direktiv 2002/47/EG, eller har uttryckligen samtyckt till att ställa en säkerhet i form av ett avtal om finansiell äganderättsöverföring.

Vad gäller första stycket led a, ska den motpart som ställer säkerheten åtminstone informeras skriftligen om vilka risker och konsekvenser som kan uppstå om den mottagande motparten råkar i obestånd.

2. Alla motparters rätt att återanvända en säkerhet ska åtminstone omfattas av båda av följande villkor:

a) Återanvändning sker i enlighet med villkoren i säkerhetsarrangemanget enligt punkt 1 b.

b) De finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang överförs från den säkerhetsställande motpartens konto.

Genom undantag från led b i första stycket ska återanvändningen styrkas antingen genom en överföring från den lämnande motpartens konto eller på annat lämpligt sätt om en motpart i ett säkerhetsarrangemang är etablerad i ett tredjeland och kontot tillhörande den motpart som lämnar säkerheten förs i och omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland.

3. Denna artikel påverkar inte strängare sektorsspecifik lagstiftning, särskilt inte direktiven 2009/65/EG och 2014/65/EU, och nationell rätt som syftar till att säkerställa en högre skyddsnivå för lämnande motparter.

4. Denna artikel ska inte påverka nationell rätt om en transaktions giltighet eller verkan.

KAPITEL VI

TILLSYN OCH BEHÖRIGA MYNDIGHETER

Artikel 16

Utseende av behöriga myndigheter och deras befogenheter

1. Vid tillämpning av denna förordning ska de behöriga myndigheterna omfatta följande:

- a) För finansiella motparter, behöriga myndigheter eller nationella behöriga myndigheter enligt förordningarna (EU) nr 648/2012, (EU) nr 1024/2013 och (EU) nr 909/2014 samt direktiven 2003/41/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU och 2014/65/EU samt tillsynsmyndigheter enligt direktiv 2009/138/EG.
 - b) För icke-finansiella motparter: de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 10.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - c) Vid tillämpning av artiklarna 13 och 14 i denna förordning rörande fondföretags förvaltningsbolag och investeringsbolag: de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 97 i direktiv 2009/65/EG.
 - d) Vid tillämpning av artiklarna 13 och 14 i denna förordning rörande AIF-förvaltare: de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 44 i direktiv 2011/61/EU.
2. De behöriga myndigheterna ska utöva de befogenheter som tilldelats dem genom de bestämmelser som avses i punkt 1 och övervaka företagets efterlevnad av de skyldigheter som fastställs i denna förordning.
3. De behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 c och d i denna artikel ska övervaka fondföretags förvaltningsbolag och investeringsbolag samt AIF-fonder som är etablerade på deras territorier för att kontrollera att de inte använder transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar, utan att följa artiklarna 13 och 14.

Artikel 17

Samarbete mellan behöriga myndigheter

1. De behöriga myndigheterna enligt artikel 16 och Esma ska ha ett nära samarbete och utbyta information för att utföra sina uppgifter enligt denna förordning, särskilt för att identifiera och avhjälpa överträdelser av denna förordning.
2. En behörig myndighet får vägra att tillmötesgå en begäran om samarbete och utbyte av information i enlighet med punkt 1 endast under någon av följande exceptionella omständigheter:
 - a) Rättsliga förfaranden i fråga om samma handlingar och personer har redan inletts inför myndigheterna i medlemsstaten för den behöriga myndighet som mottagit begäran, eller
 - b) ett slutligt avgörande har redan meddelats beträffande samma handlingar och personer i medlemsstaten för den behöriga myndighet som mottagit begäran.

I händelse av en sådan vägran ska den behöriga myndigheten underrätta den myndighet som lämnat begäran och Esma om detta och lämna så fullständiga uppgifter som möjligt.

3. De enheter som avses i artikel 12.2 och relevanta ECBS-medlemmar ska ha ett nära samarbete i enlighet med de villkor som fastställs i denna punkt.

Sådant nära samarbete ska vara konfidentiellt och vara avhängigt av en berättigad begäran från de relevanta behöriga myndigheterna, och endast syfta till att göra det möjligt för dessa myndigheter att fullgöra sina respektive skyldigheter.

Utän hinder av vad som sägs i första och andra styckena kan ECBS-medlemmar emellertid vägra att lämna information om de ingått transaktionerna i samband med utförandet av sina uppgifter som monetära myndigheter.

I händelse av en vägran enligt tredje stycket ska den relevanta ECBS-medlemmen underrätta den myndighet som lämnat begäran om vägran och om grunderna för denna.

*Artikel 18***Tystnadsplikt**

1. Villkoren för tystnadsplikt i punkterna 2 och 3 ska gälla för all konfidentiell information som mottas, utbyts eller förmedlas i enlighet med denna förordning.
2. Tystnadsplikt ska gälla för alla personer som arbetar eller har arbetat för de enheter som avses i artikel 12.2, de behöriga myndigheter som avses i artikel 16, för Esma, EBA och Eiopa samt för revisorer och experter som agerar eller har agerat på uppdrag av de behöriga myndigheterna eller Esma, EBA och Eiopa. Utan att det påverkar fall som omfattas av nationell straff- eller skatterätt eller denna förordning, får dessa personer inte till någon person eller myndighet röja konfidentiella uppgifter som de fått i tjänsten, utom i sammandrag eller i en sådan sammanställning som omöjliggör identifiering av enskilda motparter, transaktionsregister eller annan person.
3. Utan att det påverkar nationell straff- eller skatterätt får de behöriga myndigheterna, Esma, EBA, Eiopa, organ eller andra fysiska eller juridiska personer än behöriga myndigheter, som mottar konfidentiella uppgifter enligt denna förordning endast använda dessa uppgifter för att utföra sina uppgifter och fullgöra sitt uppdrag; i de behöriga myndigheternas fall, inom denna förordnings tillämpningsområde och i andra myndigheters, organs eller fysiska eller juridiska personers fall, i det syfte för vilket informationen lämnades till dem och/eller inom ramen för administrativa eller rättsliga förfaranden som har ett samband med fullgörandet av deras uppdrag. Om Esma, EBA, Eiopa, den behöriga myndigheten eller en annan myndighet, ett organ eller en person som lämnar information ger sitt samtycke, får den mottagande myndigheten använda informationen i andra, icke-kommersiella syften.
4. Punkterna 2 och 3 får inte hindra Esma, EBA, Eiopa, de behöriga myndigheterna eller de relevanta centralbankerna från att utbyta eller förmedla konfidentiella uppgifter, i enlighet med denna förordning och annan lagstiftning som är tillämplig på investeringsföretag, kreditinstitut, pensionsfonder, försäkrings- och återförsäkringsförmedlare, försäkringsföretag, reglerade marknader eller marknadsplatsoperatörer eller i övrigt med medgivande av den behöriga myndighet eller annan myndighet eller ett organ eller en fysisk eller juridisk person som meddelat informationen.
5. Punkterna 2 och 3 får inte hindra de behöriga myndigheterna från att i enlighet med nationell rätt utbyta eller förmedla konfidentiella uppgifter som inte har mottagits från en annan medlemsstats behöriga myndighet.

KAPITEL VII

FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER*Artikel 19***Likvärdighet och godkännande av transaktionsregister**

1. Kommissionen får anta genomförandeakter som anger att den rättsliga och tillsynsmässiga ramen i ett tredjeland säkerställer att
 - a) transaktionsregister som auktoriserats i detta tredjeland följer rättsligt bindande krav som är likvärdiga med dem som fastställs i denna förordning,
 - b) effektiv tillsyn av transaktionsregister och effektivt verkställande av deras förpliktelser löpande förekommer i detta tredjeland,
 - c) garantier för tystnadsplikt finns, inklusive skydd för affärshemligheter som myndigheterna delar med tredje parter, och att dessa garantier åtminstone är likvärdiga med dem som föreskrivs i denna förordning, och att
 - d) det föreligger en rättsligt bindande och verkställbar förpliktelse för transaktionsregister som auktoriserats i det tredjelandet att ge de enheter som avses i artikel 12.2 direkt och omedelbar tillgång till uppgifter.

I den genomförandeakt som avses i första stycket ska också anges de relevanta myndigheter i tredjeländer som har rätt att få tillgång till uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering i transaktionsregister som är etablerade i unionen.

Den genomförandeakt som avses i första stycket i denna punkt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 31.2.

2. I de fall då transaktionsregister som auktoriserats i ett tredjeland inte är föremål för en rättsligt bindande och verkställbar förpliktelse enligt det tredjelandets lagstiftning att ge de enheter som avses i artikel 12.2 direkt och omedelbar tillgång till uppgifter ska kommissionen överlämna rekommendationer till rådet om att förhandla med det tredjelandet om internationella avtal om ömsesidig tillgång till och utbyte av information om transaktioner för värdepappersfinansiering som förvaras i transaktionsregister som är etablerade i det tredjelandet, för att se till att alla enheter som avses i artikel 12.2 har direkt och omedelbar tillgång till all information som krävs för fullgörandet av deras uppgifter.

3. Ett transaktionsregister som är etablerat i ett tredjeland får vid tillämpning av artikel 4 tillhandahålla tjänster och aktiviteter till i unionen etablerade enheter endast om Esma har godkänt det i enlighet med de krav som uppställs i punkt 4 i den här artikeln.

4. Ett transaktionsregister som avses i punkt 3 ska till Esma överlämna endera av följande:

a) En ansökan om godkännande.

b) För transaktionsregister som redan godkänts i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012, en ansökan om utvidgning av sin registrering i enlighet med artikel 4 i den här förordningen.

5. En ansökan enligt punkt 4 ska åtföljas av all nödvändig information, inklusive åtminstone de uppgifter som krävs för att kontrollera om transaktionsregistret är auktoriserat och föremål för effektiv tillsyn i ett tredjeland som uppfyller alla följande kriterier:

a) Kommissionen har genom en genomförandeakt enligt punkt 1 fastställt att tredjelandet har ett likvärdigt och verkställbart ramverk för reglering och tillsyn.

b) De relevanta myndigheterna i tredjelandet har med Esma ingått samarbetsarrangemang som reglerar åtminstone följande:

i) En mekanism för informationsutbytet mellan Esma och varje annan unionsmyndighet som utövar ansvar som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 9.1, å ena sidan, och de relevanta behöriga myndigheterna i det berörda tredjelandet, å andra sidan.

ii) Förfaranden för samordning av tillsynsverksamhet.

I fråga om överföring av personuppgifter till ett tredjeland ska Esma tillämpa förordning (EG) nr 45/2001.

6. Inom 30 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan ska Esma bedöma om den är fullständig. Om Esma beslutar att ansökan inte är fullständig ska Esma fastställa en tidsfrist inom vilken det ansökande transaktionsregistret ska lämna ytterligare information.

7. Inom 180 arbetsdagar efter inlämnandet av en fullständig ansökan ska Esma skriftligen, med fullständig motivering, underrätta det ansökande transaktionsregistret om huruvida ansökan har beviljats eller avslagits.

8. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över de transaktionsregister som godkänts i enlighet med denna artikel.

Artikel 20

Indirekt tillgång till uppgifter för myndigheter

Esma får ingå samarbetsarrangemang med relevanta myndigheter i tredjeländer som behöver fullgöra sina skyldigheter och uppdrag med avseende på ömsesidigt utbyte av den information om transaktioner för värdepappersfinansiering som

Esma har fått tillgång till genom unionens transaktionsregister i enlighet med artikel 12.2 och den information om transaktioner för värdepappersfinansiering som samlats in och sparats av myndigheter i tredjeländer, under förutsättning att det finns garantier för tystnadsplikt, inbegripet skydd för affärshemligheter som myndigheterna delat med tredje parter.

Artikel 21

Rapporteringens likvärdighet

1. Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer att de rättsliga, tillsynsmässiga och verkställighetsmässiga arrangemangen i ett tredjeland

a) är likvärdiga med de krav som fastställs i artikel 4,

b) säkerställer ett skydd av tystnadsplikten som är likvärdigt med det som fastställs i denna förordning,

c) tillämpas effektivt och verkställs på ett jämlikt och icke snedvridande sätt så att en effektiv tillsyn och verkställighet kan upprätthållas i det tredjelandet, och

d) säkerställer att de enheter som avses i artikel 12.2 antingen har direkt tillgång till detaljerade uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering enligt artikel 19.1 eller indirekt tillgång till detaljerade uppgifter om transaktioner för värdepappersfinansiering enligt artikel 20.

2. När kommissionen har antagit en genomförandeakt om likvärdighet gällande ett tredjeland, enligt punkt 1 i denna artikel, ska motparter som ingår en transaktion som omfattas av denna förordning anses ha fullgjort de krav som fastställs i artikel 4 om åtminstone en av motparterna är etablerad i det tredjelandet och motparterna har efterlevt de relevanta skyldigheterna gällande den transaktionen i det tredjelandet.

Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 31.2.

Kommissionen ska i samarbete med Esma övervaka att de krav som är likvärdiga med kraven i artikel 4 genomförs på ett effektivt sätt av de tredjeländer för vilka en genomförandeakt om likvärdighet har antagits och regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet. Inom 30 kalenderdagar från det att rapporten har lagts fram ska kommissionen, om rapporten visar att myndigheterna i tredjelandet har tillämpat de likvärdiga kraven på ett ofullständigt eller inkonsekvent sätt, överväga huruvida erkännandet av det aktuella tredjelandets rättsliga ramar som likvärdiga ska återkallas.

KAPITEL VIII

ADMINISTRATIVA SANKTIONER OCH ANDRA ADMINISTRATIVA ÅTGÄRDER

Artikel 22

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 28 och medlemsstaternas rätt att besluta om och ålägga straffrättsliga påföljder ska medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder mot åtminstone överträdelse av artiklarna 4 och 15.

Om de bestämmelser som avses i första stycket tillämpas på juridiska personer ska medlemsstater vid en överträdelse se till att de behöriga myndigheterna i enlighet med nationell lagstiftning har befogenhet att ålägga sanktioner mot personer i ledningen och andra personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

2. De administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som vidtas vid tillämpningen av punkt 1 ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

3. Om medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 i denna artikel har valt att föreskriva straffrättsliga påföljder vid överträdelser av de bestämmelser som avses i den punkten, ska de se till att lämpliga åtgärder inrättats så att behöriga myndigheter har alla befogenheter som krävs för att samarbeta med de rättsliga myndigheterna, åklagarmyndigheterna eller de straffrättsliga myndigheterna inom sin jurisdiktion för att få särskild information om de brottsutredningar eller straffrättsliga förfaranden som inletts vid ett eventuellt åsidosättande av artiklarna 4 och 15, och att tillhandahålla andra behöriga myndigheter och Esma sådan information så att de kan fullgöra sin skyldighet att samarbeta med varandra, och vid behov med Esma, för tillämpningen av denna förordning.

Behöriga myndigheter kan samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater och relevanta myndigheter i tredjeländer för att utöva sina befogenheter att ålägga sanktioner.

Behöriga myndigheter kan också samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater för att underlätta indrivning av sanktionsavgifter.

4. Medlemsstaterna ska i enlighet med nationell rätt ge behöriga myndigheter befogenhet att tillgripa åtminstone följande administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder vid de överträdelser som avses i punkt 1:

- a) Ett föreläggande där den ansvariga personen åläggs upphöra med sin överträdelse och inte upprepa den.
- b) Ett offentligt meddelande som namnger ansvarig person och typen av överträdelse i enlighet med artikel 26.
- c) Återkallande eller tillfälligt indragande av tillstånd.
- d) Ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en sådan överträdelse.
- e) Maximala administrativa sanktionsavgifter på minst tre gånger de vinster som erhållits eller de förluster som undvikits genom överträdelsen, om dessa kan fastställas av den relevanta myndigheten, även om sådana sanktioner överstiger beloppen i leden f och g.
- f) För fysiska personer, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst 5 000 000 EUR eller, i de medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 12 januari 2016.
- g) För juridiska personer, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst
 - i) 5 000 000 EUR eller, i de medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 12 januari 2016, eller upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning enligt den senaste tillgängliga redovisning som ledningen godkänt för överträdelser av artikel 4,
 - ii) 15 000 000 EUR eller, i de medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 12 januari 2016, eller upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning enligt den senaste tillgängliga redovisning som ledningen godkänt för överträdelser av artikel 15.

Vid tillämpning av leden g i och ii i första stycket ska den relevanta totala årsomsättningen, om den juridiska personen är ett moderbolag eller dotterbolag till det moderbolag som ska upprätta sammanställd redovisning i enlighet med direktiv 2013/34/EU, vara den totala årsomsättningen eller motsvarande typ av inkomst enligt den relevanta redovisningsordningen i den senast tillgängliga sammanställda redovisning som godkänts av ledningen för det slutliga moderbolaget.

Medlemsstaterna får ge behöriga myndigheter fler befogenheter än dem som avses i denna punkt, medlemsstaterna får även föreskriva mer omfattande sanktioner och högre sanktionsnivåer än vad som fastställs i denna punkt.

5. Överträdelse av artikel 4 får inte påverka giltigheten av de villkor som gäller för en transaktion för värdepappersfinansiering eller parternas möjlighet att verkställa dess villkor. En överträdelse av artikel 4 får inte medföra rätt till ersättning från en part vid en transaktion för värdepappersfinansiering.

6. Medlemsstaterna får besluta att inte fastställa några regler om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder enligt punkt 1 om de överträdelser som avses i den punkten redan är föremål för straffrättsliga påföljder enligt nationell rätt före den 13 januari 2018. När medlemsstaterna beslutar att inte fastställa några regler om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder ska de i detalj underrätta kommissionen och Esmå om de relevanta delarna av sin straffrätt.

7. Senast den 13 juli 2017 ska medlemsstaterna meddela kommissionen och Esmå de regler som avses i punkterna 1, 3 och 4. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och Esmå om eventuella ändringar av reglerna.

Artikel 23

Fastställande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fastställandet av de administrativa sanktionernas och de andra administrativa åtgärdernas typ och nivå beaktar alla relevanta omständigheter, vid behov även följande:

- a) Överträdelsens allvar och varaktighet.
- b) I vilken utsträckning personen är ansvarig för överträdelsen.
- c) Den för överträdelsen ansvariga personens finansiella bärkraft, där faktorer som total omsättning, i händelse av en juridisk person, eller årsinkomst, i händelse av en fysisk person, ska beaktas.
- d) Omfattningen av de vinster som den ansvariga personen gjort eller de förluster som denne undvikit genom överträdelsen, om dessa kan fastställas.
- e) I vilken mån den för överträdelsen ansvariga personen samarbetar med den behöriga myndigheten, utan att detta påverkar behovet av att säkerställa återbetalning av de vinster som personen erhållit eller de förluster som denne undvikit.
- f) Tidigare överträdelser som den för överträdelsen ansvariga personen gjort sig skyldig till.

De behöriga myndigheterna får beakta fler faktorer än dem som anges i första stycket när de fastställer typ av och nivå på administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder.

Artikel 24

Rapportering av överträdelser

1. Den behöriga myndigheten ska införa effektiva system för rapporteringen till andra behöriga myndigheter av faktiska eller potentiella överträdelser av artiklarna 4 och 15.
2. Systemen enligt punkt 1 ska åtminstone inkludera:
 - a) Särskilda förfaranden för tillhandahållande av rapporter om överträdelser av artikel 4 eller 15 och dessas uppföljning, inklusive säkra kommunikationsvägar för sådana rapporter.

- b) Lämpligt skydd för personer med anställningsavtal som anmäler överträdelse av artikel 4 eller 15 eller som anklagas för överträdelse av dessa artiklar mot repressalier, diskriminering och andra typer av orättvis behandling.
- c) Skydd av personuppgifter både för den person som anmäler överträdelsen av artikel 4 eller 15 och den person som påstås ha begått överträdelsen, inklusive skydd av deras identitet under alla förfarandefaser, utan att det påverkar uppgiftslämning enligt nationell rätt i samband med utredningar eller senare rättsliga förfaranden.
3. Motparterna ska ha infört lämpliga interna rutiner för att anställda ska kunna rapportera om överträdelse av artiklarna 4 och 15.

Artikel 25

Informationsutbyte med Esmas

1. Behöriga myndigheter ska årligen förse Esmas med sammanställda och detaljerade uppgifter om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som de ålagt i enlighet med artikel 22. Esmas ska offentliggöra de sammanställda uppgifterna i en årsrapport.
2. Om medlemsstaterna har valt att föreskriva straffrättsliga påföljder för överträdelse av bestämmelserna enligt artikel 22 ska deras behöriga myndigheter årligen förse Esmas med anonymiserade och sammanställda uppgifter om alla brottsutredningar och ålagda straffrättsliga påföljder. Esmas ska i en årsrapport offentliggöra uppgifter om ålagda straffrättsliga påföljder.
3. Om den behöriga myndigheten har offentliggjort en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd, eller straffrättslig påföljd, ska den samtidigt lämna dessa uppgifter till Esmas.
4. Esmas ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa förfarandena och formerna för informationsutbytet enligt punkterna 1 och 2.

Esmas ska senast den 13 januari 2017 överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

Artikel 26

Offentliggörande av beslut

1. Om inte annat följer av punkt 4 i denna artikel ska medlemsstaterna se till att behöriga myndigheter på sin webbplats offentliggör alla beslut om att ålägga en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd vid överträdelse av artikel 4 eller 15, vilket ska ske omedelbart efter att den person som beslutet avser har underrättats därom.
2. De uppgifter som offentliggörs enligt punkt 1 ska åtminstone innehålla överträdelsens typ och art samt identiteten på den person som beslutet avser.
3. Punkterna 1 och 2 gäller inte beslut om åtgärder av utredningskaraktär.

Om en behörig myndighet efter en enskild bedömning finner att det skulle vara oproportionellt att offentliggöra identiteten på den juridiska person som beslutet avser eller en fysisk persons personuppgifter, eller att ett offentliggörande skulle kunna äventyra en pågående utredning eller de finansiella marknadernas stabilitet, ska den göra något av följande:

- a) Skjuta upp offentliggörandet av beslutet tills det att skälen för detta uppskov inte längre föreligger.

- b) Offentliggöra beslutet på anonym basis i enlighet med nationell rätt, om offentliggörandet erbjuder effektivt skydd av personuppgifterna, i förekommande fall skjuta upp offentliggörandet av relevanta uppgifter under en rimlig tidsperiod, om det kan förutses att skälen till ett anonymt offentliggörande kommer att bortfalla under den perioden.
- c) Ej offentliggöra beslutet, om den behöriga myndigheten finner att ett offentliggörande enligt a eller b inte är tillräckligt för att säkerställa att
- i) de finansiella marknadernas stabilitet inte äventyras, eller
 - ii) offentliggörandet av sådana beslut är proportionellt, när det gäller åtgärder som bedöms vara av mindre vikt.
4. Om beslutet kan överklagas till en nationell domstol eller en administrativ eller annan myndighet ska de behöriga myndigheterna också omedelbart offentliggöra sådan information på sin webbplats samt all senare information om resultatet av ett sådant överklagande. Alla beslut om upphävande av beslut som kan överklagas ska också offentliggöras.
5. De behöriga myndigheterna ska informera Esmå om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ålagts men inte offentliggjorts i enlighet med punkt 3 c, inbegripet alla överklaganden av dessa och resultatet av överklagandena. Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter får information och den slutliga domen när straffrättsliga påföljder ålagts och att de överlämnar denna information till Esmå. Esmå ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner, andra administrativa åtgärder och straffrättsliga påföljder som rapporterats till Esmå med informationsutbyte mellan behöriga myndigheter som enda syfte. Databasen ska endast vara tillgänglig för de behöriga myndigheterna och den ska uppdateras på grundval av den information som lämnats av de behöriga myndigheterna.
6. Behöriga myndigheter ska se till att alla beslut som offentliggörs i enlighet med denna artikel finns tillgängliga på dess webbplats i minst fem år efter offentliggörandet. Personuppgifter i dessa beslut ska lagras på den behöriga myndighetens webbplats så länge detta krävs i enlighet med gällande regler om uppgiftsskydd.

Artikel 27

Rätt att överklaga

Medlemsstaterna ska se till att beslut som fattas och åtgärder som vidtas enligt denna förordning är väl underbyggda och kan överklagas till domstol. Rätten att överklaga till domstol ska även finnas i det fall att beslut inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in.

Artikel 28

Sanktioner och andra åtgärder vid tillämpningen av artiklarna 13 och 14

Sanktioner och andra åtgärder som fastställs i enlighet med direktiven 2009/65/EG och 2011/61/EU ska tillämpas på överträdelse av artiklarna 13 och 14 i denna förordning.

KAPITEL IX

ÖVERSYN

Artikel 29

Rapporter och översyn

1. Inom 36 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antagit enligt artikel 4.9 ska kommissionen efter samråd med Esmå överlämna en rapport om ändamålsenlighet, effektivitet och proportionalitet när det gäller de skyldigheterna som är fastställda i denna förordning till Europaparlamentet och rådet, och lägga fram eventuella lämpliga förslag. Den rapporten ska särskilt innehålla en översikt över liknande rapporteringsskyldigheter fastställda i tredjeländer, med beaktande av arbete på internationell nivå. Den ska också vara inriktad på eventuella relevanta transaktioner som inte omfattas av denna förordning, med beaktande av all väsentlig utveckling av marknadspraxis, såväl som på de eventuella effekterna på graden av transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering.

Med anledning av den rapport som avses i första stycket, ska Esma inom 24 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 och därefter vart tredje år, eller tidigare i händelse av väsentlig utveckling av marknadspraxis, överlämna en rapport och till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om rapporteringens ändamålsenlighet, med beaktande av lämpligheten i ensidig rapportering, särskilt vad gäller rapporteringens täckning och kvalitet samt minskning av rapporteringen till transaktionsregister, och om väsentlig utveckling av marknadspraxis med inriktning på transaktioner med syfte eller effekt motsvarande transaktioner för värdepappersfinansiering.

2. Efter färdigställande och beaktande av arbetet på internationell nivå ska också materiella risker i samband med kreditinstituts och listade företags användning av transaktioner för värdepappersfinansiering identifieras i den rapport som avses i punkt 1, och lämpligheten i att föreskriva att dessa enheter i sina periodiska rapporter ska ge ytterligare information ska analyseras.

3. Senast den 13 oktober 2017 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om framstegen i de internationella insatserna för att minska riskerna i samband med transaktioner för värdepappersfinansiering, inbegripet FSB:s rekommendationer om värderingsavdrag för transaktioner för värdepappersfinansiering som inte omfattas av central clearing, och om lämpligheten av dessa rekommendationer för unionens marknader. Kommissionen ska överlämna den rapporten tillsammans med eventuella lämpliga förslag.

I detta syfte ska Esma senast den 13 oktober 2016 i samarbete med EBA och ESRB och med vederbörlig hänsyn till internationella insatser överlämna en rapport till kommissionen, Europaparlamentet och rådet med en bedömning av

a) huruvida användningen av transaktioner för värdepappersfinansiering leder till en betydande uppbyggnad av lånefinansierade placeringar som inte åtgärdas genom befintlig reglering,

b) de tillgängliga möjligheterna till att, om så krävs, åtgärda en sådan uppbyggnad, och

c) huruvida det krävs ytterligare åtgärder för att begränsa procyklikaliteten i lånefinansierade placeringar.

I Esmas rapport ska också den kvantitativa effekten av FSB:s rekommendationer beaktas.

4. Inom 39 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 och inom sex månader från överlämnandet av varje Esma-rapport som avses i andra stycket i denna punkt ska kommissionen, efter samråd med Esma, överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av artikel 11, särskilt om huruvida avgifter som har debiterats transaktionsregister är proportionella i förhållande till det berörda transaktionsregistrets omsättning och är begränsade till att helt täcka Esmas nödvändiga kostnader för registrering, godkännande och tillsyn av transaktionsregister samt ersättning av alla kostnader som de behöriga myndigheterna kan ådra sig vid arbete enligt denna förordning, särskilt som ett resultat av en delegering av uppgifter enligt artikel 9.1.

Med anledning av de rapporter från kommissionen som avses i första stycket ska Esma inom 33 månader efter dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 och därefter vart tredje år, eller oftare om avgifterna ändras väsentligt, överlämna en rapport till kommissionen om de avgifter som debiteras transaktionsregister i enlighet med denna förordning. Dessa rapporter ska fastställa åtminstone uppgifter om Esmas nödvändiga utgifter i samband med registrering, godkännande och tillsyn av transaktionsregister, de kostnader som behöriga myndigheter ådragit sig vid arbete enligt denna förordning, särskilt vad gäller delegering av uppgifter, samt de avgifter som debiteras transaktionsregister och deras proportionalitet i förhållande till transaktionsregistrens omsättning.

5. Esma ska efter samråd med ESRB offentliggöra en årsrapport om aggregerade volymer av transaktioner för värdepappersfinansiering enligt typ av motpart och transaktion på grundval av de uppgifter som rapporterats i enlighet med artikel 4.

KAPITEL X

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 30

Utövande av delegerade befogenheter

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Befogenheten att anta delegerade akter som avses i artiklarna 2.4 och 11.2 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 12 januari 2016.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 2.4 och 11.2 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut att återkalla innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 2.4 eller 11.2 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet före utgången av den perioden har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 31

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av europeiska värdepapperskommittén, som inrättats genom kommissionens beslut 2001/528/EG ⁽¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽²⁾.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 32

Ändringar av förordning (EU) nr 648/2012

Förordning (EU) nr 648/2012 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2.7 ska ersättas med följande:

”7. OTC-derivat eller OTC-derivatkontrakt: derivatkontrakt vars handel inte genomförs på en reglerad marknad i den mening som avses i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG eller på en marknad i ett tredjeland som anses vara likvärdig med en reglerad marknad i enlighet med artikel 2a i denna förordning.”

2. Följande artikel ska införas:

”Artikel 2a

Beslut om likvärdighet för definition av OTC-derivat

1. Vid tillämpningen av artikel 2.7 i denna förordning ska en marknad i ett tredjeland anses vara likvärdig med en reglerad marknad i den mening som avses i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG när den uppfyller rättsligt bindande krav som är likvärdiga med de krav som fastställs i avdelning III i det direktivet och den löpande är föremål för effektiv tillsyn och efterlevnadskontroll i det tredjelandet, så som kommissionen har fastställt i enlighet med förfarandet i punkt 2 i den här artikeln.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2001/528/EG av den 6 juni 2001 om inrättande av en europeisk värdepapperskommitté (EGT L 191, 13.7.2001, s. 45).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

2. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa att en marknad i ett tredjeland uppfyller rättsligt bindande krav som är likvärdiga med de krav som fastställs i avdelning III i direktiv 2004/39/EG och den löpande är föremål för effektiv tillsyn och efterlevnadskontroll i det tredjelandet i enlighet med punkt 1.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 86.2 i denna förordning.

3. Kommissionen och Esma ska på sina webbplatser offentliggöra en förteckning över de marknader som ska anses vara likvärdiga i enlighet med den genomförandeakt som avses i punkt 2. Den förteckningen ska regelbundet uppdateras.”

3. Artikel 81.3 ska ersättas med följande:

”3. Ett transaktionsregister ska tillhandahålla nödvändiga uppgifter till följande enheter så att de ska kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag:

- a) Esma.
- b) EBA.
- c) Eiopa.
- d) ESRB.
- e) Den behöriga myndighet som utövar tillsyn över centrala motparter som utnyttjar transaktionsregistren.
- f) Den behöriga myndighet som utövar tillsyn över handelsplatsen för de rapporterade kontrakten.
- g) Relevanta ECBS-medlemmar, inbegripet ECB när banken utför sina uppgifter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen enligt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 (*).
- h) Relevanta myndigheter i ett tredjeland som har ingått en internationell överenskommelse med unionen enligt artikel 75.
- i) Tillsynsmyndigheter som utsetts enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG (**).
- j) Unionens relevanta värdepappers- och marknadsmyndigheter vars respektive tillsynsskyldigheter och uppdrag omfattar kontrakt, marknader, aktörer och underliggande tillgångar som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning.
- k) Relevanta myndigheter i ett tredjeland som har ingått ett samarbetsarrangemang med Esma enligt artikel 76.
- l) Byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter som har inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 (***)

- m) De resolutionsmyndigheter som har utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (****).
- n) Den gemensamma resolutionsnämnd som har inrättats genom förordning (EU) nr 806/2014.
- o) De behöriga myndigheter eller nationella behöriga myndigheter enligt förordningarna (EU) nr 1024/2013 och (EU) nr 909/2014 samt direktiven 2003/41/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU och 2014/65/EU liksom tillsynsmyndigheter enligt direktiv 2009/138/EG.
- p) De behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 10.5 i denna förordning.

(*) Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 713/2009 av den 13 juli 2009 om inrättande av en byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (EUT L 211, 14.8.2009, s. 1).

(****) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 33

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Denna förordning ska tillämpas från och med den 12 januari 2016, med undantag av följande:
 - a) Artikel 4.1 som ska börja tillämpas
 - i) 12 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen enligt artikel 4.9 antar för finansiella motparter enligt artikel 3.3 a och b och sådana enheter i tredjeländer som avses i artikel 3.3 i och som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3.3 a och b om de var etablerade i unionen,
 - ii) 15 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 för finansiella motparter enligt artikel 3.3 g och h och sådana enheter i tredjeländer som avses i artikel 3.3 i och som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3.3 g och h om de var etablerade i unionen,
 - iii) 18 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 för finansiella motparter enligt artikel 3.3 c–f och sådana enheter i tredjeländer som avses i artikel 3.3 i och som skulle kräva auktorisering eller registrering i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3.3 c–f om de var etablerade i unionen,
 - iv) 21 månader från dagen för ikraftträdandet av den delegerade akt som kommissionen antar enligt artikel 4.9 för icke-finansiella motparter.
 - b) Artikel 13, som ska tillämpas från och med den 13 januari 2017.

- c) Artikel 14, som ska tillämpas från och med den 13 juli 2017 när det gäller företag för kollektiva investeringar som omfattas av direktiv 2009/65/EG eller direktiv 2011/61/EU och som bildats före den 12 januari 2016.
- d) Artikel 15, som ska tillämpas från och med den 13 juli 2016 inbegripet för befintliga säkerhetsarrangemang den dagen.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 25 november 2015.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

N. SCHMIT

Ordförande

BILAGA

Avsnitt A – Information som ska tillhandahållas i fondföretagens halvårs- och årsrapporter och AIF-fondernas årsrapport**Samlade uppgifter:**

- Volymen av utlånade värdepapper och råvaror, som andel av totala utlåningsbara tillgångar definierade som tillgångar exklusive likvida tillgångar.
- Volymen tillgångar som ingår i varje typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp uttryckta i absoluta tal (i företag för kollektiva investeringars valuta) och som andel av företag för kollektiva investeringars förvaltade tillgångar.

Uppgifter om koncentration:

- De tio största utfärdarna av säkerheter för alla transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp (uppdelade efter volymer säkerheter och råvaror som erhållits per emittents namn).
- De tio främsta motparterna per typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp (motpartens namn och bruttovolymen utestående transaktioner).

Aggregerade uppgifter om transaktioner för varje typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp som ska fördelas på nedanstående kategorier:

- Typ av och kvalitet på säkerheten.
- Säkerhetens löptidsprofil fördelad på följande löptidsintervall: mindre än en dag, en dag till en vecka, en vecka till en månad, en till tre månader, tre månader till ett år, mer än ett år, obestämd löptid.
- Säkerhetens valuta.
- Löptidsprofilen för transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp fördelad på följande löptidsintervall: mindre än en dag, en dag till en vecka, en vecka till en månad, en till tre månader, tre månader till ett år, mer än ett år, obestämd löptid.
- Land där motparterna är etablerade.
- Avveckling och clearing (t.ex. med tre parter, central motpart, bilateralt).

Uppgifter om återanvändning av säkerhet

- Andelen erhållna säkerheter som återanvänds, jämfört med det högsta belopp som anges i prospektet eller i informationen till investerare.
- Avkastningen på återinvesterade kontanta medel ställda som säkerhet för företaget för kollektiva investeringar.

Förvaring av säkerheter som företagen för kollektiva investeringar erhållit som en del av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp.

Antal förvaringsinstitut och namnet på dem samt beloppet för tillgångar ställda som säkerheter som var och en av förvaringsinstituten förvarar.

Förvaring av säkerheter som företagen för kollektiva investeringar beviljat som en del av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp.

Andelen säkerheter som innehas på separerade konton eller omnibuskonton eller på andra konton.

Uppgifter om avkastning och kostnad per typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp uppdelade mellan företagen för kollektiva investeringar, förvaltaren av företag för kollektiva investeringar och tredje parter (t.ex. ombud för långivaren) i absoluta tal och som en procentandel av den totala avkastning som genereras av denna typ av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar.

Avsnitt B – Uppgifter som ska anges i fondföretagets prospekt och AIF-fonders information till investerare:

- Allmän beskrivning av de transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar som används av företagen för kollektiva investeringar och motiven till deras användning.
 - Övergripande uppgifter som ska rapporteras per typ av transaktion för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswapp
 - Typer av tillgångar som kan bli föremål för dem.
 - Maximal andel förvaltade tillgångar som kan bli föremål för dem.
 - Förväntad andel förvaltade tillgångar som kommer att bli föremål för var och en av dem.
 - Kriterier som används för att välja motparter (inklusive rättslig ställning, ursprungsland och lägsta kreditbetyg).
 - Godtagbar säkerhet: beskrivning av godtagbar säkerhet vad avser tillgångstyper, emittent, löptid, likviditet samt riktlinjer för diversifiering av säkerheter och deras korrelation.
 - Värdering av säkerheter: beskrivning av metoden för värdering av säkerheter och dess motiv, och om daglig marknadsvärdering och dagliga tilläggsmarginälsäkerheter används.
 - Riskhantering: beskrivning av de risker som är förknippade med transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar samt risker i samband med hantering av säkerheter, exempelvis operationella risker, likviditetsrisker, motpartsrisker, förvaringsrisker och rättsliga risker och, i tillämpliga fall, de risker som härrör från deras återanvändning.
 - Specifikation av förvaringen av tillgångar som är föremål för transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar och mottagna säkerheter (t.ex. hos fondens depåbank).
 - Specifikation av eventuella (lagstiftningsmässiga eller frivilliga) begränsningar för återanvändning av säkerheter.
 - Riktlinjer för fördelning av avkastning som genereras av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar: beskrivning av proportionerna för den avkastning som genereras av transaktioner för värdepappersfinansiering och totalavkastningsswappar och som återgår till företagen för kollektiva investeringar, och av de kostnader och avgifter som tillskrivs förvaltaren eller tredje parter (t.ex. ombud för långivaren). I prospektet ska det även anges om dessa har anknytning till förvaltaren.
-